

100 SORUDA TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ

100 SORUDA

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ

TKP GENEL MERKEZ - ŞUBAT 2011
Ankara Genel Merkez İrtibat Adresi: Karanfil Sok. No:58 Kat:3 Kızılay / Ankara
Tel: 0312 417 29 68 Fax: 0312 417 29 68 **İstanbul Genel Merkez İrtibat Adresi** Caferağa Mah. Mühürdar Caddesi Dumlupınar Sk. Esvin İşhanı No:27 Kat:2 Kadıköy/İstanbul Tel: 0216 414 65 04 Faks: 0216 346 11 37
Baskı: Kayhan Matbaası Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi C Blok No: 244 Zeytinburnu İstanbul

İÇİNDEKİLER

1. Cumhuriyet bitti mi? 7

2. Türkiye nereye gidiyor? 9

3. Türkiye'nin büyük bir dönüşüme tabi tutulduğundan söz ediliyor? "Dönüşüm" ile kast edilen ne? 10

4. TKP, Türkiye'de yaşanan pek çok olumsuzluğun sebebi olarak emperyalizmden söz ediyor. Emperyalizm bu kadar kötü bir şey mi? 11

5. TKP, ABD'ye ve AB'ye neden karşı? 12

6. AB'ye uyum süreci Türkiye'nin demokratikleşmesine katkıda bulunmadı mı? 13

7. TKP, NATO'ya neden karşı? 14

8. TKP, NATO üyeliği ile Türkiye'nin güvenliğinin arttığı iddiasına katılıyor mu? 15

9. Türkiye'de ABD'nin ve NATO'nun üssü var mı? 16

10. TKP, Kıbrıs sorununda nasıl bir tutum alıyor? 17

11. TKP, Ermeni sorunu hakkında ne düşünüyor? Ermeniler soykırıma mı uğradı? 18

12. TKP, yurt dışına asker göndermeye neden karşı? 19

13. TKP, "Güçlünün yanında yer alan bir dış politika izlemek Türkiye'yi de güçlendirir." tezi hakkında ne düşünüyor? 20

14. TKP, Tayyip Erdoğan'ın Davos'taki "one minute" çıkışı hakkında ne düşünüyor? 21

15. Türkiye emperyalist kapitalist sistemin ihtiyaçlarına göre dönüştürülüyor dediniz. Bütün bu süreç AKP eliyle mi yürütülüyor? 22

16. AKP'nin gizli amacı var mı? 23

17. AKP karşıtlığı neden bu kadar önemli? 24

18. Artık yeni bir yeşil sermaye mi oluştu? 25

19. Yıllardır var olan statükoya karşı AKP'nin yaptıkları iyi değil mi? 26

20. TKP, asker vesayetine karşı sivilleşmeye itiraz mı ediyor? 27

21. Ergenekon davasını nasıl anlamak lazım? 28

22. Ergenekon operasyonu ile başlayan süreç niyet ne olursa olsun sola ve Kürt emekçilerine karşı işlenen suçları da deşifre etmiyor mu? 29

23. TKP darbelere karşı değil mi, darbecilere karşı atılan adımları desteklemiyor mu? 30

24. AKP yandaşı medyanın orduyu yıpratma çabalarına karşı orduya sahip çıkmak gerekmez mi? 31

25. TKP orduya nasıl bakıyor? 32

26. TKP, neden profesyonel orduya karşı çıkıyor? 33

27. Ordu her şeye rağmen dinci gericilik karşısında en önemli güvence değil mi? 34

28. Bir şeriat devleti olmaya doğru mu gidiyoruz? Türkiye, İran olur mu? 35

29. TKP cemaatlere nasıl bakıyor? 36

30. Cemaatler sağ siyaset içinde her zaman etkiliydi. AKP döneminde üstlendikleri rol abartılmıyor mu? 37

31. TKP "gericilik" derken ne kastediyor? 38

32. TKP dinci gericiliğin işlevlerini nasıl görüyor? 39

33. TKP din düşmanı mı? 40

34. TKP türban sorunu konusunda ne düşünüyor? 41

35. Dini inançları olanlar TKP'ye üye olabilir mi? 42

36. Çoğunluğu Müslüman olan bir toplumda, solun toplumsallaşması için dinle barışması gerekmez mi? 43

37. Aleviler mücadelelerinde haklı mı? TKP Alevilerin taleplerini nasıl değerlendiriyor? 44

38. TKP iktidara geldiğinde din politikası nasıl olacak? 45

39. TKP Kürt sorununun nedenleri hakkında ne düşünüyor? 46

40. TKP Kürtlerin emperyalistler tarafından kışkırtıldığını düşünüyor mu? 47

41. TKP, Kuzey Irak'ta kurulacak olan bir Kürt Devleti'ne nasıl bakıyor? 48

42. TKP, demokratik özerklik talebini destekliyor mu? 49

43. TKP anadilde eğitim konusunda ne düşünüyor? 50

44. Kürt sorununda bugün, acil olarak ne yapılmalı? 51

45. TKP gelecekte bir iç savaş ihtimali görüyor mu? 52

46. TKP neden Kürtlerden sık sık söz ediyor da Ermenilerden, Araplardan, Lazlardan söz etmiyor? 53

47. TKP iktidara geldiğinde, yani sosyalizmde Kürt sorunu nasıl çözülecek? 54

48. TKP neden şehit cenazelerine katılmıyor? 55

49. TKP, neden Türk bayrağı taşımıyor? 56

50. Bugün yeni bir Kurtuluş Savaşı, bir Kuvayi Milliye hareketi gerekmiyor mu? 57

51. TKP neden AKP'ye karşı CHP'yi desteklemiyor? Bugün CHP'yi eleştirmek, AKP'ye yaramaz mı? 58

52. CHP'ye dönük bütün eleştirilere karşın Kılıçdaroğlu'na şans vermek gerekmez mi? 59

53. CHP en azından kitlesel bir parti, bunun dışına çıkmak marjinal kalmaya mahkum olmak anlamına gelmez mi? 60

54. Patronların çoğu "para babası" tipine uymuyor, üstelik onca insana ekmek kapısı sağlıyorlar, TKP neden patronların tümüne düşman? 61

55. Patronların kriz dönemlerinde "Hepimiz aynı gemideyiz, fedakarlık yapmalıyız." sözü ne anlama geliyor? 62

56. Ekonomik krizler, siyasetçilerin kötü yönetiminden mi kaynaklanıyor? 63

57. AKP son dünya krizinden Türkiye'yi korudu mu? 64

58. Küreselleşme bir gerçek ise Türkiye ekonomisinin dışa bağımlı olmasının ne zararı var? 65

59. Yabancı sermaye ülkemize girmezse halimiz çok daha kötü olmaz mı? 66

60. Türkiye bu kadar borçluyken nasıl bağımsız olabilir? AKP, IMF'ye olan borçları bitirmiyor mu? 67

61. TKP, yabancı sermayeye karşı ama yerli sermayeye neden karşı? 68

62. TKP özelleştirmelere neden karşı? 69

63. Özelleştirmeler sonrası ülkenin değerleri yabancılara mı satıldı? 70

64. Özelleştirmeler sayesinde devletin üzerindeki kambur kalkmadı mı? Verimlilik artmadı mı? Piyasa ekonomisinin olumlu taraflan yok mu? 71

65. TKP neden devletçi? 72

66. Yoksulluk ve işsizlik neden kader değil? 73

67. Yeni istihdam olanaklarının arttığı söyleniyor, ancak işsizlik oranları da artıyor. Hangisi doğru? 74

68. Asgari ücret artarsa patronlar batmaz, işsizlik patlamaz mı? 75

69. TKP, asgari ücret için ne öneriyor? 76

70. TKP, esnek üretimin ve taşeronlaşmanın emekçilere dönük bir saldırı olduğunu söylüyor. Neden? 77

71. Sosyalist bir düzende herkese iş güvencesi nasıl sağlanacak? 78

72. TKP, sosyalist bir düzende herkesin iş güvencesi olacağını söylüyor. İş garantisi insanları tembelleştirmeyecek mi? 79

73. Sosyal güvenlik sisteminde yapılan reformlarla AKP karmaşıklık ve adaletsizlikleri kaldırmadı mı? 80

74. AKP'li belediyelerin ya da valilerin emekçi mahallelerinde yiyecek, giyecek ve kömür dağıtmalarını sosyal yardım olarak göremez miyiz? 81

75. Hastanelerde sıra bekleme kalktı, insanlar daha hızlı hizmet almaya başladılar. TKP, sağlıkta reformu nasıl değerlendiriyor? 82

76. Eşit parasız eğitim diyorsunuz, TKP bunu hangi kaynakla gerçekleştirecek? 83

77. Enflasyon artık geriledi. Yüksek diye şikayet ediyordunuz, şimdi ne diyeceksiniz? 84

78. AKP sayesinde madencilik özel sektör eliyle üretim patlaması yapmadı mı? 85

79. Enerji özelleştirmesi, artan talebin karşılanması ve ucuzluk için şart değil mi? TKP enerji konusunda ne yapacak? 86

80. TKP, nükleer santrallere ve HES'lere neden karşı? 87

81. Komünistler yıllardır demiryolları ve metro yapılmasını savundular. AKP Hükümeti bu konuda ciddi adımlar atmadı mı? 89

82. TKP, üçüncü köprüye neden karşı? 90

83. İşçilerin büyük bir bölümü neden hala düzen partilerine oy veriyor? 91

84. TKP popüler kültüre nasıl yaklaşıyor? 92

85. Sağ ve sol kavramları artık eskimedi mi? Bu kavramlarla ilgili yeni tanımların yapılması gerekmiyor mu? 93

86. Sosyalizm ölmedi mi? 94

87. TKP'liler bütün sorunların çözümünü sosyalizme havale edip işin kolayına mı kaçıyorlar? Bu düzende çözülebilecek hiçbir sorun yok mu? 95

88. Sol çok mu dağınık? Solda çok fazla parti yok mu? 96

89. TKP'nin sol partilerle ittifak yapması gerekmez mi? Bir sol-sosyalist cepheye neden ihtiyaç var? 97

90. TKP seçimlere nasıl bakıyor? 98

91. "Komünist" ismi insanları ürkütmüyor mu? 99

92. TKP devlet düşmanı mı? 100

93. Örgütlü mücadele tehlikeli midir? 101

94. TKP örgütü ne kadar yaygın, TKP ile nasıl ilişkiye geçilebilir? 102

95. TKP'nin yayınları nelerdir? 103

96. TKP kadın sorununa nasıl yaklaşıyor? TKP'nin ayrı bir kadın çalışması var mı? 104

97. TKP'nin ayrı bir gençlik örgütlenmesi var mı? 105

98. Liseliler TKP'ye üye olabilir mi? 106

99. TKP'ye nasıl üye olunur? Üyelik şartları nelerdir? 107

100. Sade bir vatandaş TKP için ne yapabilir, nasıl katkıda bulunabilir? 108

1. Cumhuriyet bitti mi?

Cumhuriyet, resmi bayramlarda törenler düzenlemek, konuşmalar yapmak değildir. Cumhuriyet, meclis, ordu, bakanlıklar gibi kurumların varlığı da değildir. Cumhuriyetçilik, bu topraklarda bağımsız, aydınlanmacı ve kamucu bir düzen kurma iddialarına sahip olmaktır.

Bağımsızlık, egemenlik haklarının kendi elinde olması, emperyalistlere kafa tutmak, işbirlikçilerin üzerine gitmektir. Aydınlanma, yalnızca kanunları değil, günlük yaşamı da dini dogmalardan kurtarmaktır. Aydınlanma, bilimsel düşüncenin bütün toplumda yayılmasıdır; bütün halka eşit, parasız bilimsel eğitim hizmeti verilmesidir. Cumhuriyet, kaynaklar ne kadar olursa olsun, yurttaşlara insanca yaşam standartları sağlamaya dönük bir iradedir. Cumhuriyet geri kalmış, teba kültürüne dayalı bir toplumdan, eşit yurttaşlık haklarına sahip bir toplum yaratma hedefidir.

Türkiye Cumhuriyeti bu iddialarla kuruldu. Bu nedenle Cumhuriyet bir tarihsel ilerlemeydi. Ancak Türkiye Cumhuriyeti, bu sayılanlardan hiçbirini başaramadı. Cumhuriyetle birlikte egemenliğini pekiştiren burjuva sınıfı, emekçilere kazanımlar sağlayacak cumhuriyetçilikten hep rahatsız oldu. Emperyalist ülkeler ise bu topraklarda cumhuriyetçiliği hiçbir zaman içine sindiremedi.

Kapitalistler ve emperyalistler, on yıllar boyunca, Cumhuriyeti kemirip durdular.

Türkiye'de egemen güçler zamanla, gerçekleştirilmeyen bu iddialardan bütünüyle vazgeçmeye karar verdiler. Türkiye Cumhuriyeti'nin bu bitiş süreci 12 Eylül ile birlikte başladı. Darbeden sonra gelen bütün hükümetler de, Türkiye'de halk düşmanı, gerici, işbirlikçi, özelleştirmeci politikaları sürdürdü. Bu sürecin son aşamasında hükümet olan AKP ise, Türkiye'de Cumhuriyet'e son noktayı koydu.

Bugün Türkiye'de cumhuriyet bitmiştir. Ülkemizde artık bağımsızlık düşüncesi mahkûm edilmektedir. Eşit yurttaşlık artık bir hak olmaktan çıkmış, insanlar dini, mezhepsel ve etnik kimliklerine göre tasnif edilmeye başlanmıştır. Temel kamu hizmetlerinin parasız olarak sunulması söz konusu bile edilmemekte, "piyasa" her şeyin üzerinde tutulmaktadır.

Türkiye'de cumhuriyet bitmiştir. Ülkemizde kanunlar ve toplumsal yaşamda yurttaşlık hakları değil, dini kaynaklar esas alınmaktadır. Tarikat şefleri, dini liderlerin düşünceleri esas alınmaktadır. Türkiye, bütün önemli konularda egemenliği emperyalist kurumlara devretmiştir. Türkiye'nin ekonomisini emperyalist tekeller yönetir hale gelmiştir. Tarım politikaları Avrupa Birliği'ne emanet edilmiş, ulusal güvenlik politikası ise NATO'ya teslim edilmiştir. Türkiye'de hiçbir zaman yerine getirilmeyen cumhuriyetçi politikalar, son dönemde büsbütün ortadan kaldırılmıştır.

Cumhuriyeti ortadan kaldıran bütün bu sürece bakıldığında, cumhuriyetçiliğin bu topraklarda tekrar nasıl yükseleceği de görülmektedir. Cumhuriyetçi değerler, düzen partileri tarafından taşınamaz hale gelmiştir. Cumhuriyetçilik artık yalnızca emekçilerin ellerinde yükselebilecektir. Cumhuriyetçilik, yalnızca sosyalizm mücadelesiyle birlikte güç kazanabilecektir. Aydınlanma, bağımsızlık ve kamuculuk, yeni bir cumhuriyetle, sosyalist cumhuriyetle hayat bulacaktır.

2. TÜRKİYE NEREYE GİDİYOR?

Türkiye'de AKP hükümeti tarafından taşlar yerinden oynatılmış, Anayasa referandumundan çıkan sonucun yarattığı cesaretle de yeni bir Türkiye kurulmaya başlanmıştır. "Yeni Türkiye"nin Anayasası ise seçimlerin sonucuna bağlanmıştır. "Yeni Türkiye" emekçilerin tepesine yıkılmaya doğru gitmektedir. Türkiye, cumhuriyetin bittiği, geriye doğru yuvarlanan bir ülke haline gelmiştir. Bunları söylemek, felaket tellallığı yapmak değil, gerçeklere işaret ederek bir mücadele örmek için önemlidir.

Türkiye toplumsal hayatı dini referanslarla yönetilmeye başlanmış, yargı kurumları yürütmenin emrine girmiş, laik yönetimden hızla uzaklaşan bir ülkedir. Her türden hak, parası karşılığındadır. Dinci gericilik yaşamın bütün alanlarında kendisini hissettirmektedir.

Devletin bütün toplumsal yükümlülüklerinden kurtulmaya çalıştığı ülkemizde, insanların bunu kabullenmesi için her şey yapılıyor. Cemaatleştirilen, kaderlerine boyun eğmeye zorlanan halkımızın, bütün olup bitenlere sessiz kalması isteniyor. Devleti bütünüyle ele geçiren tarikatlar, artık bütün toplumsal yaşamı kontrol etmeye çalışıyor. Halkın her konuda cemaat şeflerinin yaptığı açıklamalara rağbet etmesi sağlanmaya çalışılıyor. Türkiye, insanların kimliklerine göre farklı haklara sahip olacağı, çok hukuklu, "imparatorluk" heveslisi bir ülke olmaya doğru gidiyor.

Bütün bunlar olup biterken, dış politikada ABD'nin yeni bölgesel politikalarına tam uyum sağlanıyor. Bütün bir Ortadoğu coğrafyasında "Yeni Osmanlı" sloganlarıyla politika üretiliyor. Bölgede ABD'ye kafa tutmaya çalışan toplumları, ABD politikalarına ikna etmeye çalışıyor. Nerede emperyalistlerin hedef tahtasında bir ülke, bir halk varsa, AKP onları ABD politikalarını kabul etmeleri için ilişki geliştiriyor. ABD ise, Türkiye'yi savaşlara sürmek için yeni hazırlıklar yapıyor. İran ve füze kalkanı gibi konularda, Türkiye ABD'nin çıkarları için büyük tehlikelere atılıyor.

Türkiye emperyalist-kapitalist sistemin ihtiyaçlarına göre dönüştürülüyor ve yeni bir düzen kurulmaya çalışılıyor.

Bu sürecin nereye varacağı ise, önceden yazılmış bir alın yazısı değildir. Gidişat, toplumsal mücadelelerin konusudur. Bu yüzden Türkiye'nin nereye gideceğini nihai olarak gösterecek olan, emekçilerin bu sürece nasıl tepki vereceğidir. Son referandum, bu süreci durdurabilecek bir toplumsal gücün mevcut olduğunu göstermiştir. Ancak bu toplumsal gücün siyasal mücadele alanındaki karşılığı henüz yaratılmadığı için şimdilik bu yıkım devam etmektedir.

3. Türkiye'nin büyük bir dönüşüme tabi tutulduğundan söz ediliyor? "Dönüşüm" ile kast edilen ne?

Türkiye'de yaşanan süreci anlamak için biraz tarihi bilgilerimizi tazelememiz gerekir. 1. Dünya Savaşı'ndan sonra kurulan Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği sonrası Türkiye'de de yeni bir cumhuriyet kurulmuştu. Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulmasında Sovyetler Birliği'nin önemli bir desteği vardı. 2. Dünya Savaşı sonrası Dünya'da iki kutuplu bir sistem ortaya çıktı. Bir yandan kapitalist-emperyalist blok diğer yandan sosyalist ülkeler bloğu.

Emekçilerin iktidarı anlamına gelen Sovyetler Birliğinin kurulmasıyla birlikte emperyalizmin önünde en büyük engel sosyalist blok oldu. Emperyalizm artık istediği gibi at oynatamıyor, bütün ülkeleri istediği gibi işgal edemiyor, sömürü ve yağma girişimlerinde bulunamıyordu.

Ne zamanki Sovyetler Birliği çöktü, emperyalizm kaybettiği mevzileri ele geçirmek için yeni bir hamleye girişti. Artık emperyalist barbarlığın önündeki en büyük engel ortadan kalkmıştı. Emperyalist yayılmacılığın önündeki engel kalkınca, kaybedilen mevziler için harekete geçtiler. Yugoslavya'ya savaş ilan ettiler, Yugoslavya'yı parçalara ayırdılar. Yetmedi Irak ve Afganistan işgal edildi.

Bugün İran için yeni planlar yapıyorlar. Emperyalizm yağmacılığını ve barbarlığını bir kez daha gösteriyor.

Bazı ülkelerde ise savaşlara ihtiyaç duymadılar. İçeriden çökertmek için propaganda yöntemlerini, parayı devreye soktular. Renkli devrimler adını verdikleri operasyonlarla bir dizi ülkede kendilerine yakın iktidarlar oluşturdular. Uluslararası bir spekülatör olan Soros gibi aktörler, sivil toplumculuk adıyla kurdukları yandaş derneklerle bu operasyonların uygulayıcıları oldular. Ukrayna ve Gürcistan bu bağlamda akla ilk gelen örneklerdir.

Emperyalistler dünyayı, kendi çıkarları için dönüştürmeye başladılar.

Sovyetler Birliği'nin desteğini alarak kurulan Türkiye Cumhuriyeti, 1950 sonrası iki kutuplu dünyada kapitalist-emperyalist blok içinde yer aldı. Sovyetler Birliğine karşı konumunu emperyalist güçlerle pazarlık eden Türkiye, Sovyetler Birliği çöktükten sonra bu pazarlık kozunu yitirmişti. Şimdi daha bağımlı bir Türkiye istiyorlar. Füze kalkanı projesinin gösterdiği gibi emperyalizmin bütün buyruklarına evet demeye razı olan bir Türkiye istediler. Daha işbirlikçi, daha onursuz bir dış politika izleyen ve daha bağımlı bir Türkiye için Türkiye'nin de dönüştürülmesi gerekiyordu.

Bu dönüşüm AKP eliyle yürütüldü ve bu dönüşümün sonrasında bugün daha bağımlı ve işbirlikçi bir ülkeyle karşı karşıyayız.

4. TKP, TÜRKİYE'DE YAŞANAN PEK ÇOK OLUMSUZLUĞUN SEBEBİ OLARAK EMPERYALİZMDEN SÖZ EDİYOR. EMPERYALİZM BU KADAR KÖTÜ BİR ŞEY Mİ?

Emperyalizm, kapitalist sistemin geldiği bir aşamadır. Kapitalist ülkeler, kendi hammadde, pazar ve emek gücü ihtiyaçlarını karşılamak için kendi ülkeleri dışında yeni yağma ve sömürü alanlarına ihtiyaç duyarlar. Bu yüzden tekelci kapitalizm yeni bir aşamaya geçerek uluslararası bir nitelik kazandı.

Emperyalizm başka ülkelerin sömürülmesi, işgal edilmesi, bağımlı kılınmasıdır. Bütün yer altı ve yer üstü zenginliklerine el koyma, pazarı ele geçirme, ucuz işgücü ve bağımlı devletler anlamına gelir.

Emperyalist ülkeler, başka bir ülkeye kendi çıkarları doğrultusunda müdahale eder. Her ülkenin böyle bir müdahale gücü olamayacağı açık. Askeri ve ekonomik güce sahip, halkının tamamının değil, sermaye sahiplerinin çıkarlarının peşinde koşan ülkeler, emperyalist ülkelerdir. Örneğin, Amerika Birleşik Devletleri. ABD, dünyanın dört bir yanında açık işgal de dâhil olmak üzere ekonomik, askeri ya da siyasi yöntemlerle kendi çıkarlarına uygun pek çok müdahalede bulunmaktadır. Kendi çıkarlarına ters düşen ülke yönetimlerini askeri ya da sivil darbeler yoluyla düşürmek de bu müdahalelerin içinde yer almaktadır. Hatta Irak'ta, Afganistan'da, Pakistan'da olduğu gibi bir dönem desteklediği siyasi iktidarları, bir süre sonra artık ihtiyaçlarına denk düşmediği için alaşağı edebilmektedir.

Günümüzde emperyalizmi, kapitalizmden ayrı düşünmek mümkün değildir. Emperyalizmi mümkün kılan insanın insanı sömürmesine izin veren bir düzenin varlığıdır. Patronların kâr hırsı, başka ülkelerdeki zenginliklere el konulmasını, doğal kaynakların ve insan gücünün sömürülmesini de kapsamaktadır.

Emperyalist ülkelerin Türkiye ve benzeri ülkelere bakışı son derece nettir: Ucuz emek gücü ve ucuz asker kaynakları. Yok pahasına satılan kamu işletmeleriyle ilgilenirler. Kendi aralarında ortaklık kurarak, bu ülkeleri açık pazar haline getirirler. "Yardım" adı altında verdikleri borçlardan çok daha fazlasını faiz olarak geri alırlar.

Ancak emperyalizmi dışarıdan yapılan müdahalelerin toplamından ibaret görmek doğru değildir. "Dış güçler" eğer içerideki işbirlikçileri yani patronlar olmasa bir hiç olacaktır. Emperyalizmi "pek çok kötülüğün anası" yapan ve bir "iç" mesele haline getiren de bu işbirliğidir. Patronlar, emekçilerin uyanışından korkmaktadır ve bu korku ipleri emperyalist merkezlere daha fazla teslim etmelerine neden olmaktadır.

5. TKP, ABD'YE VE AB'YE NEDEN KARŞI?

Ülkemizin ABD'ye ve AB'ye muhtaç olduğu iddia ediliyor. ABD'yle ve AB'yle iyi geçinmezsek, başımıza bin türlü bela geleceği öne sürülüyor.

Tam tersi doğrudur! Bu ülke ABD'ye ve AB'ye bağımlı kaldıkça, başımızdan bela eksik olmamaktadır! ABD ve AB ile kurulan yakın ilişkiler Türkiye'ye ne sağlıyor?

Birincisi, gençlerimize savaş meydanlarında ölme ve öldürme olanağı sağlıyor! Bu ülkenin gençleri, Kore'de, amacını bile bilmedikleri bir savaşta, ABD askerlerine kalkan yapılmıştı. Türkiye'nin yurt dışındaki bütün askeri birimleri aynı tehlikeyle karşı karşıyadır.

İkincisi, İsrail devletiyle birlikte emperyalistlere maşa olduğumuz için, tüm bölge halklarının düşmanlığını kazanıyoruz.

Üçüncüsü, emperyalist yağma arttıkça sanayisizleşiyoruz. Tarımımız çökertiliyor. Bu sayede de işsiz ve yoksul insanlarımızın sayısı artıyor.

Dördüncüsü, emperyalist silah tekellerine her yıl milyarlarca dolar aktardığımız yetmiyormuş gibi, ülkemiz ABD'nin nükleer silah deposu olarak kullanılıyor. Tüm bunlar neden yapılıyor?

Birincisi, bu ülkenin sermaye sahipleri, emperyalist yağmadan pay aldığı, emperyalist şirketlerin komisyonculuğunu yaparak para kazandığı için.

İkincisi, sermaye sahipleri, emekçilere karşı -yani bize karşı- emperyalistlerin desteğini almak istediği için.

Hiç unutmamamız gereken şudur: Türkiye, emperyalist ülkelerden "yardım" alan değil, bu ülkelere kaynak aktaran bir ülkedir. Türkiye'nin borçlu olduğu yalandır. Türkiye'den sadece borç ödemesi adı altında çıkan kaynaklar, borç ve kredi adı altında girenlerden çok fazladır. Üstelik fazlasıyla ödediğimiz bu paraların, halkımıza ve ülkemize değil, para babalarına faydası dokunmuştur.

Emperyalist ülkelerden her yıl milyarlarca dolarlık gereksiz ithalat yapıyoruz. Dolayısıyla, her tür bağımlılık ilişkisine son verdiğimizde, bundan yalnızca emperyalistler zararlı çıkacak. Bize ambargo uygulamalarının hiçbir önemi olmayacak. Çünkü bu ülke, kendi kaynaklarıyla kolaylıkla kalkınabilecek bir ülke. Yeter ki, kaynaklarımızı yağmalatmayalım!

6. AB'YE UYUM SÜRECİ TÜRKİYE'NİN DEMOKRATİKLEŞMESİNE KATKIDA BULUNMADI MI?

Avrupa Birliği'nin temelinde İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ABD merkezli kapitalist dünya sisteminin Sovyet blokuna karşı inşa edip desteklediği bir oluşum olduğunu biliyoruz. Avrupa Birliği başından bugüne bir emperyalist projedir. Bu tür ekonomik ve siyasal birleşmeler özünde halkların değil patronların çıkarlarının temsil edildiği üst birlikteliklerdir. AB düzenlemeleri, IMF, Dünya Bankası ve Dünya Ticaret Örgütü'nün dayattığı düzenlemelerle iç içe geçmektedir. AB kurumlarıyla bütünleşme sürecinin temel amacı, Türkiye toplumunu olabildiğince dönüşü olmayacak bir biçimde kapitalizme kenetlemektir.

Büyük bölümü AKP iktidarı döneminde çıkan AB uyum yasaları çerçevesinde sosyal ve ekonomik haklar budanmıştır. Gözaltı sürelerinin kısaltılması, kadınların miras hakkına ilişkin düzenlemeler, idam cezasının kaldırılması gibi bazı iyileştirmeler göz boyamadan ibaret kalmıştır. İş yasası değişiklikleri, sosyal güvenlik düzenlemeleri, kamu yönetimi reformu gibi başlıklar altında emekçilerin hakları gasp edilmiştir. Son olarak yine AB'ye uyum çerçevesinde halkoyuna sunularak yapılan Anayasa değişiklikleri ile de emekçilerin hanesine yeni kayıplar yazılmıştır.

AB üyeliğinin demokratikleşme değil bir cehennem vaat ettiği son yaşanan ekonomik krizde komşumuz Yunanistan başına gelenlerle görülmüştür. Üyelik sürecinin gerekleri doğrultusunda sanayisini, tarımını AB'ye emanet eden Yunanistan büyük bir ekonomik çöküşle karşı karşıya kalmıştır.

7. TKP, NATO'YA NEDEN KARŞI?

NATO İkinci Dünya Savaşının hemen ardından Batı Avrupa'da "komünizm tehlikesi"ni önlemek için ABD öncülüğünde kuruldu. Savaş sırasında Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği ile ABD, İngiltere, Fransa aynı cephede Almanya'ya ve onun müttefiki İtalya ile Japonya'ya karşı savaşmaktaydılar.

İngiltere, Fransa ve ABD kapitalist sistemle yönetilen ülkelerdi. Bu ülkelerde iktidarı elinde tutanlar, emekçiler değil, tersine çalışanları, emekçileri, işçileri sömüren sınıflar bloğuydu. SSCB'de ise emekçiler iktidardaydı.

Bu koşullarda Batı Avrupa'da, özellikle Fransa, Yunanistan ve İtalya gibi ülkelerde komünizmin prestiji hızla arttı. Komünist partiler iktidarın eşiğine geldiler. Kendi emekçi sınıfları tarafından iktidardan uzaklaştırılacaklarını düşünen Avrupa sermayesinin yardımına ABD yetişti. Bu ülkelere ve bu arada Türkiye'ye, komünist faaliyetleri bastırmak için finansal yardım yapıldı. Sadece finansal yardım elbette yetmeyecekti. Bir de askeri örgütlenme gerekiyordu. İşte NATO, Batılı kapitalist ülkelerin SSCB'deki emekçi iktidarına karşı oluşturduğu, sermaye iktidarının koruyucusu, emekçilerin düşmanı bir askeri ittifak olarak ortaya çıkmıştır.

ABD, İngiltere, Fransa başta olmak üzere emperyalist ülkeler yeni bir saldırı ve savaş örgütü kurmuşlardı.

O günden bu yana NATO sosyalizme, emekçi halklara karşı etkili bir suç makinesi olarak faaliyetlerini sürdürmüştür.

NATO, birliğe üye bütün ülkelerde Gladio adıyla gizli kontrgerilla örgütleri kurulmasını sağlamıştır. Bu paramiliter yasadışı örgütler provokasyonlardan bombalamaya kadar çok sayıda insanlık dışı suçları işlemişlerdir. Özellikle sol düşünceye ve hareketlere karşı kullanılan bu gizli örgütler pek çok ülkede olduğu gibi Türkiye'de de birçok faili meçhul cinayetin arkasındaki temel güçtür. ABD güdümlü bu tip NATO örgütlenmelerinin yapıları değişse de hala faaliyet gösterdikleri bilinmelidir.

NATO iddia edildiği gibi bir savunma paktı değildir. 1990'ların başında SSCB çözülmüş ama kapitalizm yok olmamıştır. Dolayısıyla, kapitalist sistemi kollamak ve savunmak üzere kurulan bu pakt, görevine devam etmekte, tüm dünyaya yayılmakta ve sermayenin egemenliğinin bekçiliği görevini canla başla yerine getirmektedir. NATO, kapitalist emperyalist sistemin yumruğudur ve bu yumruk giderek daha geniş bir coğrafyaya uzanmaktadır.

Sovyet Blok'una karşı kurulduğu iddia edilen NATO bugün emperyalizmin çıkarları doğrultusunda dünyanın her yerinde askeri üsler bulunduruyor.

Emperyalist ülkelerin çıkarları doğrultusunda NATO'nun bugün Afganistan'ı işgal etmiş olması, NATO'nun saldırgan karakterinin en canlı ve güncel örneğidir.

8. TKP, NATO ÜYELİĞİ İLE TÜRKİYE'NİN GÜVENLİĞİNİN ARTTIĞI İDDİASINA KATILIYOR MU?

Türkiye, Kore savaşında bile bile feda edilen binlerce halk evladının kanı üzerinden 1952 yılında NATO üyesi yapıldı. Yıllarca da Sovyetler Birliği tehdidi olduğu söylenerek NATO üyeliği savunuldu. Sovyetler Birliği'nin ne Türkiye ne de başka ülkeler üzerinde bir tehdit oluşturmadığı bu ülke ortadan kalktıktan sonra görüldü.

Türkiye'nin NATO'ya girişi, kesinlikle ülkenin değil, egemen sınıfların çıkarları ve güvenliği doğrultusunda bir karardır.

NATO üyesi olan Türkiye, ordusunu NATO'nun emrine verdi. Üst rütbeli subaylar, kendilerinden çok daha düşük rütbede olan NATO, daha doğrusu, Amerikan subaylarının emrine girdiler. Eğitimden başlayarak her türlü silah ve diğer araç gereç teminine kadar her konuda NATO ile ABD'ye bağımlı hale geldik. ABD yardımına muhtaç olmadığımız tek bir askeri alan kalmadı.

ABD ile NATO'ya girmeden yapılmaya başlanan ve NATO üyeliği sürecinde sayıları artan bir sürü askeri, ekonomik ve siyasi ikili anlaşma imzalandı. İkili anlaşmalar ve NATO üyeliği sonucunda, ülkemizde doğrudan ABD Savunma Bakanlığı Pentagon'a ya da NATO Komutanlığı'na bağlı olan askeri üsler açıldı.

Türkiye, günümüzde de, NATO'nun taşeronluğunu yapmaktadır. Kosova olaylarında NATO'nun yanında yer almıştır. Afganistan'da NATO saflarında savaşarak Afgan halkına karşı suç işlemektedir.

Topraklarımızda ABD ve NATO'nun askeri üsleri varlıklarını sürdürmektedir. İncirlik başta olmak üzere, bu üslerde halen nükleer başlıklı silahlar bulunmaktadır ve bu silahlar ABD subaylarının denetimindedir. Bu üslerden havalanan ABD askeri uçakları, eskiden olduğu gibi, komşularımızın topraklarına askeri müdahalelerde bulunmakta, ülkemizin güvenliği tehdit edilmekte, egemenlik haklarımız hiçe sayılmaktadır.

Güncel gelişme, NATO'nun ülkemize füze kalkanı yerleştirmesi çabasıdır. Füze kalkanının tehdit olarak görülen İran'a yönelik olarak kurulmak istenmesi, tamamen ABD projesi olarak işletiliyor. Türkiye, bölgede ABD maşası, ABD taşeronu, onursuz ve bağımlı bir devlet olarak yapayalnız bırakılmaktadır.

9. TÜRKİYE'DE ABD'NİN VE NATO'NUN ÜSSÜ VAR MI?

Türkiye'de hem ABD'ye hem de NATO'ya tahsis edilmiş üsler bulunmaktadır. Bunun yanı sıra NATO üyeliği ve askeri işbirliği anlaşmaları çerçevesinde Türk Silahlı Kuvvetleri'nin pek çok birimi, üssü ve olanağı da ABD ve NATO kullanımına açıktır. Yeni gündeme gelen Füze Kalkanı Projesi ile Türkiye'deki ABD ve NATO varlığının daha güçlendirilmesi hedeflenmektedir. Füze Kalkanı Projesi kapsamında yeni yerleştirilecek füze savunma sistemlerinin yanı sıra Türkiye'nin kendi savunma sisteminin de ABD kontrolüne bırakılması planlanmaktadır. Bu proje, bir "savunma" sistemi olarak tarif edilse de, İran başta olmak üzere, ABD'nin bölgedeki yeni saldırılarına yönelik bir hazırlık olduğu bilinmektedir. Füze Kalkanı Projesi ile Türkiye bölgedeki yeni bir emperyalist saldırganlık dalgasına alet edilmeye çalışılmaktadır.

ABD'nin bölgedeki en büyük üslerinden biri Türkiye'de İncirlik'te bulunmaktadır. ABD Hava Kuvvetleri 39. Ana Jet Üssü burada görev yapmaktadır. ABD, komşumuz Irak'ı işgal ederken İncirlik Üssü'nü de aktif biçimde kullanmıştır. İncirlik'ten kalkan ABD uçakları, Irak'ı bombalayıp tekrar buraya geri dönmüştür.

İncirlik'te ayrıca NATO üssü de bulunmaktadır. Bu üs, NATO'nun bölgedeki en büyük depo üssüdür.

İncirlik Üssü aynı zamanda NATO üyeliği çerçevesinde Türkiye'ye yerleştirilen nükleer bombaların da bulunduğu yerdir. ABD'de yayınlanan Atomic Scientist dergisi ABD'nin halen Avrupa'da bulundurduğu atom bombalarının dökümünü yayınlamıştır. Buna göre, Almanya, Belçika, İtalya, Hollanda ve İngiltere'de 390 ve İncirlik Hava Üssü'nde 90 adet B-61 tipi atom bombası bulunmaktadır. Bu bombaların kullanılması konusundaki son karar ABD'ye aittir.

Atom bombalarının ülkemizdeki varlığı, tüm bölge halkları üzerinde bir tehdit yaratmaktadır. Bu bombaların varlığı, Türkiye'yi kendi isteği dışında ve en öncelikli hedef haline getirmektedir.

Türkiye'de İncirlik dışında da NATO üsleri bulunmaktadır. Türkiye'deki en büyük askeri havaalanı olan Afyonkarahisar askeri havaalanı aynı zamanda NATO tarafından "Ana Jet Bakım Üssü" olarak kullanılmaktadır ve NATO'nun en büyük 2. havaalanıdır. İzmir Çiğli Hava Üssü, NATO'nun Türkiye'deki en eski üslerinden biridir. 2004'te NATO'nun güneydoğu karargahı Napoli'den İzmir'e taşınmış. 2006 yılında da ABD 16. Hava Filosu Almanya'dan alınarak yine buraya yerleşmiştir.

Konya 3. Ana Jet Üssü Komutanlığı, Balıkesir 9. Hava Jet Üssü, Muğla Aksaz Deniz Üssü, Diyarbakır Pirinçlik, Şile Üssü sayılabilecek diğer başlıca üslerdir. Bunlar dışında onlarca üs NATO kullanımına açıktır.

ABD'nin Karadeniz'de bir üsse sahip olmak istediği, bu doğrultuda uzun süredir Trabzon için bastırdığı biliniyor. Çözüm olarak TSK, NATO kullanımına da açık bir üs yapılanması işine girmiş bulunuyor.

10. TKP, KIBRIS SORUNUNDA NASIL BİR TUTUM ALIYOR?

Ada'da İngiliz toprağı olarak kabul edilen ve Kıbrıs milletvekillerinin bile giremedikleri İngiliz üsleri eski görevlerine devam etmekte ve özellikle Ortadoğu ve Doğu Akdeniz'de emperyalist amaçlarla yoğun olarak kullanılmaktadırlar. Bu üslerin varlığına hemen son verilmelidir. Kıbrıs, yeryüzündeki tüm ülkeler gibi, emperyalizmin egemenliğinden kurtarılmalıdır.

Ada tüm Türk, Yunan, İngiliz, bütün yabancı askerlerden arındırılmalıdır.

Annan planı gibi emperyalizmin çıkarlarının ve askeri varlığının korunduğu, emperyalist merkezlerce hazırlanan planlar çerçevesinde değil, her iki halkın gerçek temsilcileri tarafından ve gerçek ortak çıkarlara göre hazırlanan, her iki kesimdeki emekçilerin çıkarlarının temel alındığı bir çerçevede soruna çözüm bulunmalıdır. Sorunu çözebilecek olan Kıbrıs Rum ve Türk taraflarının egemen sınıflarının temsilcilerinden oluşan siyasal oluşumlar değildir. Kıbrıs sorununun çözümü, ABD ve AB'nin yanı sıra bu emperyalist odakların güdümündeki Türkiye ve Yunanistan yönetenlerinin taraf oldukları plan ya da anlaşmalarda değildir. Tersine, Kıbrıs'ın her türlü emperyalist kurum ya da kuruluştan bağımsızlığını temel alan, her iki toplumdaki milliyetçi eğilimleri dışlayan ve Kıbrıslı Rum ve Türk emekçilerin temsilcilerinin taraf oldukları ve onların talep ve çıkarlarının temsil edildiği bir çözüm hedeflenmelidir.

TKP, Kıbrıs sorunu konusunda son sözün Kıbrıslı emekçiler tarafından söyleneceğini bilmektedir, ancak tarihsel gelişmeler sonrasında sorununun ayrılmaz bir parçası haline gelen Türkiye'de mücadele eden bir parti olarak sorumluluğunun bilincindedir. Bu nedenle, TKP, Türkiye'nin Kıbrıs'taki askeri varlığının sona ermesi için mücadele ederken, Kıbrıs'ta Türkiye burjuvazisinin kendi çıkarları doğrultusundaki girişim ve provokasyonlarına tereddütsüz olarak karşı çıkmaktadır.

11. TKP, ERMENİ SORUNU HAKKINDA NE DÜŞÜNÜYOR? ERMENİLER SOYKIRIMA MI UĞRADI?

Ermeni sorunu büyük oranda Osmanlı İmparatorluğu'nun son döneminde, 1. Dünya Savaşı sırasında yaşanan olaylara dayanmaktadır. Osmanlı-Rus Savaşı'ndan 1. Dünya Savaşı'na uzanan süreç ABD, İngiltere, Fransa, Almanya gibi emperyalist ülkelerin de müdahalesiyle Anadolu halklarının birbirine düşürüldüğü, düşmanlıkların körüklendiği bir dönem olmuştur. 1. Dünya Savaşı ile Anadolu emperyalist paylaşımın konusu haline gelmiştir. Osmanlı'nın yanında savaşa girdiği Almanya da dâhil olmak için dağılan bir imparatorluğun topraklarından pay almak üzere emperyalist ülkeler çeşitli senaryolar geliştirmiş ve bu senaryolar dâhilinde Anadolu'da da pek çok örgütlenmeye gidilmiştir. Anadolu'nun dört bir yanında başta Ermeniler olmak üzere Osmanlı'nın Hıristiyan nüfusunu hedefleyen yabancı misyonlar açılmış, okullar ve kiliseler aracılığıyla bu nüfusa yönelik özel faaliyetler yürütülmüştür.

Dönemin egemen güçleri savaş öncesinde emperyalist faaliyetlere ve kışkırtmalara alan açmıştır. Osmanlı Devleti'nin yöneticileri, Amerikan ve Fransız misyonlarının Ermeniler üzerindeki Rus etkisini hafifleteceğini düşünüyorlardı. Emperyalist ülkeleri birbirine karşı kullanabileceklerini zannederek ya da basiretsizlikten bu faaliyetlere izin vermiş ya da göz yummuşlardır. Ancak savaşla birlikte özellikle Rus cephesinde yaşanan sıkışma nedeniyle, 1915 yılında Ermenilere yönelik "tehcir" politikasını gündeme sokmuşlardır. Tehcir politikası sonucunda Ermeniler büyük bir katliama ve zorunlu göçe maruz bırakılmıştır. Bütün insanlığa ders olması gereken büyük bir yıkım yaşanmıştır. Ancak sistemli ve esasında İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra yeniden tanımlanan haliyle bir soykırımdan söz edilemez. Dağılan bir devletin, emperyalist paylaşımın konusu haline gelmiş toprakları üzerinde büyük ve geri dönüşsüz bir felaket yaşanmıştır. Ancak faturası Osmanlı'nın devamı olarak Türkiye Cumhuriyeti'ne değil emperyalist ülkelere kesilmelidir. Devamında Anadolu'nun işgali ve bölge bölge paylaşılmış olması da bu büyük felaketin asıl sorumlularını açıkça göstermiştir.

Bugün de Ermeni sorunu, halkların kardeşliğini tesis etmekten ziyade, emperyalist politikaların bir aracı olarak gündemde tutulmakta; ABD'de, Fransa'da soykırım iddiaları Türkiye'ye dönük bir tehdit olarak kullanılmaktadır.

12. TKP, YURT DIŞINA ASKER GÖNDERMEYE NEDEN KARŞI?

TKP, emperyalist ülkelerin çıkarlarını korumak için başka ülkelere askerlerimizin gönderilmesine karşı çıkmaktadır.

Türkiye, 1950'li yıllardan bu yana, ABD'nin başını çektiği emperyalist ülkelerin çıkarlarını korumak için yurt dışına asker gönderiyor. Kore'ye, Somali'ye, Bosna'ya, Afganistan'a, Lübnan'a gönderilen askerlerimiz, ABD ordusuna hizmet etti, ediyor. Irak'a asker gönderilmesi de uzun süre tartışıldı. AKP iktidarı, sermaye sınıfı ve diğer düzen güçlerinin de desteğini arkasına alarak Irak'a asker göndermek için elinden geleni yaptı. Ancak halkın Irak'taki işgale dönük tepkisinin de etkisiyle asker gönderme girişimleri sonuçsuz kaldı.

İşgal ortaklığının en güncel örneği Afganistan'dır. İşgal 10. yılına girerken 60 bine yakın Afganlı, NATO güçleri tarafından katledildi. On binlercesi açlık, hastalık, tıbbi yetersizlik gibi nedenlerden ötürü hayatını kaybetti. Aralarında Türkiye'nin de bulunduğu NATO güçlerinin kaybı ise 2 bini geçti. ABD, İngiltere ve Almanya'da Afganistan işgali tartışılıyor, sorgulanıyor. Türkiye'de ise işgal ortaklığı unutturulmaya çalışılıyor. NATO'nun talebiyle Türkiye'nin Afganistan'da 2 bine yakın askeri bulunuyor.

"Yurt dışına asker göndermeye", her dönem ve koşulda ilkesel olarak karşı çıkılamaz. TKP, bugünkü koşullarda, Türkiye'nin emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda yurt dışına asker göndermeye karşı çıkıyor.

Tarihte, yurt dışına asker gönderenlerin haklı olduğu durumlar da var. Örneğin, Sovyetler Birliği'ne ait Kızılordu, İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda Doğu Avrupa ülkelerini Nazi işgalinden kurtarmıştı. Küba, 1970'li yıllarda, Angola'da yürütülen bağımsızlık mücadelesini asker göndererek desteklemişti. Dünyada yarattıkları sempati nedeniyle emperyalistler, bu örnekleri sorgulamak bir yana, unutturmaya çalıştı.

13. TKP, "GÜÇLÜNÜN YANINDA YER ALAN BİR DIŞ POLİTİKA İZLEMEK TÜRKİYE'Yİ DE GÜÇLENDİRİR" TEZİ HAKKINDA NE DÜŞÜNÜYOR?

Türkiye, NATO üyeliği başlangıç kabul edilirse 60 yıla yakın süredir "süper güç" olarak kabul edilen ABD'nin yanında yer alan bir dış politika izlemektedir. Türkiye halkının çıkarlarını gözetmek yerine emperyalist ülkelerin çıkarlarının bekçiliği yapılmıştır. Bu durum uzun yıllar Türkiye'nin neredeyse tüm komşularıyla sorunlu olmasına yol açmıştır. Bugün de bu tablonun değiştiğini söylemek mümkün değildir.

Türkiye, geçmişte, Sovyetler Birliği'ne karşı emperyalizmin "ileri karakolu" görevini üstlenmiştir. Daha da tuhafı, aynı ittifak içinde olunan, bir başka NATO üyesi Yunanistan'a karşı sürekli alarm durumu yaşanmış, yüksek silahlanma harcamalarının en önemli nedenleri arasında bu komşumuz yer almıştır. Komşularına karşı sürekli silahlanma ihtiyacı bir ülkeyi güçlendirmez, zayıflatır. Türkiye'de onlarca yıldır çok önemli kaynaklarını toplumsal gelişmeyi sağlamak için değil, silahlanmaya harcamıştır.

Komşularla iyi ilişki kuramamanın tek bedeli, silahlanma harcamalarının yüksekliği değildir. Türkiye, komşularıyla ticari ve ekonomik işbirliği olanaklarından da yararlanamamaktadır. En basit örnek petrol ve doğalgazdır. Dış politika tercihleri Rusya ve İran'dan alınan petrol ve doğalgazın fiyatını yükseltmekle kalmamakta, 2008 yılındaki Gürcistan'la Rusya arasında yaşanan çatışmalarda görüldüğü gibi teminini de tehlikeye atabilmektedir. Türkiye, ABD gemilerinin Rusya'ya gözdağı vermek üzere Boğazlar'dan geçişine izin vermişti ve Rusya, Türkiye'ye gönderdiği doğalgazı kesme tehdidini hissettirmişti.

TKP, Türkiye'nin ancak emekçilerin çıkarları doğrultusunda bağımsız ve onurlu bir dış politika ile güçlenebileceğini düşünmektedir.

14. TKP, TAYYİP ERDOĞAN'IN DAVOS'TAKİ "ONE MINUTE" ÇIKIŞI HAKKINDA NE DÜŞÜNÜYOR?

Tayyip Erdoğan, Davos'ta arkasındaki emperyalist desteğe güvenerek şov yapmıştır. Ne yazık ki bu çıkış, İsrail'in Filistin başta olmak üzere Ortadoğu halklarına kan kusturmasına dönük gerçek bir tepkiden kaynaklanmamaktadır. Aksine İsrail'den rol çalmak amacı taşımaktadır. ABD emperyalizmi açısından İsrail, Ortadoğu'da vazgeçilmez bir ülkedir. Ancak son yıllarda bölgede yaşadığı yıpranma İsrail yönetimi ile ABD emperyalizmi arasında kimi sorunlar ortaya çıkmasına yol açmıştır. Aynı zamanda ABD, Irak'ta yaşadığı sıkışmanın da etkisiyle, bölgede çıkarlarının doğrudan taşıyıcısı olacak bir "yumuşak" yüze ihtiyaç duymaktadır. AKP iktidarı, bu tablodan vazife çıkarmış, İsrail'e kafa tutma görüntüsü altında Ortadoğu'da "abilik" görevine soyunmuştur.

Türkiye-İsrail ilişkilerinin sınırları, ABD emperyalizmi tarafından çizilmektedir. İki ülke arasındaki askeri işbirliği anlaşmaları Davos çıkışından da Mavi Marmara baskınından da etkilenmemiştir. "Davos Fatihi" anlaşmaları iptal etmeye cesaret edememiş, en fazla, ortak askeri tatbikatlardan bir süreliğine vazgeçilmiştir. Mavi Marmara baskınında İsrail bir katliama imza atmasına rağmen emperyalist ülkeler neredeyse Türkiye'yi kınamış, AKP iktidarı da bu durumu sineye çekmiştir.

AKP'nin İsrail'e kafa tutan görüntüsü, içeride ve bölgede hedefine büyük ölçüde ulaşmıştır. Bölgedeki ABD ve İsrail karşıtlarının küçümsenemeyecek bir bölümünün Tayyip Erdoğan'a ve partisine sempatisi artmıştır. Keza içeride de ekonomik krizin etkileri altında ezilen emekçiler Erdoğan'ın çıkışından heyecan duymuştur. Bu hava "Yeni Osmanlıcılık" olarak adlandırabileceğimiz bir politikaya tahvil edilmeye çalışılmaktadır. Bu politika, Türkiye'nin müslüman kimliğini öne çıkartarak bölgedeki ağırlığını artırmayı hedeflemektedir. Bölge için ABD ve İsrail karşıtlığının kuşatılarak zayıf düşürülmesi, Türkiye için de gericileşme ve işbirlikçilik düzeyinin iyice artması tehlikelerini barındırmaktadır.

15. TÜRKİYE EMPERYALİST KAPİTALİST SİSTEMİN İHTİYAÇLARINA GÖRE DÖNÜŞTÜRÜLÜYOR DEDİNİZ BÜTÜN BU SÜREÇ AKP ELİYLE Mİ YÜRÜTÜLÜYOR?

AKP'nin bu sürecin görünürdeki öncüsü olduğu açıktır. Bununla birlikte ortada geniş bir cephe vardır ve herkes üzerine düşeni yapmaktadır. AKP bu sürecin siyaset alanındaki adımları atmaktadır, ama kesinlikle yalnız değildir. Emperyalist ülkeler, sermayedarlar, tarikatlar, liberaller, askerler ve düzen solunun da içinde yer aldığı geniş bir cepheden bahsediyoruz. Zaman zaman gerilimler yaşasalar da, kapalı kapılar ardında pazarlıklar ve anlaşmalar yaparak süreci ilerletiyorlar.

Türkiye'de yaşananlar, emperyalizmin dünya ve bölge politikalarının bir uzantısıdır. ABD ve AB'nin başını çektiği emperyalistler, daha bağımlı, daha gerici ve daha piyasacı bir Türkiye istemektedir. Bu nedenle sürecin fikir babaları ve asıl liderleri emperyalist devletlerdir.

Türkiye'de burjuvazi bu dönüşüme dört elle sarılmıştır. Sömürüyü ve bağımlılığı artıracak her adımı destekleyen burjuvalar, emekçilere karşı daha hızlı adım atılmasını yıllardır istiyordu.

Dönüşümün en önemli halkalarından biri olan özelleştirmeler ile patronlar için büyük kaynaklar sağlamıştır. TÜSİAD dahil bütün sermaye grupları bu süreçte AKP'ye tam destek sunmuştur ve karşılığında özelleştirme yağmasından büyük paylar almıştır.

Sürece direnir gibi görünen askerler, süreci durdurmak için değil, kendilerine güvenli bir yer sunulması için AKP ile gerilim yaşadı. 2008 yılında varılan anlaşmadan sonra, ordu ile hükümet arasındaki gerilimler bitmiştir. Genelkurmay, bu sürece en önemli desteği veren kurumlardan biri olmuştur. Bu anlaşmaya razı olmayan bazı kadrolar ise, Genelkurmay'ın da onayıyla yürüyen Ergenekon davası sürecinde saf dışı bırakılmıştır.

İkinci cumhuriyetçi liboşlara düşen ise, kentli ve yüzü sola dönük aydın ve emekçi kesimlerin kafasının karıştırılması veya ikna edilmesi oldu. Bu kişiler, dönüşümleri "demokrasi" ve "özgürlük" adına güzellemek, itiraz edenleri "statükocu" diye suçlamak için medya patronlarından maaş aldılar.

CHP ise, dönüşümlere direnebilecek toplumsal kesimleri oyalamak görevini üstlendi. Yine kentli emekçiler, gençlik ve Aleviler arasında görünen direnme olanağı, CHP'nin yarattığı beklentilerle oyalanmaktadır. Kılıçdaroğlu'nun AKP'yle uzlaşma tavrı, direnebilecek kesimlerin gücünü kırmaya ve sürecin hızla devam etmesine yaramıştır.

16. AKP'NİN GİZLİ AMACI VAR MI?

Bir konuşmasında "Ben ülkemi pazarlamakla mükellefim" diyen Başbakan Erdoğan, açık sözlü konuşmuştur. Türban için "Velev ki siyasi simgedir" diyen başbakan, dini siyasette kullanma niyetini saklamayan bir siyasetçidir. İş kazalarında ölen emekçiler karşısında pişkin tutumlara sahip bakanlar, AKP'nin işçi düşmanlığını saklamadığını göstermektedir.

AKP çoğu örnekte niyetini gizleme gereği duymamakta, nasıl bir Türkiye istediğini açıkça söylemektedir. Örneğin siyasal ve toplumsal yaşantının dinselleştirilmesi AKP'nin gizli bir gündemi değildir. AKP bunu açıkça savunmakta, yaşama geçirdiği uygulamalar da, bu işin gizlisinin saklısının kalmadığını herkese göstermektedir.

Bu nedenle AKP'nin gericilik ve işçi düşmanlığı konusunda son derece açık sözlü olduğunu söyleyebiliriz. Bütün bunlara karşın AKP, "takiyeci" siyasetiyle ünlü bir gelenekten geliyor. AKP kuşkusuz yalancı bir partidir aynı zamanda. AKP'nin yalanları ve "gizli amacı" özellikle devletin yeniden yapılanması ve emperyalistlerle ilişkilerde yoğunlaşıyor.

AKP'nin "darbecilerle hesaplaşma", sivilleşme, özgürleşme ve demokratikleşme adına attığı adımlar, büyük yalanlarla doludur. Başta Fethullahçı medya olmak üzere, bütün yandaş medya kuruluşları yalan, çarpıtma ve karalamayla dolu sayısız kampanya yaptı. AKP'nin daha demokratik bir devleti savunduğu iddiası büyük bir yalandır. AKP'nin buradaki "gizli hedef"i, devleti bütünüyle kontrol etmektir. Bütün özgürlük ve demokrasi söylemlerinin arkasında yatan gizli hedef, bu kadar basit ve yalındır.

AKP emperyalistlerle ilişkilerinde de topluma büyük yalanlar söylüyor. Zaman zaman Batılı ülkelere kafa tutma numaraları yapan, İsrail'e "one minute" şovu yapan Başbakan Erdoğan, AKP'nin gerçek politikasını halktan gizlemeye çalışıyor. Bunu gizlemek istemelerinin nedeni, halkta emperyalistlere karşı güvensizlik ve zaman zaman nefret duygusunun çok yaygın hale gelmesidir.

AKP döneminde Türkiye'nin dış politikasında büyük değişimler olduğu doğrudur. Ama bu değişim, ABD'nin bölgesel politikalarına tam uyum sağlamak adına gerçekleşti. Ortadoğu'da açılım yapan AKP, Kuzey Irak'taki Kürt devleti, Suriye ve Hamas ile bağlarını geliştirmiştir. Ancak bütün bu bağlarda, ABD ile daha uyumlu bir sürecin oluşması ve bölgenin emperyalist yağmaya tam açılması için siyaset yapmıştır.

Bütün bölge ülkeleri, emperyalist sermayenin yatırım alanları ve emperyalist ordular için üslerle dolmaya başlamıştır. AKP de burada yerini almış, emperyalistlere hizmet etmiştir. Özetle, AKP'nin dış politikada yaptığı şovlar, AKP'nin gizli gündemini, ABD işbirlikçiliğini gizlemek içindir. Halktaki ABD karşıtlığından zarar görmek istemeyen AKP, geleneksel takiyeci politikasını izlemektedir.

17. AKP KARŞITLIĞI NEDEN BU KADAR ÖNEMLİ?

AKP hükümeti sıradan bir hükümet değildir. AKP, özel bir görevi yerine getirmek için hükümete getirilmiş bir partidir. Arkasında emperyalistlerin, büyük sermayedarların ve bütün gerici tarikat ve cemaatlerin desteğiyle hükümet olmuştur.

AKP'nin yürüttüğü süreç, emperyalistlerin ve burjuvazinin ortak programıdır. Bu süreç, sermayedarlar için alternatifsizdir. Bu nedenle AKP sıradan bir hükümet değildir. Yine aynı nedenle, AKP karşıtlığı yalnızca bir hükümete muhalefet etmenin çok ötesinde bir anlam taşır.

AKP karşıtlığı, bu emekçi düşmanı sürecin bütününe karşı bir direnç örülmesi için önemlidir. Emekçiler bu sürecin karşısına dikildikçe, yalnızca AKP zayıflamayacak, sermayenin bütün programı tehlikeye girecektir.

AKP karşıtlığı, AKP hükümetinden sonrası için büyük önem taşımaktadır. Bugün hükümet olacak her burjuva partisi, aynı programı yürütmek üzere göreve gelecektir. Dolayısıyla güçlü bir AKP karşıtlığı, sonrasında işbaşına gelecek burjuva hükümetlere karşı mücadele için de çok önemlidir. AKP'nin programını durdurmayı başaran ve hükümetten düşüren bir toplumsal ve siyasal hareket, aynı programla gelecek diğer bütün düzen partilerine ve kurumlarına karşı etkili bir mücadele verebilecektir.

18. Artık yeni bir yeşil sermaye mi oluştu?

"Yeşil sermaye" denilen ve daha çok MÜSİAD içinde yer alan sermaye grupları Türkiye'de uzun süredir var. Bu gruplar AKP hükümetleri döneminde büyük ihaleler alarak, yüksek kâr oranları ve hızlı büyüme oranları yakaladı. Geçmişte TÜSİAD'ın kontrolünde olan kritik sanayi sektörlerinde yer almayan bu gruplar, ağırlıklı olarak ticaret sektöründeydi. Artık MÜSİAD, geleneksel sermaye kesimlerinin yer aldığı TÜSİAD ile boy ölçüşebilecek ölçeğe ulaştı ve sanayi sektöründe de ağırlığını artırmaya başladı.

Zaman zaman TÜSİAD ile gerilim yaşasa da, bu gerilimlerin altında yatanın bir paylaşım sorunu olduğu açıkça görülmektedir. Türkiye'de TÜSİAD ile MÜSİAD arasında yaşanan gerilimlerin emekçiler açısından bir önemi bulunmuyor. Bu kesimlerin emekçi düşmanlığı konusunda birbiriyle yarıştığı gayet iyi bilinmektedir. Bu nedenle, ne kadar sorun yaşarsa yaşasınlar, eninde sonunda pazarlık masasında anlaşırlar. İhaleleri paylaşır ve emekçilere ait değerlerin yağmalanması için ortak hareket ederler.

Kendisi de bizzat bir sermayedar olan Başbakan Erdoğan, aynı zamanda MÜSİAD içindeki gruplara özelleştirmeler ve ihaleler yoluyla kaynak aktarılması için adımlar atmaktadır. Sanıldığının aksine, bu durum TÜSİAD'da yapısal bir sorun yaratmamıştır. "Yeşil sermaye"yi kabullenen TÜSİAD, emekçilere karşı ortak hareket edildikten sonra, piyasayı ve özelleştirme yağmasını paylaşmaya razı olmuştur.

Bu nedenle, AKP'nin bütün emekçi düşmanı adımlarında onu destekleyen TÜSİAD'ın, aydınlanmacı ve laiklikten yana bir tavrı asla olamaz. MÜSİAD ile TÜSİAD arasında böyle bir ayrım yoktur. Türkiye'de "yeşil sermaye", egemen sınıfın ayrılmaz bir parçasıdır.

19. YILLARDIR VAR OLAN STATÜKOYA KARŞI AKP'NİN YAPTIKLARI İYİ DEĞİL Mİ?

Türkiye'nin geçmişindeki statükonun temellerinde, sola ve emekçilere düşmanlık yatar. AKP'nin bu konularda hiçbir eksiği yoktur. AKP döneminde gerçekleşen onca değişikliğe karşın, bu düşmanlıkların sabit kalması, Türkiye'de aynı özelliklere sahip yeni bir statükonun kurulduğunu gösterir.

Yaşanan değişim, devlete karşı halkçı bir değişim değildir. AKP'nin başını çektiği cephe, zaten Türkiye'deki eski statükonun bir parçasıydı. AKP'li kadrolar, cemaatler, tarikatlar zaten uzun yıllardır Türkiye'de devletin bir parçasını oluşturuyordu. Bu nedenle, halktan gelen basınçla değişen bir statüko söz konusu değildir. Eski statükonun içindeki dengelerin değişimiyle bir süreç yaşanmaktadır. İşte bu nedenle AKP de statükocudur.

Yine de bu değişime bakarken yapılması gereken, değişen dengelerin emekçiler için ne ifade ettiğine bakmaktır. Değişim yalnızca, emekçi kitleler yeni haklar kazanıyorsa iyidir. Emekçilerin örgütsüzleştiği, yaşam standartlarının sürekli düştüğü, yoksulluğun arttığı, her şeyin paralı hale geldiği bir değişim, emekçiler açısından asla iyi olamaz. Aksine, yaşananlar emekçiler açısından bir yıkım niteliğindedir.

Bu nedenlerle yeni statüko, yalnızca eskisinin devamı yeni bir statüko değil, sola ve emekçilere olan düşmanlık konusunda çok daha etkin bir devlete doğru dönüşümdür. Bu nedenle "hiçbir şey değişmedi ki" değerlendirmesi de doğru değildir. Yaşanan değişim sonucunda emekçiler için her şey daha kötüye gitmiştir.

Sonuç olarak AKP, halktaki "değişim" beklentisini halk düşmanı bir değişime destek sağlamak için kullanmaya çalışmıştır. Bu çabasında bazı kesimleri buna inandırmayı başarmıştır. Buna karşı, bu "değişim"in gerçek anlamını bütün topluma anlatmak gerekiyor.

20. TKP, ASKER VESAYETİNE KARŞI SİVİLLEŞMEYE İTİRAZ MI EDİYOR?

Bugün AKP destekçilerinin dilinden düşmeyen şey, AKP hükümetinin asker vesayetine karşı sivilleşmeyi savunduğudur. Türkiye'nin geçmişi, halk düşmanlığı konusunda askerlerle sivillerin çok farkı olmadığını gösterir. Örneğin Demirel ve Özal en az Kenan Evren kadar emekçilere düşmandır.

Kim daha demokrat diye sorulacak olursa da benzer bir sonuca varılır. Sivillerin hep demokrasiyi, askerlerin ise demokrasi karşıtlığını temsil ettikleri liberalizmin kocaman bir yalanıdır. TKP, Türkiye'de siyasete asker-sivil gerilimi üzerinden bakmanın yanlış olduğunu düşünmektedir.

Hepsi ABD'ci, AB'ci, neo-liberal, özelleştirmeci ve emek karşıtı olan iktidarın siyasal ya da bürokratik unsurları arasındaki bir gerilimde, komünistler bu unsurlardan birini desteklemez. Unutmamak gerekir ki, "asker vesayeti", mevcut gerçekliğin ötesinde zorlanarak insanları AKP'nin yanına itmek veya AKP'ye razı etmek için kullanılmaktadır. Bu bir oyundur ve "askeri vesayet olacağına AKP olsun" demek bu oyuna gelmek demektir. Yine unutmamak gerekir ki, her durumda ve her zaman "ehveni şer", "kötünün iyisi" tercihi yapan bir toplum, sonunda "kötülerin en kötüsü"ne katlanmak zorunda kalır.

Biz demokrasiye sınıf temelinde bakıyoruz. Biçimsel demokrasinin emekçi sınıflara ne getirip götürdüğüyle ilgileniriz. Biz, emek düşmanlığı azgın boyutlara varan siyasal güçleri, salt sivil oldukları için başkalarından daha demokrat sayma ahmaklığından uzak durmaktayız. TKP, devlet kademelerini baştan aşağı dinci kadrolarla dolduran "sivil" iktidarların, bu kadrolarıyla nasıl bir "demokrasiyi" temsil edebileceklerinin bilincindedir.

"Sivil" siyasetin toplumu adım adım nasıl dincileştirdiği görülmektedir ve bu yönde dönüşüm sürecine giren bir toplumda "seçilmişler" edebiyatı altında demokrasi şampiyonluğu yapanların sahtekarlığı deşifre edilmelidir.

Biz geçmişte olduğu gibi bugün de, düzen içi gerilimlere emekçi sınıfların çıkarları açısından ve bağımsız bir siyasal kimlikle yaklaşılmadan faşist askeri darbelerle hesaplaşmanın veya gerçekleştiklerinde, onlara karşı mücadele etmenin olanaksız olduğu gerçeğinden hareket ediyoruz.

21. Ergenekon davasını nasıl anlamak lazım?

Ergenekon davası, Türkiye'deki sömürü düzeninin emekçi halka, devrimcilere, Kürtlere karşı işledikleri suçları, en azından bunların küçük bir bölümünü aydınlatmak, suç işlemiş devlet görevlilerini yargı önüne çıkarmak için yapılmamıştır. Tutuklanıp mahkeme önüne çıkarılanlar, gözaltına alınanlar arasında katiller, işkenceciler, çeteciler bulunabilir, vardır da. Bunların arkasından gözyaşı dökmüyoruz.

TKP'nin burada karşı çıktığı, operasyonun temel hedefidir. Ergenekon operasyonu ABD'nin Türkiye siyasetini AKP eliyle kendi hedefleri doğrultusunda yeniden şekillendirme girişimlerinin parçası olarak gündeme gelmiştir. Devlet bürokrasisinde bu hedeflere itirazı ya da çekincesi olanlar tasfiye olurken, onlarla yakın ya da uzak teması olan, hatta temas kuracağı varsayılan herkes "suçlu" ilan edilmiştir.

TKP bu sürece tepki göstermiştir, çünkü yargılanan kişiler devletin emek düşmanı politikalarından, NATO üyeliğinden, emperyalist ülkelerle kurulan açık ve örtülü ilişkilerden, özelleştirmelerden, sermaye sınıfından yana uygulamalardan, ilerici insanların kovuşturmalar, tutuklamalar, işkenceler, idamlar ve darbeler eliyle sindirilmek istenmesinden yargılanmamaktadır. Ergenekon operasyonu, Türkiye Cumhuriyeti'nin emperyalizmin yeni ihtiyaçları doğrultusunda yeniden şekillendirilmesine engel oluşturduğu düşünülen düzen içi aktörleri ayıklamayı hedeflemektedir. Bir başka ifadeyle, ABD'den onay alanların elini rahatlatmayı, toplumun da bu doğrultuda baskı altına alınmasını hedeflemektedir.

Burada "devletin içindeki kavga bazı suçların ortaya çıkmasına yarıyor" diye düşünenler, "katiller tutuklanıyor, faşizm çöküyor" diye sevinenler yanılıyor. Emperyalizmin bütün bir bölgeyi yeniden şekillendirdiği bir dönemde, devletin baştan aşağı yeniden yapılandığı bir dönemde, halkın önüne Veli Küçük, Sedat Peker, İbrahim Şahin gibi faşist isimlerin atılmasıyla avunmak, zavallı bir tavır ve siyasetsizlik olur. Burada asıl dikkat edilmesi ve karşı çıkılması gereken, Ergenekon operasyonundan çok, onun parçası olduğu süreçtir. Ergenekon operasyonunun ardından gelen referandum süreci, Türkiye'yi nasıl bir karanlığa sokulmakta olduğunu daha açık göstermiştir.

22. Ergenekon operasyonu ile başlayan süreç, niyet ne olursa olsun sola ve Kürt emekçilerine karşı işlenen suçları da deşifre etmiyor mu?

Ergenekon Operasyonu sermaye egemenliğinin işlediği suçları deşifre etmeye değil, bu suçların aklanmasına hizmet etti. Bütün toplum tarafından bilinen suçlar, egemen sınıftan, emperyalistlerden, iktidar olmuş sermaye partilerinden, Özal'dan, Demirel'den vb. bağımsız işlenmiş gibi sunuldu. Bütün suçlar, bağımsız hareket eder gibi sunulan bazı unsurlara yüklendi. Daha güçlü bir sermaye egemenliği kurmayı hedefleyen bir süreçten zaten aksi beklenemezdi.

Her şey bir yana, Türkiye'de emekçi yığınları, mücadele etmeden bazı olumlu gelişmeler olabileceği yönündeki düşünceden tamamen kurtarmak gerekiyor. Emekçiler yalnızca kendi mücadelelerine güvenmeli, bunun dışındaki bütün gelişmelerin yalnızca sermaye egemenliğini güçlendirmeye yarayacağını bilmek zorunda. Tarih bunun sayısız örnekleri ile doludur.

Ergenekon Operasyonunun ayrıntıları incelendiğinde bütün bunlar açık bir şekilde görülmektedir. Dava açılan sanıklar çoğu durumda, halka, emekçilere ve sola karşı işledikleri suçlardan değil, AKP'ye karşı hareket etmekten tutuklandılar. İşledikleri gerçek suçlar gündeme geldiğinde bile, bunların o dönem hükümet olmuş sermaye partilerinden, devletin en üst karar organları, NATO ve AB gibi emperyalist merkezler ve sermaye sınıfı ile bağları özenle örtbas edildi.

Sonuç olarak, Türkiye'de işlenen suçlar deşifre edilmedi. Bu suçların gerçek niteliğini örtecek büyük bir yalan süreci işletildi. Ülkemizde işlenen suçların hesabı elbete sorulacaktır. Bunun için AKP gibi bir düzen partisinden medet ummak zavallı bir tutum olur. Bu hesabı soracak olan, emekçi kitlelerin vereceği siyasi mücadele olacaktır.

23. TKP DARBELERE KARŞI DEĞİL Mİ, DARBECİLERE KARŞI ATILAN ADIMLARI DESTEKLEMİYOR MU?

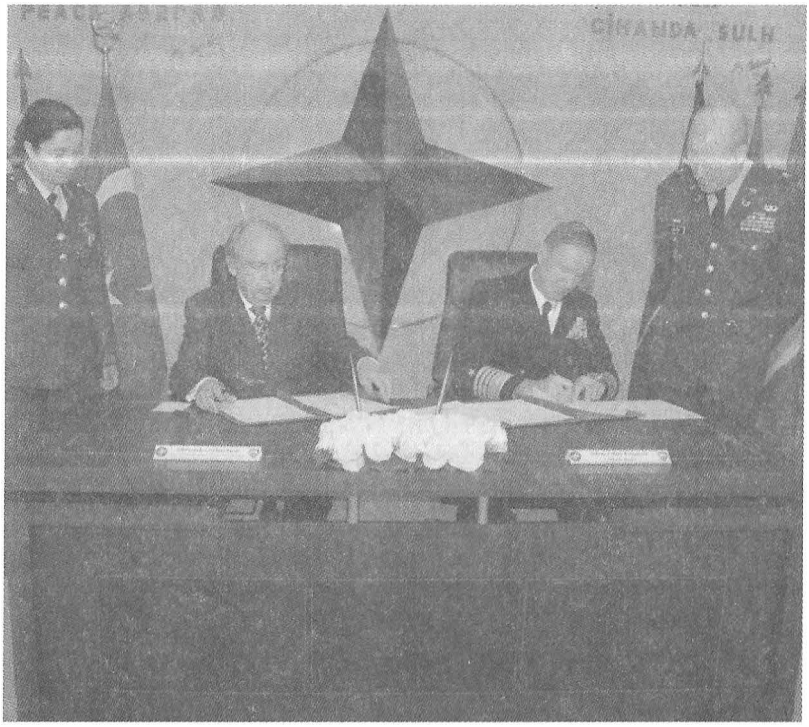
TKP, öncelikle faşizme ve sermaye egemenliğine, bunların dolayımıyla darbelere karşıdır. Darbe karşıtlığı, faşizm ve sermaye egemenliği karşıtlığına güç verdiği ölçüde bir anlam taşımaktadır. Günümüzde Türkiye'de siyaseti darbe karşıtları-darbe yandaşları diye ayrıştırmaya çalışmak, meselenin temelini görmezden geldiği için, AKP'nin bir politikasıdır ve solu tamamen devre dışı bırakan bir etkisi vardır.

TKP, 12 Eylül darbesine karşıdır ve bu darbe sırasında toplumun çok geniş kesimlerine karşı işlenen bütün suçların hesabının verilmesini savunmaktadır.

Ancak, ülkemizde 12 Eylül neyi temsil ediyorsa AKP de aynı şeyi temsil etmektedir. AKP, 12 Eylül'ün açtığı işçi düşmanı, işbirlikçi, Türk-İslam sentezcisi yolun son ürün olarak iktidar olmuştur. Bu nedenle, bir tarafına darbecilerin bir tarafına AKP'nin yerleştiği bir tablo, 12 Eylül ile hesaplaşmaya yarar sağlamıyor, tersine böyle bir hesaplaşma çabasına zarar veriyor.

Benzer bir tablo, 12 Eylül sonrasında Özal ile birlikte ortaya çıkmıştı. Özal'ın darbecilere karşı demokrat bir alternatif olarak görülmesi, 12 Eylül'ün sonunu getirmemiş, aksine, darbenin etkilerini bugüne kadar taşıyan temel neden olmuştur. İşçi sınıfına, sola karşı yapılan bir darbeye Özal gibi bir sağcının alternatif olabileceği düşüncesi, 12 Eylül darbesine büyük güç katmıştır.

Sonuç olarak, AKP'nin başını çektiği cephe tarafından "darbecilere karşı" yürütülen operasyonlar, 12 Eylül'ün bir sermaye operasyonu olduğunu unutturmaya ve günümüzde AKP'yi demokrat ve özgürlükçü olarak göstermeye yarıyor. TKP bu nedenle atılan adımlara destek sunmuyor. 12 Eylül'ün temel mantığına karşı olmak, bugün güçlü bir AKP karşıtlığı örülmesini gerektiriyor. 12 Eylül'ün suçlarını ve suçlularını gerçekten yargılayacak bir toplumsal güç, bugün AKP'ye karşı mücadele ederek ortaya çıkabilecektir.

24. AKP YANDAŞI MEDYANIN ORDUYU YIPRATMA ÇABALARINA KARŞI ORDUYA SAHİP ÇIKMAK GEREKMEZ Mİ?

TSK bugün açık bir şekilde ve kurumsal olarak kapitalist emperyalist düzenin bir parçasıdır. NATO'nun en büyük ikinci ordusu olmanın yanında, OYAK ve benzeri kurumlar sayesinde serbest piyasanın bir parçasıdır. Bu bağlamda üst düzey TSK yöneticileri bir çeşit patron konumundadır.

Bu özellikleri bünyesinde barındıran bir ordu halktan yana tavır alamaz. Nitekim, yakın dönemde, AKP karşısında tavır alan askerlerin önemli bir bölümü içerde patronlar ve dışarıda ABD karşısında pazarlıkçılığın ötesinde bir tavır göstermedi. Bunun ötesinde bir yönelim içinde oldukları düşünülenler ise, TSK üst yönetimi ve AKP'nin ortak operasyonuyla tasfiye edildi.

Bu konumdaki bir ordunun sahip çıkılacak bir yeri yoktur. Komünistler halkın yanında olan, onunla birlikte emperyalizme karşı tavır alan, bölgemizde ve dünyada halkların kardeşliğini savunan bir orduya ise her zaman sahip çıkacak ve onunla birlikte mücadele edecektir.

25. TKP ORDUYA NASIL BAKIYOR?

Bu soruya hakkıyla yanıt verebilmek için her şeyden önce genel olarak askerlik kurumu ile bugünkü Türk Silahlı Kuvvetleri'nin kurumsal kimliğini birbirinden ayrı olarak ele almak gerekir.

TKP askerlik kurumuna ya da orduya genel olarak karşı değildir. Komünistler, toplumun tüm kesimlerinin siyasete katılmasından yanadır. Bu yüzden askerlerin de tıpkı tüm toplum kesimleri gibi ama onlarla eşit şartlarda siyaset yapmalarından yanadır. Bu şartlar sağlandığında tüm toplum kesimleri gibi askerler arasında da halkın ve emekçilerin yanında yer alanlar olacak ve onlar da emekçi halkımızın iktidarı için mücadele edebileceklerdir.

Bugünkü Türk Silahlı Kuvvetleri ise, içinde bazı ilerici birey veya gruplar bulundursa bile bir bütün olarak bu düzenin bir aracı ve en önemli baskı aygıtıdır. Türkiye NATO üyesi bir ülkedir. TSK da tamamen NATO standartlarında yapılandırılmıştır. NATO, ABD güdümünde, emperyalizmin çıkarlarını kollayan, işçilere ve geniş halk kesimlerine düşman bir örgüttür. Ordunun yönetici kademelerine atanacak tüm subaylar bu özellikler çerçevesinde belirlenmektedir.

TSK, OYAK ve benzeri kurumlarla olan bağlantı nedeniyle serbest piyasa ekonomisinin bir parçasıdır. Üst düzey subaylar bu ilişkilerden görevdeyken ve emekliliklerinde çıkar sağlamaktadır.

Tüm bu nedenlerden dolayı bu günkü haliyle TSK düzeni koruyan bir kurum olarak hareket etmektedir. Bu ilişkilere sahip subayların, ABD'den bağımsız hareket edemeyecek olması, ülkemizin ve halkımızın güvenliği açısından büyük bir tehlike yaratmaktadır. Türkiye'deki darbelerin arkasında yatan zihniyet de budur. Ordu, patronların ve emperyalizmin çıkarları doğrultusunda yönetime el koymuş, yine onların çıkarları doğrultusunda solun üzerine büyük bir şiddetle gitmiş ve bugün ciddi bir tehdit olarak görülen dinci gericiliğin önünü açmıştır. İçinde bulunduğumuz dönemin tohumları o dönemlerde askerler eliyle atılmıştır. TSK, son dönemde de aynı nedenlerle AKP'nin planlarına karşı çıkan asker ve sivillerin tasfiyesinde hükümetle birlikte rol almıştır.

26. TKP, NEDEN PROFESYONEL ORDUYA KARŞI ÇIKIYOR?

Bir önceki yanıtta anlattığımız özellikleri çok daha ileri aşamalara vardıracağı ve TSK'yı her şeyiyle bir Amerikan şirketi haline getireceği için TKP, profesyonel orduya karşıdır.

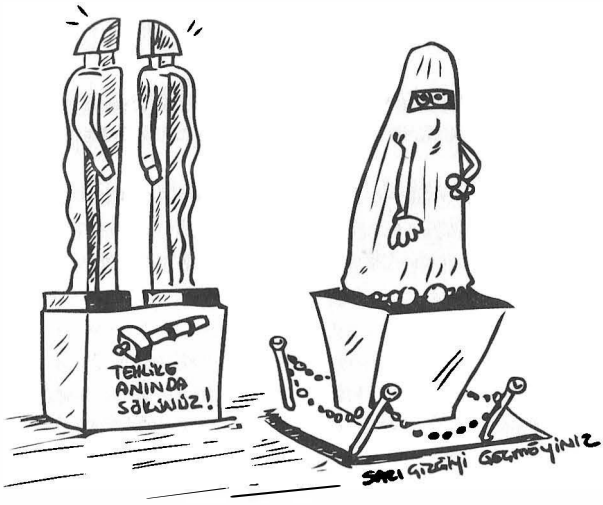
Dikkat edilirse genel olarak askerlerle ordunun yöneticilerini birbirinden ayrı olarak ele aldık. Bilindiği gibi bugünkü TSK da iki tür asker bulunmaktadır: Mesleği askerlik olan kişiler ve zorunlu bir görev olarak geçici süreyle askerlik yapan sivil haktan kişiler.

Orduyu herhangi bir siyasi mücadelede halkın yanında konumlandırabilecek olan en önemli özellik, bu ikinci kesimin ordunun içinde aktif olarak yer almasıdır. Çünkü bu geçici askerler silahlı emekçilerdir. Profesyonel ordu bu ihtimali tamamen ortadan kaldıracaktır ya da çok küçültecektir.

Profesyonelleşen bir ordu her şeyiyle kapitalist emperyalist sistemin, dışarıda ABD'nin ve içeride de patronların bir silahı haline gelecektir. Bu hem emekçi halkımız için hem de bölgemizdeki barış için büyük bir tehlike oluşturacaktır. TKP, bunun için de profesyonel orduya karşıdır.

Profesyonel ordu, yani paralı ordu halkın değil, patronların ordusu haline gelecektir.

27. ORDU HER ŞEYE RAĞMEN DİNCİ GERİCİLİK KARŞISINDA EN ÖNEMLİ GÜVENCE DEĞİL Mİ?

Türkiye'de dinsel inançları sömürenlerin bu denli güçlenmiş olmasının ardında, tam da TSK var!

Soğuk savaş yıllarında sosyalist sisteme karşı mücadele eden NATO'nun en önemli parçalarında birisi olan TSK, Sovyetler Birliği çevresinde bir dinci yeşil kuşak yaratılması operasyonunda birinci dereceden rol aldı. Bu çerçevede birçok dinci örgüt ABD ve Almanya tarafından finanse edildi. Bu örgütlerin bazıları, TSK ve MİT tarafından sola karşı bir yedek güç olarak kullanıldı.

Sola ve işçi sınıfına karşı gerçekleştirilen 12 Eylül darbesinin ardından, cuntacı generaller, "Türk-İslam Sentezi"ni destekledi. Fettullah cemaati, darbe sonrasında palazlandı. Tarikatlar ve cemaatler sayısız okul ve yurt açtı, taşra üniversitelerini ele geçirdi ve Türkiye'nin dört bir köşesinde örgütlendi. Hizbullah türü örgütlerin Türkiye'de güç kazanmasının ardında da TSK vardı. "Terörle mücadele" adına, özellikle Doğu ve Güneydoğu bölgelerinde, dinci gerici terör örgütleri desteklenmişti.

Son dönemde, AKP'nin yükselişi karşısında TSK içinde direnç göstermeye kalkan unsurlar da TSK üst yönetiminin aktif desteğiyle tasfiye edildi. Bu haliyle TSK, Yeni Türkiye'nin silahlı kuvvetleri haline gelmiş bulunmaktadır.

Her şeyiyle NATO ve ABD yanlısı bir kurumdan dinci gericiliğe karşı mücadele etmesi beklenemez.

28. Bir şeriat devleti olmaya doğru mu gidiyoruz? Türkiye, İran olur mu?

Çok sık karşılaştığımız bu sorunun kuruluşunda bir hata var ve bu hata aslında bilinçli yapılıyor. Çok farklı yorumlanabilecek ve farklı örnekleri olan "şeriat devleti" kavramı önümüze getirilirken, iki uca savrulma olasılığı ortaya çıkıyor.

Uçlardan ilki AKP'nin "ılımlı" yönünün öne çıkarılarak, karşı karşıya olduğumuz tehlikenin öneminin azaltılmasıdır. Oysa tehlike gayet ciddidir; AKP, tüm siyasal ve toplumsal yaşantıyı dinselleştirmek için yoğun bir çaba harcamaktadır. Önemli olan, bu uygulamaların "şeriat" örneği olup olmaması değil, bu uygulamaların gerici niteliğidir. "Şeriat mı ılımlı islam mı" tartışmasının bu bağlamda emekçilere hiçbir faydası yoktur.

Diğer bir uç ise AKP'nin her adımını bir "şeriat" hedefiyle ilişkilendirmektir. Bu yaklaşım, 'tehlikeye dikkat çekeceğim' derken, AKP'nin ve yaptıklarının sınıfsal niteliğini tamamen gözardı etmektedir. Önemli olan emekçilerden yana bir bütünsel bakış açısıyla, AKP'nin gerici ve yobaz uygulamalarının nereye oturduğunu doğru tespit etmektir.

AKP, Türkiye'yi daha gerici bir ülke yapmaya çalışmaktadır. AKP'nin siyasal ve toplumsal yaşantıda kullandığı referansların önemli bir bölümü dinseldir. Ancak AKP hiç unutulmamalıdır ki, bir patron partisidir ve patronlar egemenliğini sürdürsün diye, daha gerici bir ülke kurmak istemektedir.

TKP, gericiliğe karşı mücadeleyi, patronlara karşı mücadelenin ayrılmaz bir parçası olarak görüyoruz. Aydınlık bir Türkiye'yi yalnızca işçilerin iktidarında kurabileceğimize inanıyoruz.

Türkiye, İran olur mu sorusu da bu nedenlerle bir noktadan sonra anlamsızdır. Türkiye'yi İran'la karşılaştırmak yersiz ve siyasi olarak yanlıştır. Türkiye bugün zaten pek çok alanda, İran'dan daha gerici bir ülke olma yolunda hızla ilerlemektedir.

AKP'nin ve onun destekçisi ABD'nin projesi, İran'dan daha Amerikancı, emperyalizmle daha uyumlu bir gericiliktir!

Dolayısıyla Türkiye'yi bu tehlikeli gidişattan kurtaracak olan, Avrupa'sıyla ABD'siyle "Batı" değildir. Laikliği kurtaralım derken ABD'ye ya da başka emperyalist odaklara yaslanmaya çalışanlar, çok büyük bir hata yapmakta, projenin asıl sahibi ve yürütücüsünden, projenin değişmesini talep etmektedir.

Gericiler, kazandıkları mevzilere rağmen, Türkiye'yi tamamen teslim alamamışlarsa, bunun en büyük nedeni Türkiye'nin ilerici birikimidir. Emekçilerden aydınlara ve gençliğe kadar Türkiye halkının önemli bir bölümü için aydınlık ve laik bir ülke, hâlâ vazgeçilmez bir değerdir. Süreci durduracak olan, bu iradedir.

29. TKP CEMAATLERE NASIL BAKIYOR?

Cemaat ve tarikatlar, Türkiye Anayasası'na göre yasadışıdır. Buna rağmen ortalık cemaatlerden geçilmiyor! Peki neden?

AKP borazanlarının iddiası şu: Türkiye'deki "laikçi düzen" cemaatleri yasakladı, ama halk cemaatleri bağrına bastı. Oysa doğrusu şu: Türkiye'deki sömürü düzeni, cemaatlerden vazgeçmek istemedi. Yasadışı olmalarına, laikliğe aykırı olmalarına rağmen!

Çünkü cemaatler, yoksul halkı yönetmenin, ona boyun eğdirmenin en güçlü araçlarından biridir. Yoksullara bu adaletsiz düzen karşısında isyan etmek yerine, itaat etmeyi öğretir. Emekçilere hakkını aramak dayanışmak yerine, güçlüden, zenginden dilenmeyi öğretir. Okumak için, iş bulmak için, üç kuruş sadaka alabilmek için... Dilenen ve istediğini alamayınca da "kaderim buymuş" diyen bir halk, bu düzen için bulunmaz nimettir!

Yoksullara şükretmeyi, kanaatkâr olmayı öğreten cemaat liderleri, son model arabalarla gezmektedir. Cemaatlerin her biri, aynı zamanda holding sahibi büyük birer sermaye grubudur.

Cemaatler, başta kadınlara ve gençlere dönük olmak üzere, toplumdaki gerici baskının örgütleyicisidir. Kız çocuklarını okula göndermeme kampanyalarının arkasında onlar vardır. Kadınların sosyal hayata katılmasına ve çalışmasına karşı çıkarlar. Özellikle küçük şehirlerde gençlere ve öğrencilere karşı ahlak zabıtalığına soyunur, taciz ederler. Kısacası zihinlerin aydınlanmasına, kültürel ve sosyal yaşamın özgürleşmesine, kadın-erkek eşitliğine düşmandırlar.

Bu nedenle TKP, cemaatleri eşit ve adil bir toplumun, emekçilerin hak arama mücadelesinin ve özgürlüklerin düşmanı olarak görür.

30. Cemaatler sağ siyaset içinde her zaman etkiliydi. AKP döneminde üstlendikleri rol abartılmıyor mu?

Doğrudur, Türkiye'de sağ her zaman cemaatlerle iç içe olmuştur. AKP de bu sağcı ve gerici geleneğin devamcısıdır. Fakat AKP döneminde cemaatlerin etkisi, Türkiye tarihinde görülmedik bir noktaya ulaşmıştır.

Çünkü AKP, temelde Türkiye Cumhuriyeti'nin yerine "yeni bir Türkiye" kurmak istemektedir. Bu "yeni Türkiye" daha gerici, daha halk düşmanı ve daha Amerikancı bir Türkiye olacaktır. İşte cemaatler, bu sürecin "tetikçisi" rolünü oynamaktadır.

Türkiye, sermayenin talanına açılırken emekçilerin susturulması mı gerekiyor... Hemen cemaatler öne çıkıyor. Eşit parasız eğitim, sağlık gibi haklar yok edilirken, yerine cemaatlerin dağıttığı sadakalar geçiyor.

ABD, Türkiye'nin Ortadoğu'da, Orta Asya'da, Afrika'da Amerikancı bir odak yaratmasını mı istiyor? Hemen malum cemaat devreye giriyor. ABD'nin ihtiyaç duyduğu bölgelerde okullar açıyor, yatırımlar yapıyor, ajan yetiştiriyor.

Türkiye'nin bu gidişatına ayak direyenler mi var? Hemen polisiyle ve savcısıyla malum cemaat sahneye çıkıyor. Hakkını arayan emekçiye, öğrenciye cemaatçi polisler saldırıyor. Gözdağı vermek için insanların özel hayatına tecavüz ediliyor, kasetler ortalığa saçılıyor.

Cemaatler gerektiğinde hukukun da dışına çıkarak her şeyin "icabına bakabiliyor." Tam bir mafya örgütü, çete gibi hareket ediyorlar. Üstelik cemaatlere karşı çıkmak, onların bu yasadışı faaliyetlerini soruşturmak bir suç haline getiriliyor!

Kısacası AKP döneminde cemaatler, devleti yönetir hale gelmiş; Türkiye'nin dincileştirilmesinde ve Amerikancılaşmasında en kritik rolü üstlenmiştir.

31. TKP "GERİCİLİK" DERKEN NE KASTEDİYOR?

Aslına bakılırsa "gericilik" çok geniş bir kavram. İnsanlık, tarih boyunca büyük ilerlemeler kat etti. Bu ilerlemeler sayesinde bazı çağdışı düşünce ve inançları terk etti. Bu ilerlemeye rağmen, geride kalmış düşünceleri savunmak, gericiliktir. Örneğin bir ırkın başka bir ırktan üstün olduğunu iddia etmek, milliyetçi gericiliktir. Ya da kadınların erkeklerle eşit yaratılmadığını savunmak, dinci gericiliktir.

Bugün Türkiye'nin gündeminde bir dinci gericilik sorunu vardır. Bu, halkın dinsel inançlarını sömürenlerin yarattığı bir sorundur. Tarikatlardan, cemaatlerden ve dinsel inançlara seslenerek örgütlenen siyasi partilerden söz ediyoruz.

Bireysel bir inanç ve vicdan meselesi olarak din, ayrı bir konudur. Her insanın neye inanacağına ya da inanmayacağına karar verme hakkı vardır. Fakat ne zaman ki din siyasallaşır, dinsel inançlar maddi çıkarlara alet edilir; işte o zaman din gericileşir.

Siyasal partiler din adına konuşuyorsa, bilin ki kendi çıkarlarını dinin kutsallığı arkasına saklıyorlar. "Yaptıklarımızı Allah adına yapıyoruz" diye kendilerini haklı çıkarmaya çalışıyorlar. Siyasetçinin "peygamber" kılığına girerek "dokunulmazlık" kazanması, gericiliktir.

Cemaatçi patronlar işçilerini sigortasız, düşük ücretle çalıştırırken "din kardeşliği" arkasına sığınıyorlar. Emekçilerin din adına ya da "cennet vaadiyle" insanca çalışma haklarının gasp edilmesi, gericiliktir.

Bugün bir bakan çıkıp, "işsizlik, kadınlar iş aradığı için arttı" diyebiliyor! Kadınlara çalışmak yerine evlerine kapanıp cemaatlerden sadaka dilenmeyi layık görmek, gericiliktir.

Gericilere sorarsanız, yoksulluk da zenginlik de kader işi. Bu düzenin değişmeyeceğini, insanların eşitlik içinde, özgürce ve kardeşçe yaşamalarının olanaksız olduğunu savunmak, gericiliktir.

Her türden din ve mezhep ayrımcılığı, emekçilerin eşitlik ve özgürlük için birlikte mücadele etmesine engel olduğundan, gericiliktir.

"Gericilik" derken, dünyaya eşitlik ve özgürlük getirme mücadelesinin karşısına dikilenlerden söz ediyoruz.

Bizler, tarihsel ilerleme fikrine sahip çıkıyoruz. İnsanlığın ileriye doğru yürüyüşünün karşısına çıkan tüm düşünsel akımları gerici olarak görüyoruz.

32. TKP DİNCİ GERİCİLİĞİN İŞLEVLERİNİ NASIL GÖRÜYOR?

TKP gericiliğe karşıdır; çünkü gericilik, kurmak istediğimiz eşitlikçi ve özgürlükçü düzenin düşmanıdır! Halkın dinsel inançlarını sömürenlerin en büyük korkusu, bugünkü sömürü düzenin değişmesidir.

Solcular eşitlikçidir, halkçıdır. Bu ülkede işçiler ve emekçiler ne zaman haksızlıklara karşı harekete geçse, karşılarına yobazlar çıkarılır.

Solcular bağımsızlıkçıdır, emperyalizme karşıdır. 60'lı yıllarda ABD'nin 6. Filosuna karşı eylem yapan ilericiler, karşılarında eli silahlı yobazları bulmuştur.

Solcular aydınlanmacıdır, insan aklının özgürleşmesinden yanadır. Dinciler, Sivas'ta aydınlarımızı diri diri yakmak gibi katliamların altına imza atmıştır.

Türkiye'deki egemen sınıflar, bunu çok iyi bildikleri için cemaatlerin ve dinci gericiliğin güçlenmesine izin vermiştir. 12 Eylül rejimi, bunu çok iyi bildiği için Türk-İslam sentezi adı altında ülkeyi dincileştirmiştir.

Emperyalistler de dinci gericiliği desteklerken, "işini bilmektedir" Tarih boyunca emperyalistler, ezilen ülkelerde bağımsızlıkçı ve ilerici hareketlerin karşısına dincileri çıkarmıştır. Bugün ABD'nin düşman ilan ettiği Taliban gericiliği, Afganistan'daki solcu hükümeti devirmek için bizzat ABD tarafından iktidara getirilmişti! Dinci gerici hareketlerin Ortadoğu'da güç kazanması, ABD'nin Sovyetler Birliği'ne karşı "yeşil kuşak" oluşturma politikalarının ürünüydü! Hamas, Filistin'in ilerici bağımsızlık hareketini zayıf düşürmek için, İsrail tarafından desteklenmişti.

Dinci gericilik, sermaye sınıfının, emekçi sınıflara karşı kullandığı silahların en önemlilerinden birisidir ve tarih boyunca çok yoğun olarak kullanılmıştır. TKP, dinci gericiliği, sınıflar mücadelesinde doğru bir yere oturtmakta ve sınıfsal bir bakış açısıyla dinci gericiliğe karşı çıkmaktadır.

33. TKP DİN DÜŞMANI MI?

TKP, insanların kişisel inanç ve vicdan özgürlüğünü sonuna kadar savunur. Bu yüzden de dinci gericiliğe karşıdır; çünkü gericiler, başka inançtan insanlara ve inanmayanlara baskı kurar. Bu ülkede Alevilerin maruz kaldığı hakaretler, bunun en büyük kanıtıdır.

TKP'ye göre herkes neye inanacağına karar vermekte sonuna kadar özgürdür. Ama asıl sorun, insanların inanç özgürlüğü konusunda değil, başka bir noktada çıkmaktadır.

Dinci gericiler ve yobazlar, meselenin bir kişisel inanç meselesi olarak görülmesine itiraz ederler ve şöyle derler: "Din sadece kişisel bir mesele değildir, toplumsal ve siyasal düzen hakkında da kurallar koyar." Yani aslında, toplumsal ve siyasal hayatın da dine göre düzenlenmesini isterler.

TKP'nin bu konudaki tavrı nettir: Din ve vicdan özgürlüğü başkadır, dinin toplumsal ve siyasal hayata kurallar koymaya kalkışması, yani siyasallaşması başka... Siyasetin ve toplumun kurallarını, çağın koşulları ve insanlığın vardığı gelişkinlik düzeyi belirler. Örneğin insanlık, kadın-erkek eşitliğini bir değer ve bir kural olarak kabul etmiştir. Kimse dini gerekçe göstererek, kadınların toplumda ikinci sınıf insan muamelesi görmesini savunamaz. Ya da kimse, çağdaş ceza kanunu yerine dinin öngördüğü cezaların uygulanmasını savunamaz.

Bizim işimiz "öbür dünya"yla değil. Biz, bu dünyaya adaleti getirme mücadelesi veriyoruz! Savaşlar, eşitsizlik, sömürü vs. bir alınyazısı değildir. İnsanlık isterse ve mücadele ederse, adil ve eşit bir dünya kurabilir. Bu yüzden TKP, din adına adaletin tecellisini "öbür dünyaya" bırakan, eşitsizlikleri "kader" olarak gören bütün anlayışlarla mücadele eder.

TKP, "dinsiz" bir parti değildir. Bir siyasi partinin dinsiz ya da dinci sıfatlarla nitelendirilmesini yanlış bulur. Partiler, siyasetin bir aracıdır, kendini siyasi bir alanda var eder. Din alanı ise başkadır.

"Dinsiz parti" olamayacağı gibi "dinci parti" nitelendirilmesi de aslında bir sahtekârlıktır.

TKP, din düşmanı değildir. Toplumun herhangi ve belirli bir dini anlayış üzerine kurulmasının ve şekillenmesinin doğru olmayacağını savunur. Bu açıdan, TKP, toplumdaki bütün dini inançlara eşit mesafede durur. Ayrıca her dinin kendi inanç ve ibadet özgürlüğünün sağlanması için gerekli önlenmelerin alınmasını da savunur.

Komünistler, kişisel inanç ve ibadet özgürlüğünün sağlandığı, ancak dinin siyasal ve toplumsal yaşantının kuralları belirlenirken bir referans olmaktan çıktığı, laik bir toplum ve devlet yapısından yanadırlar.

34. TKP TÜRBAN SORUNU KONUSUNDA NE DÜŞÜNÜYOR?

Türban, Türkiye'deki düzenin yarattığı bir sorundur ve bu düzen içinde gerçek bir çözüm imkansız görünmektedir. Türban, uzun yıllar boyunca siyasi bir kavganın simgesi olmuştur. Bir tarafta dinci gericilik meselesini türbana indirgeyenler, öte tarafta bu meseleyi kaşıyarak siyasi rant elde edenler... Her iki kesim de bu sorunu çözmek için değil, çözmemek için çaba harcamıştır.

Komünistler insanların kılık kıyafetine bakarak ayrımcılık yapmaz. Komünistler, inançları gereği örtünmeyi tercih eden insanlara baskı kurmaz. Bizler, diri diri insan yakan yobazlara benzemeyiz, zorba değiliz!

Fakat Türkiye'nin büyük bölümünde kadınların örtünme baskısıyla karşı karşıya olduğunu da göz ardı edemeyiz. Bugün bırakın taşrayı, büyük şehirlerin kimi mahallelerinde bile kadınlar işe girebilmek, hatta sokağa çıkabilmek için örtünmek zorundadır. Kadınlar üzerindeki bu gerici baskıyı da asla kabullenemeyiz.

Sözde insanların "özgürlüğü" için mücadele eden AKP ve benzerleri, kadınlara ve hatta ilkokul çağındaki kız çocuklarına uygulanan örtünme baskısına sesini çıkarmıyor. AKP, iktidarda olduğu süre boyunca tüm atamalarda, eşlerin türbanlı olmasını adeta bir koşul haline getirmiştir.

Karşı cephede durum de hiç farklı değildir; onlar için de "üst makamlarda" eşler türbanlı olmasın yeter! Emekçiler cemaatlerin kıskacına alınıyormuş, bütün toplum dinci gericilikle kuşatılıyormuş, ne gam! Onlar için halk önemli değildir!

Biz, meseleye salt bir "türban sorunu" olarak bakmayız. Sosyalist iktidar altında insanların giyimi bir sorun olmayacaktır. İnsanlara inançlarından dolayı asla ayrımcılık yapılmayacaktır. Ancak tarikatların başta kadınlar olmak üzere, halkımız üzerinde ideolojik, kültürel ve siyasal bir baskı kurmalarının önüne geçilecektir. Toplumsal yaşamda özgürlükleri kısıtlayan her tür baskı ortadan kaldırılacaktır. Türban sorununu da çözecek olan, hiç kuşkusuz, komünistlerdir. Sosyalizm kılık kıyafetle uğraşmayacak, fakat cemaatler dâhil dinci gericilikle sonuna kadar "uğraşacaktır"!

35. Dini inançları olanlar TKP'ye üye olabilir mi?

TKP üyeliğinin önkoşulu, TKP'nin siyasi programını ve ilkelerini kabul etmektir. TKP sermaye düzenine, ABD'ye ve emperyalizme, din istismarcılığına karşı mücadele eder. Bu mücadelede yer almak isteyenlerin yeri, TKP'dir. Sermayeden yana olanlara, emperyalizm yardakçılarına ve din istismarcılarına ise kapımız sonuna kadar kapalıdır.

Biz, dini inançların insanların kişisel dünyalarıyla ilgili bir karar olduğunu düşünüyoruz ve her inanca saygılıyız.

Önemli olan, her inançtan ya da inançsız tüm emekçilerin kendi kaderlerini ellerine alma mücadelesidir. TKP bu mücadelenin ayrılmaz bir parçası olarak din tacirlerine ve tarikatlara karşı da mücadele eder; bütün emekçilerin de bu mücadelede yer alması gerektiğini düşünür.

Bugün Türkiye'de din, ne yazık ki, siyasetin ayrılmaz bir parçası haline gelmiştir. Din bezirgânlığı almış yürümüştür. İnsanların dini inançları, her türden düzen partisi tarafından halkı uyutmak için, ülkeyi para babalarının ve Amerikancıların güdümüne sokmak için kullanılmaktadır. Bu duruma son vermek, dini siyasetin alanından çıkarmak, halkçı ve yurtsever tüm insanların görevidir. TKP, inançlı ya da inançsız bütün emekçileri bağımsızlık, eşitlik ve aydınlanma mücadelesi için TKP saflarında mücadeleye davet eder.

TKP'nin üyelik başvuru formunda "dini inancınız" diye bir bölüm yoktur. İnsanların emek ve sermaye karşısında aldığı pozisyon ve mücadele kararlılığı önemlidir. Ancak parti içinde kimsenin dini görüşlerinin bir siyasal kimlik haline gelmesini de uygun bulmaz.

TKP, din eksenli değil, emek eksenli bir mücadelenin partisidir.

36. Çoğunluğu müslüman olan bir toplumda, solun toplumsallaşması için dinle barışması gerekmez mi?

AKP borazanlarının klasik bir yalanıdır: "Çoğunluğu Müslüman olan bu ülkede sol halktan destek bulamaz." Aslında asıl dertleri, solu gericilik karşıtı mücadeleden vazgeçirmek, AKP'nin işini kolaylaştırmaktır. Ama sadece onlar değil, kimi solcular ve TKP dostları da, solun toplumsallaşmasının ancak "dinle barışmaktan" geçtiğini düşünüyor.

Basit bir soru soralım: Solun büyük bir toplumsal desteğe sahip olduğu 60'lı ve 70'li yıllarda, nüfusun çoğunluğu Müslüman değil miydi? Biliyoruz ki öyleydi. Peki, bu durum, solun güçlenmesi önünde engel oldu mu? Dincilerin komünizm karşıtı propagandaları, halkın desteğini engelledi mi? Hayır.

Peki, aradan geçen sürede ne değişti?

Değişen şudur: Ne yazık ki, toplumun geniş kesimleri, bu ülkede daha adil bir düzen kurulabileceğine dönük umudunu kaybetmiştir. İnsanlar en doğal haklarını bile alamayacaklarını düşünmektedir. Bu nedenle hak mücadelesinin yerini yardım ve sadaka dilenmek almıştır. Toplumsal vicdan ve dayanışma kültürü, belki de hiç olmadığı kadar ayaklar altındadır. İnsanlar, kendilerini kurtarma derdine düşmüştür.

İşte cemaatler ve dinci gericilik, tam da bu durumu istismar etmektedir. Sosyalizmin toplumsallaşmasını zorlaştıran bu sadaka kültürü, kadercilik ve umutsuzluktur. Ve aynı sadaka kültürü, kadercilik ve umutsuzluk, dinci gericiliğin toplumsallaşmasına yaramaktadır!

Eğer soldan beklenen bu tabloyla barışmaksa, kimse heveslenmesin!

Elbette gericilikle mücadele edilirken, insanların dinsel inanışlarını rencide etmemek gerekir. Solun güçlenmesinden korkan gericilerin alçakça propagandalarına malzeme verilmemelidir. Fakat dinci gericilik, solu "din düşmanlığıyla" suçlamaktan asla vazgeçmeyecektir. Bunun çaresi, gericilerle din istismarı yarışına girmek değildir. Sol, gerici yozlaşmaya karşı toplumun vicdanı olmalı, emekçilere mücadele azmi ve umut aşılamalıdır. Aşmamız gereken en büyük engel, budur!

37. Aleviler mücadelelerinde haklı mı? TKP alevilerin taleplerini nasıl değerlendiriyor?

Alevilerin maruz kaldığı hakaretler ve ayrımcı politikalar, gerici ikiyüzlülüğün en büyük kanıtıdır. Sözüm ona "inanç özgürlüğünü" savunan gericiler, sıra kendi inançlarından olmayanlara gelince her türlü baskıyı mubah görür.

TKP, Alevilerin inanç ve ibadet özgürlüğünü yok sayan bu gerici zihniyete karşı çıkar. Aleviliğin "sapık bir inanç" olduğu şeklindeki tüm iddia ve aşağılamaları son derece tehlikeli bulur.

AKP ve yandaşlarının Alevilere neden düşman oldukları ortadadır. Her şeyden önce, AKP gerici bir partidir ve bütün gericiler gibi, başka inanışlara düşmanca yaklaşırlar. Aleviler arasında eşitlikçi, aydınlanmacı ve anti-emperyalist duyarlılıklar güçlüdür. Bu nedenle, Alevilerin büyük çoğunluğu, dinin siyasete ve maddi çıkarları alet edilmesine de karşı çıkar.

AKP, Alevilerden dertlidir; çünkü Alevileri bir türlü kendine benzetememektedir! Çalıştaylar ve benzeri oyunlarına rağmen, Aleviler arasındaki yaygın AKP karşıtlığı yok edilememektedir.

Elbette Aleviler içinde de gericiler, patron yandaşları vardır. Ve zaten bunların hepsi ya AKP milletvekili ya da yardakçısıdır!

Alevilerin taleplerinin birçoğu, TKP'nin de siyasal ilke ve hedefleri arasındadır: TKP, zorunlu din derslerinin ve kimliklerdeki din hanesinin kaldırılması konusunda hemfikirdir. İnsanların inanç ve ibadet özgürlüğünü savunur. Diyanet İşleri Başkanlığı üzerinden devletin belli bir dini inancı dayatmasına karşı çıkar. Sünni bir temelde örgütlenen Diyanet İşleri Başkanlığı'nın yeniden düzenlenmesi gerektiğini savunur. 93 yılında yakılarak katledilen 35 insanımıza mezar olan Madımak Oteli'nin müze olmasını ve cem evlerinin ibadet yeri sayılmasını talep eder. En önemlisi, TKP de Alevilerin çoğu gibi ülkemizi AKP'den kurtarmak derdindedir!

38. TKP İKTİDARA GELDİĞİNDE DİN POLİTİKASI NASIL OLACAK?

TKP iktidara geldiğinde, inanmama özgürlüğü dâhil, herkesin inanç ve ibadet özgürlüğü güvence altına alınacaktır. Kimseye dini inancından ötürü ayrımcılık veya baskı yapılmayacaktır.

Devlet, bütün dinlere eşit mesafede olacaktır. Nüfus cüzdanından din hanesi çıkarılacaktır.

Din dersleri zorunlu olmaktan çıkarılacak, herkesin kendi dini inancını öğrenmesinin olanakları devletin desteğiyle ayrıca yaratılacaktır. Fakat dini eğitim asla cemaatlerin ve gericilerin eline bırakılmayacaktır.

TKP iktidara geldiğinde, dinin siyasete alet edilmesi Anayasal bir suç olacaktır. Halkın dini duygularını istismar eden bütün ekonomik ve siyasal örgütlenmeler yasaklanacak; bireylere dini baskı uygulanması kesinlikle engellenecektir.

Mevcut haliyle Diyanet İşleri Başkanlığı kaldırılacaktır. Devlet bünyesinde, halka belli bir dini görüşü aşılayan, toplumsal ve siyasal sorunlar konusunda "fetva veren" hiçbir kuruma yer verilmeyecektir. Bununla birlikte, toplumun ihtiyaç duyduğu dinsel hizmetlerin sunulması, kesinlikle devletin sorumluluğunda olacaktır. Dinsel hizmetlerin sunulması, devlet mekanizmasının dışında bırakılamayacak kadar ciddi ve önemli bir iştir. Bu konuda gerekli tüm kurumsallaşma sağlanacaktır.

Dinin arkasına sığınılarak uygulanan, en başta kadınların mağdur olduğu tüm gerici baskılar engellenecektir. Kadınların ve genel olarak toplumun özgürleşmesine engel olan bağnaz ideolojilere karşı siyasal, ideolojik ve kültürel bir mücadele verilecektir.

39. TKP KÜRT SORUNUNUN NEDENLERİ HAKKINDA NE DÜŞÜNÜYOR?

Ülkemizde yaşanan Kürt sorununun birden fazla nedeni bulunmaktadır:

Birinci sıraya, Türkiye'de yaşayan Kürtlerin yıllar boyunca yoksulluğun pençesinde yaşamalarını ve ağır bir sömürüye maruz kalmalarını yazmak gerekir. Cumhuriyet kurulduğundan beri patronlar ve sermaye sahipleri, Kürtleri daha ucuza, sigortasız çalıştırabilecek emekçiler olarak gördüler. Bunun yanısıra birlikte ülkemizin doğu ve güneydoğu illerinde yaşanan gerilikler ve eksiklikler hiçbir zaman giderilmeye çalışılmadı. Sermayedarlar eşitsizlikleri kendileri için avantaja çevirmeye çalıştılar. Sonunda bu günlere gelindi. Kürt sorunu büyüdü.

İkinci olarak sermaye sınıfının bölücülüğünden bahsetmek gerekir. Patronlar arası ittifaklar, Kürt aşiret reisleri ve cemaat şeyhleri ile kurulan bağlar, ülkemizdeki sömürü düzeninin devam etmesinden başka bir işe yaramamıştır. Kürt aşiret reisleri ve cemaat önderleri Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde yer bulurken, Kürt emekçilerine daha fazla yoksulluk düşmeye devam etmiştir. Bununla beraber halk içerisinde milliyetçi duygular kaşınmış, toplum ikiye bölünmüş, sermaye sınıfının çıkarları tıkır tıkır işlerken Kürt sorunu çözülemez bir duruma gelmiştir.

Üçüncü olarak, yoksul Kürt emekçilerinin birikmiş taleplerine, kültürel haklarına sermaye düzeninin çözüm üretmek yerine ırkçılık, baskı ve şiddeti tercih etmiş olmasını göz ardı etmemek gerekir.

Sermaye sınıfının ve temsilcisi AKP'nin, Kürt sorununun nedenlerini ortadan kaldırmak yönünde bir adım atmadığının gösterilmesi bir zorunluluktur. Göstermelik Kürtçe televizyon veya bir üniversitede Kürtçe bölüm açılması , AKP'nin tıpkı Alevilere yaptığı gibi, göz boyamaktan başka bir anlam taşımamaktadır.

TKP, Kürt sorununun, ülkemizdeki Türklerin ve Kürtlerin birlik olarak kuracağı sosyalist bir cumhuriyet ile çözülebileceğini düşünmektedir. Kürt sorununun nedenleri olan yoksulluk, eşitsizlik ve ayrımcılık ancak sosyalizmde ortadan kaldırılabilir. TKP, Kürt emekçilerinin siyasal, kültürel ve demokratik hakları, eşit yurttaşlık temelinde ancak eşitsizliklerin nesnel bir yasa olduğu kapitalizmde değil, sosyalist Türkiye'de mümkün olabileceğini savunur.

40. TKP KÜRTLERİN EMPERYALİSTLER TARAFINDAN KIŞKIRTILDIĞINI DÜŞÜNÜYOR MU?

Emperyalistler dünyayı bir oyun tahtası olarak görmekte ve çıkarları neyi gerektiriyorsa ona uygun bir şekilde kendilerince taraflar belirlemektedir. Emperyalizmin bu tutumundan yalnızca Kürt halkı değil Türkler de mağdurdur.

TKP, siyasi ve eşit yurttaşlık hakları elinden alınmış Kürt emekçilerinin taleplerini "emperyalist kışkırtma" sonucu olduğunu düşünmüyor. Ancak günümüzde Türkiyeli Kürtler ve hatta bölgede yaşayan Kürtlerin bütünün emperyalistler tarafından tuzağa düşürülmeye çalışıldığını bilmemiz gerekiyor. Uluslararası sermayenin ve tüccarların çıkarları, güncel olarak bölgenin yeniden yapılandırılmasını gerektirmektedir. Bu süreç içerisinde, bölgenin sermaye ve piyasa koşulları doğrultusunda yeniden yapılandırılmasına direnç oluşturmaması için, Kürt emekçileri üzerinde baskı kurulmaktadır.

Baskı iki yönlüdür. Birincisi Kürtlerin özgürleşmeleri ve haklarını alabilmeleri için emperyalistlere daha fazla yanaşmalarının zorunluluğu salık verilmektedir.

İkincisi; bunun uzantısı olarak, emperyalistlerle iş çeviriyormuş görüntüsü veren Kürtlerin diğer bölge halkları tarafından dışlanmasıdır.

Patron, siyasetçi ve aşiret reisi olup, Kürt halkını temsil etmesi mümkün olmayan kesimlerinin emperyalistlerle iş çevirdiği doğrudur. Örneğin ülkemizde yoksulluk devam etmektedir, Kürt köylerinde hala açlıktan ölen bebekler vardır. Bunun karşısında ise, "Kürtlere anadilde yeterince hak verilmedi" diyen ve Avrupa Birliği ilerleme raporlarını alkışlayan bir takım Kürt siyasetçileri yer almaktadır. Irak'ta ABD'li şirketlerin masasında ve petrol kuyuları önünde anlaşmalar yapan Kürt, Arap ve Türk sermayedarlar bugün emperyalistler tarafından bulunmaz birer nimettir.

TKP, emperyalist barbarlığın tüm uluslar içerisinde kendisine işbirlikçiler ve kışkırtabileceği unsurlar bulabileceğini bilmektedir. Bunun dağıtılması için ihtiyaç olan şey, emekçilerin birliği ve halkların kardeşliğidir.

41. TKP, KUZEY IRAK'TA KURULACAK OLAN BİR KÜRT DEVLETİ'NE NASIL BAKIYOR?

Kuzey Irak'ta kurulacak Kürt devleti başka bir devletin bölünmesi sonucu ortaya çıkacaktır. Irak 2003 yılında, ABD tarafından işgal edildiği zaman Iraklı yoksul Kürtler bir yanılgı içerisine düştüler. ABD'nin kendileri için daha fazla özgürlük ve demokrasi getireceğine inandılar. Irak'ta Araplara karşı bir konumlanış içerisine girdiler. Iraklı Kürtlerin temsilcileri olduğu iddia edilen aşiret liderleri Celal Talabani ve Mesut Barzani geçmişte olduğu gibi o gün de Amerikan projesinin temsilcisi oldular. Birine cumhurbaşkanlığı diğerine de bölge reisliği verildi.

TKP, Kuzey Irak'ta kurulan Kürt devletinin eşitsizlikler, yoksulluk ve sömürü üzerinde yükseldiğini düşünmektedir. Bölgede aşiret ilişkileri devam etmekte, sömürü ve baskı artmaktadır. Süleymaniye, Erbil, Dohuk gibi kentler savaştan sonra bir şantiyeye çevrilmiştir. Bu kentlerde Kürt gençleri inşaat işçiliği, Afrikalılar ise temizlik işçiliği yapmaktadır. Emperyalist sermaye başta olmak üzere, Türk ve Kürt sermayedarlar burada cirit atmaktadırlar. Sermayenin ve piyasa ilişkilerinin egemen olduğu ve yeni sermaye sınıfının ortaya çıktığı bir devletin emekçilerinin çıkarına olamayacağı gerçeği bir kere daha karşımıza çıkmıştır. Kuzey Irak'ta kurulması planlanan devlet, ABD'nin planları dışına çıkamayacağını belli etmiştir. Kabaca şöyle düşünelim: Eğer gidişat böyle devam ederse, bölgede ABD'ye göbekten bağlı bir devlet daha kurulacaktır.

Tüm bunlardan hareketle, şunu bir kere daha ortaya koymanın zorunluluğu ortaya çıkmıştır: Devlet kurmak, bir halk için özgürleşmek anlamına gelmemiştir. Önümüzdeki süreçte de gelmeyecektir. Partimiz, bir halkın özgürleşmesi için ancak emekçilerin eşitlikçi bir yönetim kurması gerektiğini savunmaya devam edecektir.

42. TKP, DEMOKRATİK ÖZERKLİK TALEBİNİ DESTEKLİYOR MU?

Bugün demokratik özerklikten herkes farklı bir şey anlama eğilimine girmiştir. Kimilerine göre özgürlük, kimilerine göre daha fazla demokrasi, kimilerine göre Katalan modeli, kimilerine göre Türk bayrağının yanına Kürt bayrağının da çekilmesi gerektiği, kimilerine görey ise Osmanlı İmparatorluğu'na dönüşün bir yoludur.

Demokratik özerklik kavramı, her niyete yenilen bir muz olarak değerlendirilmemelidir. Bu talep, Türkiye'nin idari yapısındaki değişikliklere de paralel olarak eyalet modeline dönüşümün ayaklarından biri olacaktır. Yerel yönetimlerde sermayenin daha güçlü olduğu, sermaye grupları ve sanayici iş adamı derneklerinin toprak parçalarını yönettikleri bir özerkleşme modeli, uluslararası tekeller ve emperyalistler açısından bulunmaz bir nimettir. Daha fazla "özgürlük ve demokrasi" söylemiyle emekçilerin değil sermaye sınıfının çıkarları gözetilmektedir.

Emperyalizmin bölgesel ağırlığı da hesaba katıldığında, böylesi bir talebin gerçekleşmesi emperyalistlerin baskı ve sömürü projeleriyle uyum taşıyacaktır. Bugün Türklerin ve Kürtlerin birliğinin çokça konuşulduğu bir dönemde özerklik bu birlik ve kardeşliğe hizmet eden değil tam tersine bölünme psikolojisini körükleyen bir zemin sunacaktır. Özerklik projesi, aslında psikolojik bölünmeyi coğrafi ve idari bölünmeye taşıyabilecek bir potansiyel taşımaktadır. Bu nedenle, Kürt emekçilerinin "bir arada yaşama" amacıyla gündeme getirdikleri daha özgür ve demokratik bir idari yapı aslında ayrışmaya ve farklılaşmaya daha fazla kapı aralayacaktır. Birlik, kardeşlik ve barış için özerklik, doğru bir zemin sunmaz.

TKP'nin, demokratik özerklik talebini Kürt emekçileri cephesinden yorumlamak, buna emekçi ve/veya devrimci bir öz katmaya çalışmak gibi bir niyeti yoktur. Türkiyeli komünistlerin böyle bir hattı savunmasının, Türkiye işçi sınıfı mücadelesi açısından ilerletici bir yan değil tersine işçi sınıfını bölücü bir eğilim taşıyacağını görmekteyiz.

TKP, bugün Türkiye'de yaşayan halkların ve ulusların daha fazla özerkleşmeye değil, her ulustan sermayedarlara karşı daha fazla kardeşleşmeye ve kenetlenmeye ihtiyacı olduğunu düşünmektedir.

43. TKP ANADİLDE EĞİTİM KONUSUNDA NE DÜŞÜNÜYOR?

TKP, yaşayan bütün dil ve kültürlerin zenginliklerini koruyarak özgürce devamlılığından yanadır. Bir dilin sadece günlük yaşamda kullanılıyor olması, o dilin varlığının güvence altına alınması anlamına gelmemektedir. Günlük hayatta kullanılan bir dil, o halkın aynı zamanda eğitim dili olmalıdır.

Ülkemizde çok sayıda yerli dil konuşulmaktadır. Türkçeden sonraki en yaygın dil olan Kürtçe başta olmak üzere bu dillerin her birinin yaşatılması, zenginleştirilmesi, eğitim ve kültür dili olarak gelişmeleri devletin güvencesi altına alınmalıdır.

Eğitim çağına gelen çocukların ailelerinde öğrendikleri dille eğitimlerini sürdürmeleri temel bir hak olarak güvence altına alınmalıdır. Vatandaşların ülkemizin farklı dillerini öğrenmeleri teşvik edilmeli, kolaylaştırılmalıdır.

Türkçe dışında bir anadili olan vatandaşların toplumun temel ve ortak iletişim dili olan Türkçeyi öğrenmesi temin edilirken, her Türkiye Cumhuriyeti vatandaşının ülkemizin diğer bir dilini öğrenmesi orta öğretimin parçası haline getirilmelidir. Devlet üniversitelerinde bütün dillerimizi ve ilgili halkların kültür ve tarihlerini konu alan bölümler, enstitüler açılmalıdır.

Ülkemizde batı dilleri eğitim, kültür ve iletişim dili olarak teşvik edilirken, halkımızın anadillerinin üstünün örtülmesi utancından kurtulunmalıdır.

Türkçe, devletin resmi dili ve toplumun temel ortak iletişim dili olarak korunmalıdır. Yerel yönetimler dâhil olmak üzere, bölgesel düzeyde ikincil dillerin kullanımının önü açık olmalıdır.

Siyasal partiler, Türkçe dışındaki ülke dillerinde çalışma yürütebilmelidir. Aslında siyasal partilerin belgelerini batı dillerine çevirmeleri, bu dillerde yayın yapmaları, görüşlerini açıklamaları ve iletmelerinde herhangi bir kısıtlama yoktur. Hal böyleyken kendi halkımızın konuştuğu dillerin siyasetin dışına itilmesi utanç vericidir.

Türkiye Cumhuriyeti vatandaşları, nerede, hangi görevde, hangi konumda olursa olsun, Türkçe dışında bir dille kendilerini daha rahat ifade edeceklerini beyan etmeleri durumunda söz konusu dili özgürce kullanabilmelidirler. İlgili kurum çeviri hizmetini temin etmekle yükümlü olmalıdır.

44. KÜRT SORUNUNDA BUGÜN, ACİL OLARAK NE YAPILMALI?

Kürt sorununda bugün acil olarak atılması gereken adımları birkaç başlıkta toparlamak mümkün görünüyor.

Çatışmalı ortam ne Kürtler açısından ne de Türkler açısından pozitif bir değer taşımamaktadır. Dolayısıyla silahların susması gerekmektedir. Ancak bu durum, Kürt sorununun çözümü için yeterli değildir. Daha doğrusu geçtiğimiz yıllar içerisinde zaman zaman silahların sustuğu dönemler yaşanmış ancak gerek Kürt tarafının eylemleri gerekse operasyonların yeniden başlaması ile birlikte suskunluk bozulmuştur.

İşte tam da bu yüzden silahların susması artık yeter şart değildir.

Kürt sorununda bugün gerçek anlamda süreci doğru tarif edebilecek ve gerçekçi bir çözüm yolunu örebilecek tek güç sosyalistler ve devrimcilerdir. Bunların olmadığı noktalarda Türk ve Kürt sermayedarlar, emperyalistler Kürt sorununa dair çözüm olanağı taşımayan adımlar atmaktadırlar.

Dolayısıyla bugün acil olarak Türk ve Kürt devrimcileri devreye girmeli, Kürtlerin eşit yurttaşlık zemininde eşit kurucu unsur olacakları sosyalist Türkiye'nin temellerini atmalıdırlar. Bunun için;

Emperyalizmin Kürt sorunu üzerindeki her türlü yönlendirme hamlesi devre dışı bırakılmalıdır.

AKP'nin Kürt açılımı reddedilmelidir. Emekçilerin birliğinin sağlanması esas alınmalı, açılımın buradan geleceğine inanılmalıdır.

Kürtler içerisinde örgütlenmeye çalışan her türden dini cemaate karşı durulmalı, bunların mevzi kazanmasının önüne geçilmelidir.

Türklerin ve Kürtlerin arasını açan, bozguncu, intikamcı her türlü düşünce ve eylem ile mücadele edilmelidir.

Devrimciler ve emekçiler tarafından bu adımları atıldığı bir ortamda, kardeşçe ve eşitlikçi bir düzene doğru yol almak kolaylaşacaktır.

45. TKP GELECEKTE BİR İÇ SAVAŞ İHTİMALİ GÖRÜYOR MU?

Ülkemizde gelecekte bir iç savaş ihtimali vardır. Daha doğrusu Türkiye'de yaşanacak bir iç savaş süreci, ülkenin bölünmesini de beraberinde getirecektir. Komünistler, Türkiye'nin bölünmesine karşı çıkmakta ve ülkenin sınırlarının değişmezliğini savunmaktadır. Bugün emperyalistlerin bölgesel stratejileri göz önüne alındığında, bölünmüş, ufalanmış ve yönetilmesi daha kolay işbirlikçi birimleri esas unsur olarak görünmektedir. Ülkemiz için dayatılan model de budur.

Sermayedarların yönetiminde olduğu, piyasa egemenliğinin sürdüğü, emekçilerin ve yoksulların haklarının birer birer ellerinden alındığı ülke modeli emperyalistler açısından bulunmaz nimettir.

Komünistler ülkenin bu gidişatını tersine çevirmeye çalışmaktadırlar.

Türkler ve Kürtler arasında pompalanan çatışmalı ortam, yerel kavgalar, intikamcı duygular ülkemizdeki emekçilerin iktidara gelmesine daha doğrusu ülkenin sermayedarlar tarafından yönetilmesine son verilmesine darbe vurmaktadır.

Emekçi kardeşlerimiz öfkelerini patronlara, sermaye sınıfına ve tüccarlara yönelteceklerine, karşılarında düşman olarak yine emekçileri görmektedirler. Bu durum tehlike arz etmektedir. Özellikle son bir yıl içerisinde yaşananlar, halkın kendi içerisindeki tepkileri, iki tarafın birbirine olan düşmanlaşma eğilimleri dönem dönem daha dikkatli olunması gerektiğini ve bu sürecin tersine çevrilmesinin zorunluluğunu daha fazla hatırlatmaktadır. Her iki tarafta yükselen milliyetçilik ile mücadele etmek de güncel olarak zorunlu görünmektedir.

Türk ve Kürt patronları kol kola girmiş ve yürüyorlarken, bunların karşısına emekçilerin cephesini oluşturmak ve hesap sormak esas hedefimizdir. Düşmanlaşmaya ancak bu şekilde son verilebilecektir.

46. TKP NEDEN KÜRTLERDEN SIK SIK SÖZ EDİYOR DA ERMENİLERDEN, ARAPLARDAN, LAZLARDAN SÖZ ETMİYOR?

Farklı diller, farklı kültürler, farklı tarihlere sahip farklı topluluklar... Bunların bir ülkede bir araya gelmesi bir zenginliktir. Esasen dünya üzerinde pek az ülke, pek az ulusal devlet, böylesi bir çeşitliliği olmayan bir toplumsal zemine oturur.

Burada önemli olan, bütün insanları kardeş sayan bir siyasal yapılanmanın, bunu temel alan bir ülke kuruluşunun varlığıdır. Bize göre Türkiye sahip olduğu bu zenginliği ayrımcılıkla, ırkçılıkla, milliyetçilikle bozmadan ve "kimlik siyasetine", etnik düşmanlıklara izin vermeden yol almalıdır.

Şunu özellikle vurgulayalım: Eğer bu çeşitliliği, bu tarihsel zenginliği bir değer olarak görüyorsak, aynı zamanda bunun bir kaynaşma, birleşme, ortaklaşma haline gelmesini istemeliyiz.

Bunları söyledikten sonra asıl soruya gelelim. Kürt ve Türk unsurunun varlığı ile ülkemizdeki farklı kültürel, etnik kökenlerin bir aradalığı ayrı olgulardır.

Eşit ve özgür bir Türkiye'nin kurucu iki öğesi Kürt ve Türk unsuru olacaktır. Türkler ile Kürtlerin bir aradalığını, anlaşarak birliğini sağladığımızda bir kısmı zaten bu tanımlamalar içinde erimiş olan etnik grupları da birleştirmiş olacağız.

Biz Türkiye için bir zenginlik kaynağı olarak gördüğümüz kültürel temellerimizi, bir ayrışma, gruplara, kimliklere ayrılma vesilesi olarak görmüyoruz. Bu Türk-Kürt ayrımı için de geçerlidir.

Bugün fiili bir durum ve ulus olgusu olarak, ülkemizde Türkler ve Kürtler vardır. Kürtler kendilerini yalnızca bir etnik yapı olarak, bir kültürel farklılık olarak değil aynı zamanda belirli haklarını alamamış bir ulusal topluluk olarak görüyorlar..

Bu durumda bu farklılığı dikkate almak durumundayız. Hedeflediğimiz sosyalist cumhuriyette, Kürt ve Türk varlığını dikkate alan ve bunları birleştiren bir yaklaşıma sahip olunacaktır. Bu iki unsurun yanı sıra var olan kimlikler ve kültürler de bu birleşmeye kendi çizgilerini katacaklardır.

Türk, Kürt, Laz, Çerkes, Ermeni, Arap diye başlayan söylevlerin insanları "etnik kimliklerine" indirgeme riski her zaman vardır. Elbette bunun önüne geçmenin yolu bunları yok saymak değildir. Söylediğimiz, "kimlik siyaseti" ile sorunların çözülemeyeceğidir.

TKP, bu anlayışla bütün etnik kimliklerin ve kültürlerin bir zenginlik olarak görülmesi gerektiğini, bu kültürlerin yaşaması için akademik, kültürel ve sosyal önlemlerin alınması gerektiğini düşünür.

47. TKP İKTİDARA GELDİĞİNDE, YANİ SOSYALİZMDE KÜRT SORUNU NASIL ÇÖZÜLECEK?

TKP, Türkleri ve Kürtleri sosyalist Türkiye'nin iki kurucu öznesi olarak programatik hattına yerleştirmiştir. TKP, bu iki özneden birinin eksikliğinin sosyalizm mücadelesinin devrimle buluşmasını zora sokacağının farkındadır. Bu durum sosyalist iktidardan sonrası için de geçerlidir. TKP, iktidara geldiğinde eşitliğin aynı zamanda halklar arasında eşitliği sağlamak olduğunu bilir. Kürt sorununun kaynağında toplumsal eşitsizlikler vardır. Kürt sorunu, kapitalist piyasa ekonomisinin getirdiği eşitsizlikler nedeniyle bugün geldiği noktaya ulaşmıştır. TKP, Türkler ve Kürtler başta olmak üzere tüm halkların ve toplumsal kesimlerin, ülkemizin toplam zenginliklerini ve olanaklarını eşit, özgür ve adil bir biçimde paylaşmasını yasal düzenlemeler ile garanti edecektir. Bu halkların ve kesimlerin birbirlerinden uzaklaşmaları anlamına gelen, ayrımcılık getiren tüm düzenlemeleri iptal ederek yeni ve sosyalist bir anayasa oluşturacaktır.

Farklı ulus ve halkların özgürce bir arada yaşadığı Sosyalist Türkiye'de bütün yurttaşların etnik ya da ulusal kökenlerine bakılmaksızın eşit haklardan yararlanmaları sağlanacaktır.

Kapitalist Türkiye'de Kürtler, Kürt illerinde işsiz, batıda ise ucuz iş gücü demektir. Kapitalist Türkiye'de Doğu ve Güneydoğu bölgeleri, AB projeleri ve kapitalist kalkınma planları ile halkın çoğunluğunu değil, Kürt ve Türk sermayedarlarını kalkındırmaktadır. TKP, sosyalist devrim yolu ile insanı insana köle eden sermaye düzenini ortadan kaldırılmasının, Kürt sorunun çözümü açısından ilk adım olduğunu bilir.

TKP, sosyalist cumhuriyetin gerçek sahibi olan tüm halklardan emekçilerin, sosyalist kazanımların koruyucusu olduğunu düşünmektedir. Halklar arasında sağlanacak kardeşliğin, geçmişin mirası olan tüm sorunları ortadan kaldıracak yetenek ve iradeye sahip olduğunu bilir ve bunu güvence altına alır.

48. TKP NEDEN ŞEHİT CENAZELERİNE KATILMIYOR?

Ülkemizde, 1980'li yılların ortalarından beri, her siyasi duruşa göre farklı bir tanım getirilen bir silahlı mücadele yaşanmaktadır. Bilindiği gibi silahla yapılan her savaşın ilk sonucu başarı ve kazanımlardan önce, ölümlerdir.

Ülkemizde şehit denince, artık Çanakkale şehitleri, Kurtuluş Savaşı şehitlerinden önce, "Doğu ve Güneydoğu'da ülkeyi bölmeye çalışan düşmanlar ile savaşırken ölen gençler" akla gelmektedir. Yani artık şehit, işgalci bir güce karşı yurt savunması yaparken ölmek değil, Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşunda kanları birbirine karışan, omuz omuza ölüme giden Türk ve Kürtlerin torunlarının birbirlerini öldürmesi anlamını taşımaktadır. Özellikle 12 Eylül 1980 darbesinden sonra giderek sindirilen ve umutları ellerinden alınan kitlelerin sürüklendiği sağcı politikalar ve partiler, uzun yıllar boyunca bir sorun olarak ortada duran Kürt sorununu tamamen inkâr ve kanlı bir şekilde imha yöntemlerine başvurmuşlardır. Son otuz yıl içerisinde sermayedarların, patronların, tüccar takımının ve dış güçlerin bu sorunu çözmek yönünde pozitif bir adım atamayacakları görülmüştür.

Elbette ki, bu yöntemde emperyalist aktörlerin varlığı göz ardı edilemeyeceği kadar açıktır. ABD ve onun ülkemizdeki yerli işbirlikçileri ikna oldukları yöntemi herkese dayatmış, askerlik çağına gelmiş gençleri, öldürmeye eğiterek bu kirli ABD planına yem etmiştir.

TKP, her türden silahlı çözümün, aslında çözüm olmadığının altını çizerken, bu gün itibariyle şehit cenazelerine egemen olan " kana kan", "intikam" şeklinde özetlenecek anlayışın içinde (buna karşı durmak amacıyla dahi) yer alamaz. TKP, bugün kardeş iki halkın çocuklarının cenazelerinden önce yaşamlarına sahip çıkmanın eşitlik ve özgürlük mücadelesinin ayrılmaz bir parçası olduğunu bilir.

49. TKP, NEDEN TÜRK BAYRAĞI TAŞIMIYOR?

Komünistlerin içinde yaşadıkları ülkelerin bayrakları ile sorunları yoktur ve olmamalıdır. Dolayısıyla Türkiyeli komünistlerin ve TKP'nin Türk bayrağı ile alıp veremediği bir şey bulunmamaktadır.

Söz konusu olan, emperyalizme ve işgalci güçlere karşı yürütülmüş bir kurtuluş savaşı sırasında şekillenen bir bayraktır. Bu açıdan bakıldığında doğal olan şey, TKP'nin eylem ve etkinliklerinde Türk bayrağı da taşımasıdır. Anti-emperyalist mücadeleyi simgeleyen bir bayrağın yurtseverlerin, devrimcilerin ve komünistlerin elinde iğreti durmayacağı açıktır.

Ancak Türkiye'de doğal olmayan şeyler yaşanmış ve yaşanmaktadır. Türkiye, kendisinin parçası ve asli unsuru olan Kürt halkının inkâr edildiği ve yok sayıldığı bir ülke haline gelmiştir. Bu inkâr politikalarının en önemli araçlarından birisi, ne yazık ki "bayrak" olmuştur. ABD beslemesi ırkçıların Türk-Kürt düşmanlığı yaratırken bayrağa sımsıkı sarılmaları, onların zavallılığıysa bizim de utancımızdır.

Türk bayrağını yırtan ya da yakanlarla, başka halklara zulmederken eline bayrağı alarak poz verenler, bu ülkeyi büyük bir yıkıma doğru götürmektedir.

12 Eylül faşizmi sırasında Amerika'dan emir alan generaller, bayrağı bir işkence aracı olarak kullanacak kadar pervasızlaşmışlardır. Haftalar boyu gece gündüz İstiklal Marşı dinletilen tutuklular ucuna bayrak takılmış sopalarla dövülmüştür. Bu uygulamaların geride kaldığı da söylenemez.

Devamı da var... Çetecilerin, uyuşturucu kaçakçılarının, çek-senet tahsil eden mafya özentisi serserilerin cenazeleri Türk bayrağına sarılmakta, cezaevlerinden tahliye edilen katiller bayraklar eşliğinde "ulusal kahraman" ilan edilmektedir.

Bu ülkede "bayrak" suç işleyenlerin, işbirlikçilerin, ABD uşaklarının kendilerini aklama vesilesi durumuna getirilmiştir. Türk bayrağı, emperyalistlerin terör örgütü NATO bayrağının yanına dikilmiştir. Türk bayrağı, emperyalist Avrupa Birliği'nin binasının önünde dalgalanmaktadır.

Suçlarından, vatan hainliklerinden utananlar, bayrağın arkasına saklanmaktadır. Bizim mücadelemiz, faşistleri, ırkçıları, çetecileri, ABD uşaklarını bu bayrağı taşıyamaz hale getirmeye dönüktür. Eğer ay-yıldızlı bayrak bağımsızlığın ve egemenliğin sembolüyse, bu ülkeyi bağımlı hale getirenlerin, bu ülkeyi egemen bir ülke olmaktan çıkaranların elinde ne aramaktadır?

İşte bu nedenlerle TKP, bir zorla itaat ve suçları gizleme aracı olarak kullanılan Türk bayrağını eylemlerde taşımamaktadır. Ancak bu durum bayrağın ırkçı, çeteci, Amerikancı ve işbirlikçilerin eline terk edildiği anlamına da gelmemektedir.

50. Bugün yeni bir kurtuluş savaşı, bir kuvayi milliye hareketi gerekmiyor mu?

Kurtuluş Savaşı ve Kuvayi Milliye Hareketi, 1919-23 şartlarında, ülkemizin emperyalist işgalden kurtulmasını ve toplumsal olarak çok önemli ileri adımlar atılmasını sağlamıştır. Ancak, bu kazanımların çok büyük bir kısmı kaybedilmiş bulunmaktadır. Bu kaybın en önemli nedenlerinden birisi, bu hareketin sınıfsal karakteridir.

Türkiye'yi kuran Kurtuluş Savaşı sonrası, ülkemiz kapitalist bir yolu seçti. Kurtuluş Savaşı sonrasında ülkenin kurucu kadroları, yeni bir sermaye sınıfı yaratma amacı taşıdılar. Kurtuluş Savaşı ve Kuvayi Milliye Hareketi ülkenin kuruluşundan sonra, girdiği kapitalist yolda anlamını yitirmiştir. Oluşan yönetici sınıf ve devlet bürokrasisi, bağımsızlığı terk etmiş emperyalizmle işbirliğini seçmiştir.

Kuvayi Milliye Hareketi'nin kurduğu anlamda Cumhuriyet, bugün sona ermiştir. Cumhuriyet ve onunla birlikte elde edilen tüm kazanımlara, bugün sadece işçi sınıfı ve emekçiler sahip çıkabilir. Bundan sonra, ülkemizde adının hakkını verebilecek bir cumhuriyet sadece sosyalist bir cumhuriyet olabilir.

Sosyalist bir cumhuriyet için ise, sadece emekçiler mücadele edebilir. Ülkemizi içine düştüğü karanlık ve teslimiyetçi durumdan kurtarmak için gereken hareket bu yüzden sadece işçi sınıfının başını çektiği emekçi halkın hareketidir.

Bunun dışındaki hiçbir kesimden özellikle bazı patronlardan ve üst düzey askerlerden toplumsal bir katkı beklemek yanlıştır. Çünkü bugün ülkemizde çıkarları emperyalizmden ayrı olan hiçbir patron ve üst düzey asker kesimi bulunmamaktadır ve bilimsel olarak da bulunamaz.

51. TKP NEDEN AKP'YE KARŞI CHP'Yİ DESTEKLEMİYOR? BUGÜN CHP'Yİ ELEŞTİRMEK, AKP'YE YARAMAZ MI?

AKP de CHP de serbest piyasadan yanadır, AKP de CHP de özelleştirmelerden yanadır, AKP de CHP de NATO'dan, ABD'den yanadır, AKP de CHP de Avrupa Birliği'nden yanadır. Bu iki parti arasında siyasi ve ekonomik temel başlıklar açısından hiçbir fark yoktur.

Son yıllarda varmış gibi görünen farklar da her gün yok olmaktadır. Türban konusundaki tutum bunun en yakın örneğidir.

Ancak CHP'nin suçları yakın dönemle sınırlı değildir. Ülkemizin bugün içinde bulunduğu durumun ilk elden sorumlularından birisi de CHP'dir. CHP, toplumda gericiliğin palazlanmasına karşı çıkmak yerine, daha yıllar öncesinden Ecevit eliyle bu gericilerle işbirliği yapmaya başlamıştır.

Şu anda sürdürülmekte olan ekonomik politikaların mimarı Kemal Derviş ve onu ülkemize taşıyan Ecevit, CHP içinde gittikçe daha çok baş tacı edilmeye başlanmıştır.

TKP, bugün elbette eleştirilerin hedefine temel olarak AKP'yi koymaktadır. Ancak yukarda sıralananlar nedeniyle CHP'yi eleştirmemek, birçok açıdan AKP'yi aklamak anlamına gelecektir.

52. CHP'YE DÖNÜK BÜTÜN ELEŞTİRİLERE KARŞIN KILIÇDAROĞLU'NA ŞANS VERMEK GEREKMEZ Mİ?

Kılıçdaroğlu, CHP'nin verili sağcı durumundan sola ve emekçilere yönelik bir değişimi değil, partiyi liberal eksene yerleştirmeye çalışarak, aksine bir yönelimi temsil etmektedir.

Kılıçdaroğlu CHP'si cumhuriyetin bitişinden sonra ortaya çıkan Yeni Türkiye'nin muhalefet partisi olmaya hazırlanmaktadır. Kılıçdaroğlu, AKP'nin ortaya attığı yeni çerçeveyi kabul eden ve onun içinde oynayan, muhalefetini bu yeni verili çerçeve içine yerleştiren bir CHP'yi temsil ediyor.

Bundan önceki CHP'nin bir tür statüko bekçisi hale gelmiş olması onun karşısında ortaya çıkan bu yeni liberal saldırının desteklenmesini gerektirmez. Hatta o haliyle zaten etkisiz olan CHP'dense bu yeni haliyle ve kişisel özelliklerinden dolayı halkın bazı kesimleri tarafından sempati ile karşılanan Kılıçdaroğlu'nun CHP'si çok daha tehlikelidir.

Çünkü bu yeni CHP liberaldir, bu yeni CHP türbancıdır, bu yeni CHP çarşafçıdır. Bu yeni CHP, kendini patronlara anlatmak için ekonomi paketi hazırlamakta, AB'ye beğendirmek için kapıları aşındırmaktadır. Bu CHP, her zamanki gibi sağcıdır, işçi düşmanıdır, taşeroncudur, özelleştirmecidir.

53. CHP en azından kitlesel bir parti, bunun dışına çıkmak marjinal kalmaya mahkum olmak anlamına gelmez mi?

Solun içinde bulunduğu durum düşünüldüğünde, CHP'nin daha geniş kitlelere ulaşabildiği doğrudur. Bu kitlelerin CHP'nin yukarıdaki resmini görerek bu sağcı CHP'yi desteklediklerini düşünmek büyük bir yanlış olur. Zaten ülkemizin en önemli sorunlarından birisi, emekçilerin kolayca ve elbirliğiyle kandırılabilmesidir.

CHP'yi destekleyen kitlenin yukarıda söylenenlerden bağımsız ve ayrı olarak solun tabanını oluşturduğu açıktır. Genel olarak cumhuriyet değerlerinden, aydınlanmadan ve emekten yana konum alan bu kitleye ulaşmak elbette solun ve komünistlerin birinci hedefi ve görevidir.

Ancak bu ihtiyaçtan yola çıkarak, bu insanlara ulaşmak için CHP'nin içinde çalışmak gerektiği ve aksi durumda marjinal kalmaya mahkum olunacağını düşünmek büyük bir yanlıştır.

CHP, kitleleri tüm olumlu ve sol öğelerinden koparmaya çalışmaktadır. Türbandan şikayetçi kitleler CHP'de bırakın türbanı, çarşafa alıştırılmakta; taşerondan çekenler kendi belediyelerinde taşeron çalıştırmakta olan bir parti ile karşılaşmaktadır.

Bu durumda komünistlere düşen görev, öncelikte CHP'nin nesnel durumu hakkında bu kitleleri bilgilendirmek ve aydınlatmaktır.

Bu görev hakkıyla yerine getirildiğinde, şimdilik CHP'yi destekleyen bu kitlelerle buluşmak zannedildiğinden çok daha kolay olacaktır.

Bunun yolu işçilerin, gençlerin, aydınların kısaca tüm emekçi halkın kendi partisi etrafında örgütlenmesinden, ayrı belirgin ve güçlü bir sol cephe yaratılmasından geçmektedir. AKP'nin karşısında oluşturulacak bir emekçi cephesinin marjinal kalacağını düşünmek için hiçbir neden bulunmamaktadır.

54. Patronların çoğu "para babası" tipine uymuyor, üstelik onca insana ekmek kapısı sağlıyorlar, TKP neden patronların tümüne düşman?

Önce şu sık sık kullandığımız "patron" sözü üzerinde durmamız gerekir. Bunun bilim dilindeki karşılığı "kapitalist"tir; "sermaye sahibi" yahut "sermayedar" da diyebiliriz. Hangi alanda olursa olsun, bir üretimin yapılabilmesi için gerekli araçların sahibi olan, onların mülkiyetini elinde bulunduran kimseye "kapitalist" diyoruz. Bu kimse, o araçları kullanıp üretim yapmaları için başka insanların çalışmasına ihtiyaç duyar ve onların emek güçlerini belirli bir ücret karşılığında kiralar.

Nedeni çok basittir: Birincisi, o araçlar durduk yerde hiçbir işe yaramaz, beş para etmez. İkincisi, patron dediğimiz kişi, o araçları kendisi kullanıp herhangi bir şey üretemez. Patronun emek güçlerini kiraladığı işçiler, üretimi gerçekleştirir. Yarattıkları değerin bir kısmını işçilere ücret olarak geri veren patron, bu değerin bir kısmına da kendisi için el koyar. İşte bu, işçilerin ürettiği değerin bir kısmına patron tarafından el konulması, sömürü anlamına gelir.

Kısaca anlattığımız bu durumun, sömürünün, kötü olduğu ve pek çok başka kötülüğün de kaynağı olduğu besbellidir. Ama bunun patronun iyi ya da kötü insan olması ile bir ilgisi yoktur. Diyelim, herhangi bir patron, fakirlere sadaka verse, hayvanları sevse, acı olaylar karşısında iki gözü iki çeşme ağlamadan durmasa, kısacası onu tanıyanlar tarafından genellikle iyi bir insan olarak kabul edilse bile, "ben bu sömürüden vazgeçeyim" diyemez. Çünkü o zaman, kârını devam ettiremez, kendisi de patron olmaya devam edemez.

TKP'nin patronlara düşmanlığı bizzat o kişilerle ilgili değil, sömürü ilişkileri içinde ortaya çıkan ve patronların içinde var olduğu sınıfla ilgilidir. TKP, sermaye sınıfına düşman olduğu için patronlara karşıdır.

55. Patronların kriz dönemlerinde "hepimiz aynı gemideyiz, fedakârlık yapmalıyız" sözü ne anlama geliyor?

Kriz dönemleri, patronların kârlarının azalmasından korktukları dönemlerdir. Bu dönemlerde patronlar çok fazla konuşmaya, öneriler getirmeye başlar. Kriz dönemlerinde de kârlarını düşürmemek, artırmak isterler. Patronlar kriz dönemlerinde kazanmak için yeni pazarlar yaratmak dışında, en fazla işçilerin haklarına el koyarak kârlarını artırır.

Ücretlerin düşürülmesi, hatta aylık ücretten vazgeçilerek çalışılan gün sayısı ile orantılı ücret verilmesi, sipariş yoksa üretimin durdurulması ve durdurulan gün sayısı ile orantılı olarak sosyal güvenlik primlerinin yatırılması, işçilerin işten çıkarılması, istihdamın daraltılması gibi uygulamalara giderler. Eğer bunları yaparlarsa iş yerinin yaşayacağını, işçilerin de kendisinin de kazanmaya devam edeceğini söyleyerek, işçilerin "fedakarlık yapması"nı, ücretleri düşürüldüğünde seslerinin çıkmamasını, işten atıldıklarında haklarını aramamalarını isterler.

Patronlar, "hepimiz aynı gemideyiz batarsak birlikte batacağız" diyerek işçileri daha az ücrete, daha zor koşullarda çalışmaya razı etmeye çalışır. Krizin sorumlusu işçilermiş gibi, bütün yükü işçilerin omuzlarına yıkarlar.

Oysa gerçekler farklıdır. İşçilerle patronlar hiçbir zaman, değil aynı gemide, aynı tarafta bulunmaz. Çünkü birinin çıkarına olan, diğerinin zararınadır. Sınıfsal ilişkinin gereği olan bu kural, asla değişmez. Patronlarla işçiler arasında, bilimsel bir dille ifade edersek, uzlaşmaz bir çelişki vardır.

"Hepimiz aynı gemideyiz" lafıyla patronlar, işçileri kendi çıkarlarına ikna edebilmeye çalışırlar. Bu işçileri teslim alma çabasıdır. Oysa tablo açıktır. Hiçbir zaman aynı gemide olmadığını fark eden işçi, teslim alınamayacak, hakkını arayacaktır.

56. Ekonomik krizler, siyasetçilerin kötü yönetiminden mi kaynaklanıyor?

Kapitalizm, üretim araçlarının özel mülkiyetine ve ücretli emeğin sömürülmesine dayalı bir yapıya sahiptir. Üretilenler pazara, kimin kullanacağı önceden bilinmeyen mal olarak sunulur. Her şey, kapitalist pazarda alınıp satılır bir maldır. Bu pazarın düzenleyicisi, planlayıcısı yoktur. Daha fazla kâr elde etmek temel amaçtır. Kâr oranlarındaki değişimler, bütün sistemi belirler. Rekabet vardır. Rekabet, ekonominin değişmez parametrelerinden biridir. Pazarın bu düzensiz, karmaşık, rekabetçi yapısı, kapitalizmin işleyiş yasaları ve temel eğilimleri ile birlikte ancak krizlere yol açabilir.

Örneğin, ortaya çıkabilecek tıkanıklıkları hesaba katmaksızın, üretimin artması her zaman kârın artması anlamına gelmeyecektir. Bu durumda, sermaye birikim süreçlerinde tıkanıklıklar oluşmaya başlar. Sermaye, kendisini geliştirmeye çalıştıkça kapitalist işleyişin doğasından gelen engeller ile arasında sürekli bir çatışma söz konusudur. Bu çatışma, bazen çok derinleşmekte, bazen daha hafif atlatılmaktadır. Kapitalizm, tarihsel olarak sürekli yükselen bir çizgide ilerlemez. Her biri 25-30 yıl süren, genişleme ve daralma evreleri birbirini izler. Kapitalist ekonomi inişli çıkışlı bir biçimde ilerler. Kapitalizmin krizi yapısaldır.

Siyasi iktidarların uygulamaları, krizin zaman zaman derinleşmesine neden olurken, tek başına krizi aşmaya yetecek önlemler içeremez.

Bu nedenle, ekonomik krizlerin yalnızca siyasetçilerin kötü yönetimine bağlamak yanlıştır. Kapitalizm, doğası gereği krizlere mahkûmdur. Siyasetçiler bu krizlerin nasıl yönetileceğini, daha doğru bir ifadeyle, bu krizlerde sermayenin iktidarını nasıl devam ettireceklerini ve bu krizlerin maliyetini işçilere ne şekilde ödeteceklerini düşünürler.

57. AKP SON DÜNYA KRİZİNDEN TÜRKİYE'Yİ KORUDU MU?

Son dünya krizi, Amerika Birleşik Devletlerinde çıktı ve hızla dünyaya yayıldı. Bu krizle beraber, dünyadaki toplam gayrisafi hâsıla yüzde 4–6 oranında düşerken, gelişmiş ülkelerde sanayi üretimi yüzde 15–25 oranında geriledi ve dünya ticareti yüzde 20'nin üzerinde daraldı. Kriz hızla üretimi, bankacılık sistemini etkiledi. İşsizlik devasa boyutlara ulaştı.

Türkiye ekonomisi, ithalat ve ihracata bağımlı olduğu için dünya üzerindeki gelişmelerden dolaysız bir biçimde etkilendi. Pek çok sektörde üretimin Avrupa ile yapılan ticarete bağlı olması ve Avrupa ülkelerinin krizden etkilenmesi nedeniyle Türkiye ürettiklerini satamaz, dahası bu sektörlerde üretim yapamaz hale geldi.

Krizin teğet geçeceğini ifade eden Başbakan, kriz döneminde artan işsizlerin sayısını önemsemedi. İşsizlik bu dönemde devasa boyutlara ulaştı. İşsizlik değerleri dünya ortalamasının iki katına çıktı. Kriz döneminde işçilerin ücretlerinde de gerileme yüzde 15'leri geçti. İşçilerin ücretlerinde ciddi bir geriye gidiş söz konusu oldu.

AKP, patronları ve onların servetlerini korumak için çeşitli uygulamalar gerçekleştirdi. Bunların sonucunda, AKP dünya krizinden patronları kororken, krizin yükünü işçilerin omuzlarına yıktı. İşçilere harcanması gereken fonlarda biriken paralar, patronlara hibe edildi. Patronlar için vergi muafiyetleri getirildi, teşviklerle patronların harcamaları daha da azaltıldı. Tüm bu uygulamaların sonucunda şirketlerde kâr patlamaları yaşandı. AKP işçinin cebinde alıp patronların cebini doldurarak krizi onlar için fırsata çevirdi. İşçilere daha az ücretle, daha uzun sürelerde çalışmak düştü. İşçilerin çalışma koşulları daha da kötüleşti.

AKP, son dünya krizinden Türkiye'yi değil, patronları korumaya çalıştı. Krizden en çok etkilenenler ise işçiler oldu, kriz AKP'nin sayesinde Türkiye işçi sınıfını vurdu.

58. Küreselleşme bir gerçek ise Türkiye ekonomisinin dışa bağımlı olmasının ne zararı var?

Ülkemiz, yer altı ve yerüstü zenginlikleriyle kendisine yeten kaynaklara sahiptir. Ancak ne yazık ki, bu kaynakları halkın çıkarları için kullanacak siyasi iktidarlar ülkemizi yönetmiyor. Yerli ve yabancı sermayedarların daha fazla kazanması için, ülkemizin kaynakları, onların kullanımına sunuluyor. Sistem böyle çalışınca da, Türkiye, pek çok ürünü, enerjiyi, hammaddeyi dışarıdan almak zorunda kalıyor.

Örneğin, ülkemizin elektrik üretiminin yaklaşık yarısı, doğalgaz çevrim santrallerinde gerçekleştiriliyor. Türkiye, doğalgazı yurt dışından satın almaktadır. Buna göre, elektrik üretimi için doğal kaynaklarımız yerine ithal, pahalı, verimsiz doğalgaza yönelimin olması sonucu, ekonomide önemli kaynaklardan biri olan enerjide bağımlılık doğrudan hale gelmektedir.

Bağımlılık konusunda bir tarih vermek gerekirse, 1980 sonrası Özal dönemi önemli bir tarihsel kesit olacaktır. Bu dönem, başlayan politikaların sonucu ülkemiz daha da bağımlı hale getirilmiştir. "Dış pazarlara açılmak" olarak süsledikleri politikalarla ülkemiz pek çok alanda üretimden çekildi. Üretmediğimiz her kalem mal için dışarıya bağımlı hale getirildik.

Küreselleşme, sınırların kalkması değil, dünyadaki zenginliği kendi ülkelerine çeken ülkelerin daha zengin olması anlamına geldi. Amerika Birleşik Devletleri, dünya gayri safi milli hasılasının yüzde 25'ine yakınını emiyor. Avrupa Birliği, yüzde 30'unu kendinde topluyor.

Bizim gibi ülkeler de, kendi kaynaklarını bu ülkelere aktararak daha da zengin olmalarını sağlıyor. Küreselleşme gerçeği, emperyalist olan ülke ve birliklerin daha da zenginleşmesine, diğer ülkeleri ise daha fazla sömürmesine yarıyor. Bu durumda da ülkeler ve bölgeler arasındaki eşitsizlikler daha da artıyor. Ekonomik olarak durum böyleyken, siyasal olarak da tüm dünyayı sömüren emperyalist ülke ve birlikler daha otoriter ve daha militarist hale gelirken, siyaset de bu ülkelerin çıkarlarına ve keyfi uygulamalarına teslim oluyor.

59. YABANCI SERMAYE ÜLKEMİZE GİRMEZSE HALİMİZ ÇOK DAHA KÖTÜ OLMAZ MI?

Yabancı sermaye, kârını çok artıracağı yani daha fazla sömüreceği ülkelere gidiyor. Teşvikler, vergi muafiyetleri, oluşturulan serbest bölgeler, yabancı sermayenin yatırım yapması için cazip koşullar olarak sunuluyor.

Ford firmasına otomobil üretmek için SEKA'nın 1600 dönümlük arazisinin bedavaya verilmesi, kamuoyunda büyük tartışma yaratmıştı. Zamanın Cumhurbaşkanı Demirel ise "Gerekirse Çankaya'nın bahçesini bile veririm." demişti.

Yabancı sermaye, gittiği ülkelerin ekonomik olarak bağımlılığını artıran bir işleve sahiptir. Unutulmamalı ki, sermaye kendisi için yatırım yapmaya geliyor. Devletin ve halkın kazanması için değil. Öncelikle bunun akılda tutulması gerekiyor. Türkiye yabancı sermayeyi çekebilmek için pazarladığı kendi üstünlükleri arasında büyük ve gelişen iç piyasa, kalifiye ve düşük maliyetli işgücü ve vergi sisteminin rekabetçi yapısını sıralıyor. Yalnızca bu maddelerin kendisi bile yabancı sermayenin ülkemize ve insanlarına kazandırmak için değil sömürmek için geldiğinin en güzel kanıtını oluşturuyor.

60. Türkiye bu kadar borçluyken nasıl bağımsız olabilir? AKP, IMF'ye olan borçları bitirmiyor mu?

Ülkemizin dünyanın en borçlu ülkelerinden biri olduğu, ne yazık ki, doğrudur. 2010 yılının Haziran ayı itibariyle, Türkiye'nin dış borçları 266 milyar dolardır. Bu, bütün cumhuriyet tarihi boyunca görülmemiş yükseklikte bir borç toplamıdır. Ama bu kadar da değil. Türkiye, dış borçları bakımından emperyalizme bağımlı öteki ülkeler arasında da rekor kırmaktadır. IMF denetim ve gözetimi altındaki 10 yıllık dönemin başlangıcı olan 1998'den 2008 sonuna kadar Türkiye'nin dış borçları her yıl ortalama yüzde 11,4 oranında artmıştır. Bu yüksek bir orandır. Sadece AKP dönemini alacak olursak, aynı oran, yüzde 13.7'ye yükselmektedir. Türkiye, hem borçları en fazla olan ve borçları en hızlı artan ülkeler arasındadır.

AKP hükümetinin sözcüleri, iktidara geldiklerinden bu yana, ülkemizin IMF'ye olan borcunun azaldığını söyleyerek, Türkiye'nin eskisine göre daha az borçlu bir ülke olduğu izlenimi yaratmaya çalışıyor. Oysa bu doğru değil. Merkez Bankası verilerine göre, AKP döneminde, Türkiye'nin yabancı ticari bankalara olan borcu 2,5 katına çıkarak 125 milyar dolara, yerli bankaların ticari şubelerine olan borcu ise 5 katına çıkarak 33 milyar dolara yükseldi. Dolayısıyla IMF'ye olan borçların azalması, ülkemizi kesinlikle daha az borçlu yapmıyor. Tam tersine, AKP'nin iktidara geldiği dönem 130 milyar dolar olan toplam dış borç, 8 yıl içinde ikiye katlanarak 266 milyar dolara ulaştı.

Türkiye, emperyalist birliklerden aldığı borçların kat kat fazlasını geri ödemektedir. Borçlandırma, emperyalizmin ülkeleri bağımlı hale getirme ve kaynaklarını emmek için kullandığı önemli yöntemlerden biridir. Dolayısıyla ülkemiz, borçları elinin tersi ile ittiğinde kendi kaynaklarının tamamını halkı için kullanacaktır. Emperyalist dünyanın yanında yöresinde, ona bağımlı, başı eğik yaşamaya devam edeceksek borçları ödemek zorundayız. "Bağımsız ve onurlu bir ülkenin emekçi insanları olarak çalışıp yaşamaya devam edeceğiz", diye karar verirsek, ödemeyiz. Ülkemizdeki bir emekçi iktidarının ilk işlerinden biri, bu kararı almak olacaktır. Bu karar alınacak ve bağımsız bir ülke olmanın gücüyle, onuruyla yola devam edilecektir.

Türkiye, bu kadar borçluyken bağımsız olamaz. Türkiye'nin bağımsız olmasının yolu, bu borçları yok saymaktır.

61. TKP, YABANCI SERMAYEYE KARŞI AMA YERLİ SERMAYEYE NEDEN KARŞI?

2001 ve 2008 yıllarında Türkiye'nin yaşadığı büyük krizler sonrası ortaya çıkan yeni gelişmeler gösterdi ki, Türkiye'de sermaye ile ülkenin çıkarları giderek birbirinden daha fazla ayrılmaktadır. 2001 yılı Şubat ayında yaşanan krizin en önemli sonuçlarından biri, Türkiye'nin yabancı sermayeye tamamen teslim olması oldu. İhracat yapamayan işletmelerin çoğu bu krizle battı. Bu noktadan itibaren, ülkemiz tekelci sermayesinin tam boy bir "dışarı açılma" macerasına girdiğine tanık olduk. 2001 sonrasında özelleştirmeler, yurt dışı yatırımlar ve yabancı şirketleri ortak alma ya da şirketleri tümüyle satma vakalarında büyük bir patlama gerçekleşti. Bugünün Türkiye'sinde "sermayenin çıkarları" dendiğinde zaten hep tartışmalı olan yerli-yabancı ayrımı iyice silikleşti.

Bunun gayet mantıklı nedenleri var. Her şeyden önce dünya ölçeğinde sermayenin yoğunlaşması inanılmaz boyutlara varmıştır. Artık çoğu malı çok daha az sayıda dev şirket, bütün dünya pazarları için üretmektedir. Çoğu ülkede yerli şirketler, bu tekel hakimiyetinin kendi bölgesindeki küçük ortağı haline gelmeye razı olmaktadır.

Finans ve ticaret alanında kârların katlanarak artması ve sermayenin çok hızlı büyümesi, dünya kapitalist sisteminin yerel sermayeyi hazmetme kapasitesini inanılmaz noktalara vardırmıştır. Son yıllarda büyüklüğü Türkiye ekonomisinin tümüyle karşılaştırılabilir olan şirketler hızla birbirlerini satın almakta ve el değiştirmektedir.

Sermaye, ekonominin yasaları gereği "kâr" elde etmeyi düşünür. Bugün bunun için en önemli koşul, yabancı tekellerle daha fazla işbirliğine gitmektir. Son tahlilde, emekçiler açısından, sermayenin yerli-yabancı ayrımı üretilen artı değerin her koşulda sermayeye akması nedeniyle bir anlam taşımamaktadır.

62. TKP ÖZELLEŞTİRMELERE NEDEN KARŞI?

1970'lerin ikinci yarısında kapitalizmin krizi, sermaye sınıflarının yeni liberal politikalar adı verilen politikaları uygulamaya koymasına yol açmıştır. Özelleştirme bu politikalardan en önemlisidir.

"Özelleştirmeyle sermaye tabana yayılacak, kuruluşlar kârlı hale gelecek, refah artacak, iş olanakları çoğalacak, demokrasi güçlenecekti; zaten sadece zarar eden şirketler satılacaktı". O günlerden bugüne bu sözlerin birer aldatmacadan ibaret olduğunu açıkça yaşayarak gördük.

Türkiye'de, iddia edildiği gibi "verimsiz çalışan" kamu kuruluşları değil, ülkenin en büyük ve kârlı kuruluşları özelleştirildi. Üstelik sadece birkaç yıllık kârları karşılığında. Özelleştirme gelirleri, iç ve dış borç faiz ödemeleri aracılığıyla, yine sermaye sahiplerine aktarıldı.

Olup bitenler bunlarla da sınırlı değil.

Birincisi, kamu kuruluşlarını yok pahasına ele geçiren sermaye sahipleri, devlete vergi ödememek için her tür oyunu oynuyorlar. Böylece devletin gelirleri daha da azalıyor.

İkincisi, özelleştirilen şirketlerin sunduğu mal ve hizmetlere zam yapılıyor. Türlü tarife oyunlarına da başvuran Türk Telekom bu konuda başı çekiyor. Türkiye, internet erişiminin en pahalı ve erişim hızının en düşük olduğu ülkeler arasında yer alıyor.

Üçüncüsü, bugüne kadar özelleştirilmiş olan kamu kuruluşlarının pek çoğu kapatıldı. Ve Türkiye pek çok ürün ve gıdada dışarıya bağımlı hale geldi. Bunlar arasında, Uzanlar tarafından yağmalanan çimento fabrikaları, METAŞ ve TOE'nin (Türkiye Otomotiv Endüstrisi) yanı sıra SEK ve Et ve Balık Kurumu'na bağlı onlarca işletme de bulunuyor.

Dördüncüsü, özelleştirilen bankaların pek çoğu, içleri boşaltılarak yine devlete devrediliyor. Bunun örnekleri arasında Etibank ve Sümerbank da vardı.

Ayrıca özelleştirmeleri meşru göstermek için kamu işçisinin "yan gelip yattığı" en fazla kullanılan tezlerden biri oldu.

Sendikal örgütlenmenin varlığını sürdürdüğü, çalışma sürelerinin yasal sınırlar içerisinde kaldığı yani yasal haklarını kullanarak çalışan işçiler, kötü örnek olarak gösterildi.

Böylece kamuoyu özelleştirmenin haklılığına inandırılmaya çalışıldı. 2010 kışında Tekel işçilerinin Ankara'da 78 gün süren direnişi sırasında Başbakan Tekel işçilerinin yan gelip yattığı söyleyerek, toplumsal desteği azaltmayı amaçlamıştı. Yan gelip yatan birileri varsa, kamu kuruluşlarını yok pahasına alıp hiçbir yatırım yapmadan içlerini boşaltanlar olduğu ortadadır.

63. Özelleştirmeler sonrası ülkenin değerleri yabancılara mı satıldı?

Bu konuda aşağıda kısa bir özet tabloyu sunmak yeterli olacaktır.

Özelleştirilen Kuruluş	Özelleştirme tarihi	Satın alan firma/ortaklık	Ülke
TEKEL (Alkollü İçki ve Sanayi ve Ticareti AŞ)	2004	Mey İçki AŞ , 2006'da Texas Pacific Group	ABD
Türk Telekom	2005	Oger Telecom Ortak Girişim Grubu (Oger Telecoms LLC ve Saudi Oger Limited)	Suudi Arabistan Lübnan
Başak Sigorta (Ziraat Bankası kuruluşu)	2006	Groupama Sigorta	Fransa
Erdemir	2006	OYAK (daha sonra yüzde 25 hissesi ArcelorMittal tarafından satın alındı.)	Lüksemburg Hindistan
Tüpraş	2006	Koç Holding - Shell ortaklığı	Türkiye-İngiltere-Hollanda
Mersin Uluslararası Liman İşletmesi	2007	PSA-Akfen ortaklığı	Singapur-Türkiye
PETKİM	2008	SOCAR&Turcas-Injaz Ortak Girişim Grubu	Azerbaycan-Türkiye-Suudi Arabistan
TEKEL (Sigara Sanayi ve İşletmeleri AŞ)	2008	British American Tobacco	İngiltere

64. Özelleştirmeler sayesinde devletin üzerindeki kambur kalkmadı mı? Verimlilik artmadı mı? Piyasa ekonomisinin olumlu tarafları yok mu?

Bugüne kadar özelleştirme uygulamalarının ülkemiz emekçilerine hiçbir yararı dokunmamıştır. Özelleştirmeler sonucu onlarca büyük işletme kâr etmediği gerekçesiyle kapatılmış, işlemeye devam eden kuruluşlarda ise önemli ücret düşüşleri ve işten çıkarmalar gerçekleşmiş, sendikalaşma oranları azalmıştır.

Özelleştirilen kuruluşların devlete zarar ettirdiği büyük bir yalandır. Türkiye'nin en kârlı kamu kuruluşlarından biri olan Tüpraş, Koç-Shell ortaklığına satılmasının üzerinden geçen dört yıl içerisinde elde ettiği kârla özelleştirme maliyetini karşılamıştır. Tüpraş, halen Türkiye'nin en büyük sanayi kuruluşu olmayı sürdürmektedir.

Aynı şekilde Türk Telekom, yüzde 55'lik hissesi OgerTelecom'a satıldıktan sonra elde ettiği kârlarla özelleştirme bedelini 4.5 yıl içerisinde geri kazanmıştır.

TEKEL'in içki bölümünü 2004 yılında 292 milyon dolara satın alan Mey A.Ş., 2 yıl sonra şirketin yüzde 92'lik hissesini tam 810 milyon dolara ABD'li Texas Pacific Group'a satarak büyük bir vurgun gerçekleştirmiş, böylece özelleştirme sürecinde kamu bütçesinin zarara uğratıldığı ortaya çıkmıştır. Üstelik bu satışın ardından şirket zarar ettiği ya da atıl olduğu gerekçesiyle dokuz fabrikasını kapatmıştır.

Özelleştirmenin verimliliği arttırdığı ve istihdam sağladığı da, yine onlarca örnekle kanıtlanmış bir yalandır. TEKEL'in sigara bölümünü satın alan British American Tobacco (BAT), özelleştirmenin hemen ardından, satın aldığı 6 fabrikadan yalnızca 2'sini çalıştıracağını açıklamıştır. TEKEL'in özelleştirme sonrası kapatılan fabrikaları arasında İstanbul Paşabahçe, Ankara Yenimahalle, İzmir, Çanakkale, Yozgat fabrikaları gibi önemli tesisler bulunmaktadır. Özelleştirme süreci yıllara yayılan ve yüzlerce tesisi tasfiye edilen TEKEL'in toplam işçi sayısı 1980'li yıllarda 80 binleri bulurken, 2009 yılında 11 binin altındaydı. TEKEL'in özelleştirme sürecinin tamamlanmasıyla birlikte ülkemiz kendi tütününü üretmeyen ve yabancı tütün ve sigara tekellerine bağımlı bir ülke olmaya doğru hızla yol almaktadır.

Benzer şekilde, Türkiye Süt Endüstrisi Kurumu'nun özelleştirilmesinin ardından bu kurumun 20 fabrikası kapatılmış, özelleştirmenin ardından yalnızca 3 yıl içerisinde kurumun süt üretimi yüzde 20 azalmıştır.

2006 yılında OYAK Grubu tarafından satın alınan Erdemir'de özelleştirme sonrası farklı tesislerde yüzlerce işçi işten çıkarılır ya da emekli edilirken, 2008 yılında da kriz bahanesiyle işçi ücretleri yüzde 35 oranında düşürülmüştür.

65. TKP NEDEN DEVLETÇİ?

Bugün dünya üzerinde, tüm insanların sağlıklı bir şekilde beslenmesine yetecek kadar yiyecek maddesi üretiliyor. Ortada bir besin kıtlığı yok. Ama küçük bir azınlık patlayıncaya kadar tıkınırken, her yıl milyonlarca ton buğday, mısır, domates, süt, et vb gıda maddesi tarlala ya da depolarda çürüyor. Yoksulluk ve sefalete itilmiş milyarlarca insanın elinde bunları almaya yetecek kadar para olmadığı için!

İnsanların büyük çoğunluğu geçim sıkıntısı çekiyor. Neden? Tembel ya da akılsız oldukları için mi? Elbette hayır! Ama çalışmak ve üretmek için gerekli araçlardan yoksunlar! Fabrikalar, makineler, hammaddeler ve teknoloji, sermaye sahiplerinin elinde. Ve sermaye sahipleri yüzyıllardır yan gelip yatıyor. Onlar hiç çalışmadan servetlerine servet katıyor. Buna karşın, ömür boyu onlarır fabrikalarında, bankalarında, marketlerinde çalışanlar, ay sonunu nasıl getireceklerinin hesabını yapmaya devam ediyor.

Oysa ülkemizin kaynakları, verimsiz şekilde değerlendirilmesine rağmen, patronlar daha fazla kazanıyor, emperyalistlere her yıl milyarlarca dolar aktarılıyor. Örneğin, Türkiye, bütün enerji ihtiyacını karşılayabilecek linyit ve taşkömürü rezervine sahip olmasına rağmen, enerji ithalatına her yıl milyarlarca dolar para ödüyor.

Bu ülkenin kaynakları, bu ülkedeki herkesin insanca bir yaşam sürmesine yeter de artar. Yeter ki, küçük bir azınlığın elinden alınsın ve toplumsal çıkarlar doğultusunda kullanılabilsin. Yeter ki, patronların elindeki madenler, fabrikalar ve bankalar kamulaştırılsın. Biz, bu ülkenin kaynaklarını kullanarak ve merkezi planlama yoluyla bir sanayileşme ve kalkınma hamlesi gerçekleştireceğiz. Devleti de bunun için kullanacağız. İşte o zaman, insanlar arasındaki sınıf ayrımlarını ortadan kaldırmak mümkün olacak. İşte o zaman, insanlar arasndaki doğal farklılıklar, eşitsizliklere yol açmak yerine, hep birlikte daha hızlı bir şekilde ilerlememize hizmet edecek. Merkezi devletin işleyişine her düzeyde emekçiler örgütlü olarak katılacak.

66. YOKSULLUK VE İŞSİZLİK NEDEN KADER DEĞİL?

Bugünkü sömürü düzeninde, çok küçük bir azınlık ülke zenginliğimizin önemli bir bölümüne sahip olurken, çoğunluğu oluşturanlar ülke zenginliğinden çok az pay alıyor. Ülkemizin zenginliği, emekçilerin ürettikleri bir avuç zenginin malı, mülkü parası haline geliyor. Zengin azınlığın aldığı pay arttıkça, emekçi halkın aldığı pay azalıyor. Zenginlerin elde ettikleri servetler, çok çalıştıkları için değil, emekçileri sömürüp, ülkemizin tüm kaynaklarını talan etmeleri sayesinde oluşuyor. Zengin daha zengin olurken, yoksullar daha yoksul oluyor. Bu, sömürü düzeninin kuralıdır.

Patronlar ve onların siyasi partileri, işçilerin aldığı payın azalması için çaba gösterir. Daha fazlasını kazanmak, daha fazlasını kazandırmak isterler. Bu düzen böyle devam ettikçe de yoksulluk artar. Sonra da bizim yoksulluğun kader olduğuna inanmamızı beklerler.

Çoğu zaman, işsizliğin ve yoksulluğun nedeninin nüfus artışında olduğu söylenir. İşsizlik, kapitalizmde hiçbir zaman sona ermez, kapitalizmin doğasında işsizlik vardır. İşsizlik, işçilerin daha ucuza çalıştırılmaları için patronların elinde önemli bir silahtır. İş alanlarının yaratılması için yatırım yapılması gereklidir. Devlet tamamen bu alanı terk etmiş, özelleştirmelerle elindekileri de satmıştır. Sermayedarlar ise kendileri için kârlı alanlarda yatırım yapmak ister. Bazıları ise yatırım yapmaz, ithalat-ihracat ile üretmeden, tüketime yönelik olarak çalışır. Yeni iş alanlarının yaratılamaması, emekçilerin daha ucuza çalışmalarını sağlamak için yapılan düzenlemeler yoksulluğu ve işsizliği artırır.

Bugün, çalışma koşulları patronlar ve siyasi iktidarlar tarafından öyle bir hale getirilmiştir ki, iş bulup çalışanlar dahi yoksul sayılabilmektedir. Oysa üretilen tüm değerlerin eşit paylaşımı mümkün olsa, özel mülkiyet ortadan kaldırılsa ülkemizde yoksulluk da işsizlik de ortadan kalkar.

İşsizlik ve yoksulluk sermaye düzeninin sorunudur ve bu nedenle kader değildir. Bu düzen değiştiğinde, işçiler iktidara geldiğinde, işsizliğin de yoksulluğun da sonu gelecektir.

67. Yeni istihdam olanaklarının arttığı söyleniyor, ancak işsizlik oranları da artıyor. Hangisi doğru?

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK), gerçek işsizlik sayılarını gizlemek için elinden geleni yapıyor. Bu kuruma göre, 2010 Ağustos ayı itibariyle Türkiye'de işsizlerin sayısı 2 milyon 971 bin ve işsizlik oranı da yüzde 11.4'tü. Sayıları 1 milyon 885 bin olan "iş aramayıp çalışmaya hazır olanlar" da işsiz sayısına eklendiğinde gerçek işsizlik oranı yüzde 18.6'ya yükseliyor.

Ülkemizde kadınların işgücüne katılım oranı halen yüzde 30'u bulmuyor. Bugün Türkiye'de 12 milyondan fazla kadın "ev işleriyle meşgul" olduğu için iş gücüne katılmazken, 1 milyonu aşkın kadın ise, iş bulduğu takdirde çalışmaya hazır olduğunu ifade etmektedir. Bu kesimin üçte biri, iş bulma ümidi olmadığı için iş aramadığını belirtmektedir.

Tarım kesimi, Devlet Planlama Teşkilatı'na göre bile, yüzde 50'ye varan oranlarda "gizli işsiz" barındırıyor. Bunlara kısa süreli işlerde çalışanlar ve "işsizim" demekten utananlar eklenirse üç kişiden biri işsiz olmaktadır.

Diğer taraftan, yine TÜİK istatistiklerine göre, AKP iktidarı döneminde, 15 yaş üzeri nüfusta istihdam edilenlerin oranı yüzde 46.7'den (2002) yüzde 44.1'e (2010) gerilemiş durumda. Nitekim işsizlik oranı son on yılda neredeyse ikiye katlanmış. AKP'nin iktidarda olduğu sekiz yıl boyunca işgücünün yıllık ortalama istihdam oranı yüzde 42'yi, işgücüne katılım oranı ise yüzde 50'yi hiç geçmedi. Dahası, 2008 sonunda ülkemizi etkileyen ekonomik kriz, resmi işsizlik rakamının yüzde 16.1'e kadar tırmanmasına neden oldu.

Ülkemizde bugün işsizlik oranı, resmi verileri esas aldığımızda bile, yüzde 20'ye yakın görünmektedir ve bu hangi ülke olursa olsun pek az görülen bir durumdur.

Nüfus, İşgücü ve İşsizlik, Ağustos 2010 (bin)

15 yaş üzeri nüfus	52.645
İşgücü	26.166
İşgücünün 15 yaş üstü nüfusa oranı (ABD %64, İspanya %59)	%49,7
İşsiz sayısı	2.971
Toplam işsizlik oranı (resmi):	%11,4
Tarım dışı işsizlik oranı (resmi)	%14,5
İş aramayıp çalışmaya hazır olanlar	1.885
Toplam işsizlik (çalışmaya hazır olanlar dahil)	%18,6
Eksik istihdam (gizli işsizler)	801

Kaynak: TÜİK

68. Asgari Ücret Artarsa Patronlar Batmaz, İşsizlik Patlamaz Mı?

Patronlar, hiçbir zaman, yalnızca işçilere ödedikleri ücretlerden dolayı batmaz. Öyle ki; bizim ülkemizde hiç batmazlar. Çünkü işçilere yaptıkları ödemeler, toplam harcamaları içerisinde o kadar düşüktür ki, Türkiye yatırımları çekmek için bile emekçilerin ücretlerinin düşük olduğunun reklamını yapmaktadır. Ülkemizde her yıl ücretler reel olarak gerilemekte, satın alma gücü düşmektedir. Ancak patronlar, ücretlerin daha da düşürülmesini istemekte, esneklik uygulamaları ile çalışılan saat başına ücretlendirme sistemine geçmeye çalışmaktadır. Bu uygulamalardan güncel olan biri, bölgesel asgari ücret uygulamasıdır. Uzun zamandır söz edilen bölgesel asgari ücret için 26 bölge önerilmektedir. Bu durum yasalaşırsa, patronlar her bir bölgede farklı asgari ücret ödeme koşullarına sahip olacaktır.

Kapitalist ekonomi açısından işsizliğin artış nedeni, işçilerin ücretleri değildir. İşsizliğin artış nedeni, kapitalist ekonominin üretim yapısının değişmesi, kapitalist pazarın daralmasıdır.

69. TKP, ASGARİ ÜCRET İÇİN NE ÖNERİYOR?

Sermaye düzeninde asgari ücret, işçi sınıfının mücadelesinin tarihsel bir kazanımı olmakla birlikte, piyasa mekanizmasının çalışması için bazı kolaylıklar da sağlar. Örneğin, işçileri yaşatacak kadar bir ücretin devlet tarafından garantilendiği görüntüsü oluşturulur. Sermayedarların birbirleriyle rekabet edebilmek için işçi ücretlerini daha da düşürmelerinin önleneceği; işçilik maliyetleri eşitlenerek rekabetin teknoloji türünden diğer alanlara kaydırılacağı varsayılır.

Gerçekler, yansıtılmak istenen durumdan oldukça farklıdır. Örneğin, ülkemizde asgari ücretin satın alma gücü çok düşüktür. Öyle ki, dört kişilik bir ailenin yoksulluk seviyesinin üstüne çıkabilmesi için ailenin bütün bireylerinin çalışması bile yetmez. Kaldı ki, ülkemizde çalışanların yarısı, kayıt dışı, sigortasız, gündelik-haftalık yevmiyeyle ya da mevsimlik çalıştırılmaktadır. Böylece, patronlar, çoğu işkolunda yasal asgari ücretten çok daha düşük düzeylerde işçi çalıştırabilmekte; bu emekçilerin sağlık, emeklilik, yıllık izin gibi birçok hakkını bu yolla gasp etmektedirler.

Kuşkusuz, kayıt dışı istihdam, bilinçli bir devlet politikasıdır. Adil bir asgari ücret önerisi yapmadan önce alınması gereken acil önlemler, devletin tüm vatandaşlara anayasal düzeyde iş ve yoksulluktan kurtulabilecek ücret garantisi taahhüt etmesi, kayıt dışı istihdamı engellemesi, her işçiye iş olanağı sağlaması ayrıca her işçinin sendika üyesi olmasını sağlamasıdır. Bunlar yapılmadığı sürece, patronlar işsizliği düşük ücretle, kayıtsız, sigortasız ve sendikasız çalıştırmanın bir tehdidi olarak kullanacaklar; asgari ücret ise, göstermelik bir mekanizma olarak kalmaya devam edecektir.

Bu, halkçı iktidarların gerçekleşmesini kolaylıkla sağlayabileceği bir önlemdir. Neo-liberal ideolojinin dayatmalarının aksine, devletin, dış ticaret ve üretimde söz sahibi olması, üretimi planlayabilmesi, kapitalizmin büyük kaynakları boşa harcamasının önüne geçerek üretimin akılcı biçimde artırılmasını ve işsizliğin önüne geçilmesini sağlar.

70. TKP, ESNEK ÜRETİMİN VE TAŞERONLAŞMANIN EMEKÇİLERE DÖNÜK BİR SALDIRI OLDUĞUNU SÖYLÜYOR. NEDEN?

Kapitalist üretim, geçen yüzyılın ilk çeyreğinde belirginleşmiş olan şu tür özelliklere sahipti: Mallar büyük miktarlarda, yığınlar halinde üretilirdi; işlerde ve ürünlerde standartlaşma söz konusuydu; işler parçalanmış ve basitleştirilmiş durumdaydı; gitgide daha büyük işletmelerde, artan sayıda işçi bir arada çalışıyordu. Yüzyılın son çeyreğinde ise "esnek üretim" adı verilen yeni bir sistem yaygınlaşmaya başladı. Talebe göre üretim, kalitenin iş sürecinin başından itibaren denetlenmesi, çalışma biçimlerinin ve istihdam kurallarının farklılaştırılması, işgücünün becerilerinin ve çalıştığı şirkete bağlılığının artırılması gibi uygulamalar ön plana çıktı.

Taşeronlaşma, üretimin gerektirdiği çeşitli işlerin ana işveren durumundaki patrona bağlı bir ya da birkaç ikincil firma tarafından üstlenilmesi ve o firmaların bulup çalıştırdıkları işçiler tarafından gerçekleştirilmesidir.

Değişik görünümleri ve biçimleri ile "esnek üretim", kapitalizmin tarihsel bir özelliği olan kâr oranlarının düşmesi eğilimini dizginleyici bir arayışın ürünü olarak ortaya çıkmıştır.

Bir kez, ülkemizde üretim, esasen, yaygın küçük işletmelere, kayıt dışı istihdama ve çalışanları kuşatan geniş bir işsizler ordusuna dayanarak gerçekleştiği için esneklik açısından birçok uygun özelliğe sahiptir. Şimdi de, AB ile uyum çerçevesinde getirilen sosyal güvenlik, sendikalar, toplu iş sözleşmesi, grev, vb. konulardaki çeşitli yasal düzenlemelerin yanı sıra hızla ilerleyen özelleştirme, taşeronlaştırma, fason üretim türünden uygulamalar ile bu yönde büyük adımlar atılmaktadır.

Bütün bunlarla bağlantılı olarak, iş güvencesi tümüyle ortadan kalkmış, işsizlik olağanüstü düzeylerde artmış, gerçek ücretler düşmüş, çalışma saatleri ve koşulları ile ilgili bütün sınırlar ve iyileştirmeler çiğnenmiş, sendikasızlaşma çok ileri boyutlara ulaşmış durumdadır. Örnek olsun, aynı işyerinde, ana patrona bağlı işçilerle taşerona bağlı işçiler arasında çalışma koşulları ve haklar bakımından büyük farklar ortaya çıkmaktadır.

Esnek üretim ve taşeronlaşma, işçi sınıfını bölmektedir.

Sermayenin bu saldırısı sonunda, işçi sınıfı, konumu, günlük çıkarları ve hakları, sendikal örgütlenmesi açısından bölünmekte ve işçilerin ortak çıkarlara, ortak geleceğe sahip bir sınıfa ait olma duygusu bulanıklaşmaktadır. Esnek üretim ve taşeronlaşma, işçileri böldüğü, sınıfsal kimlikten uzaklaştırdığı için işçi sınıfını mücadeleden uzaklaştırmaktadır.

71. Sosyalist bir düzende herkese iş güvencesi nasıl sağlanacak?

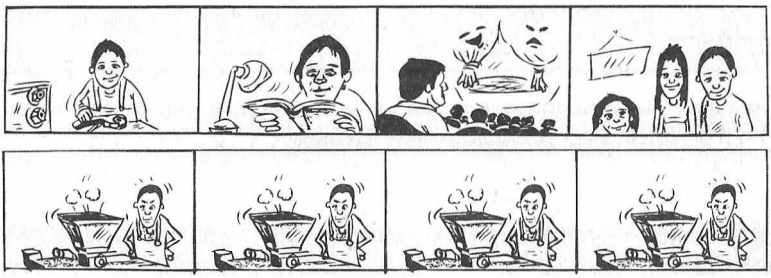
Çalışabilir durumda ve yaşta olan her yurttaşın çalışma hakkını ve iş güvencesini sağlamak, sosyalist düzenin başlıca ödevleri arasındadır. Bunlar temel insan hakları sayılır ve bu hakların ortadan kaldırılmasına hiçbir koşulda göz yumulamaz.

Birçok kaynak bakımından zengin bir ülke olan Türkiye, bağımlı olduğu emperyalizm çeşitli engeller koyduğu ve egemen sınıfların da böyle bir amacı olmadığı için, bunlardan yararlanamamaktadır. Sosyalist iktidar gerçekleştiğinde, bütün bu kaynaklar, emekçi halkın öncelikli ihtiyaçlarının karşılanabilmesi için, merkezi planlamanın yönlendiriciliği ile en akılcı biçimde ve eksiksiz olarak devreye sokulacaktır. Böylece, bugünkü kapitalist Türkiye'de ya işsiz bırakılan ya da kötü koşullarda istihdam edilen emekçi kitlelerin yaratıcı gücü her türlü dizginden kurtarılıp harekete geçirilecektir. Bir yandan, herkes temel bir insan hakkı olarak çalışma imkânına kavuşacak, diğer yandan da, ülkemiz, üretimin kardeşçe paylaşılacağı gerçek bir kalkınma atılımının içine girecektir. İşte o zaman, emekçiler, üç beş kuruş ekmek parası uğruna ya da işten atılıp sefil perişan olma korkusuyla değil, son derece doğal bir eylem olarak ve toplumun iyiliği için çalışmanın hazzını tadacak ve çalışmalarının gerçek karşılığını alacaktır.

72. TKP, SOSYALİST BİR DÜZENDE HERKESİN İŞ GÜVENCESİ OLACAĞINI SÖYLÜYOR. İŞ GARANTİSİ İNSANLARI TEMBELLEŞTİRMEYECEK Mİ?

"İş garantisinin insanları tembelleştireceği" yıllardır utanmadan tekrarlanan bir yalandır. Bunu söyleyenler, bugünkü sömürü düzeninin egemenleri ve onların besleme ideologlarıdır. Varlığını sürdürebilmek için gitgide daha fazla artık değere el koymaya, başka bir anlatımla, daha fazla sömürmeye muhtaç olan kapitalizm, elinin altında her zaman büyük bir işsizler kitlesi bulundurmak zorundadır. Ancak bu yolla, hem çalıştırdığı işçilerin ücretlerini baskı atkında tutmayı hem de her istediğinde kullanabileceği işgücü yığınlarının var olmasını sağlayabilir. Kapitalizm, bilimin "yedek işgücü ordusu" diye adlandırdığı bu büyük işsizler kalabalığını doğal ve haklı göstermek ya da kendi günahını gizlemek için, böyle masallar uydurur.

Oysa asıl soru şudur: İnsan, çalışmasının ürünlerinin kendisi ve üyesi olduğu toplum için ne kadar anlamlı ve değerli olduğunu bilirse, herhangi bir kaytarmacılık ve tembellik gösterebilir mi? Yoksa asıl kaytarmayı ve tembelliği, hakkını alamadığından emin olduğu ve yaptığının ne işe yaradığını pek bilmediği bir düzen içinde çalışırken mi gösterir?

73. Sosyal güvenlik sisteminde yapılan reformlarla AKP karmaşıklık ve adaletsizlikleri kaldırmadı mı?

Sosyal güvenlik sisteminde yapıldığı söylenen reform nedir? Üç sosyal güvenlik kurumunu tek çatı altında toplama girişimi!

Bunun için ortaya koydukları nedenler "reformun" gerçek anlamını yeterince gösteriyor: Patronlar, sosyal güvenliği maliyet unsuru olarak görüyor ve "kara delik" diye feryat ediyor. Hükümetler, genç yaşta emeklilik olur mu deyip, mezarda emekliliği savunuyordu. IMF ise, sağlık harcamalarına maliyet açısından yaklaşıp ilaç kısıtlamaları öneriyordu!

İşçi, memur ve esnafı kapsayan üç ayrı sosyal güvenlik kurumunda karmaşıklık var mıydı? Evet! Adaletsizlik var mıydı? Hem de nasıl! Hâl böyleyse tek çatı altındaki düzenlemeyle karmaşıklık ve adaletsizliğin giderildiği söylenebilir mi? Adaletsizliğin "eşitlik" ilkesi çerçevesinde giderildiği ileri sürülmektedir. Eşitlik; ama hangi koşullarda eşitlik?

Çalışma koşulları ve geçim düzeyleri gözetilmeden, emekli olma yaşında eşitlik sağlanmıştır: 65 yaş! İşçiler buna haklı olarak "mezarda emeklilik" diyorlar.

İşçiler açısından çalışma yaşamındaki iş bulma ve iş güvenliği (süreklilik) alanlarında eşitlik varmış gibi, prim ödeme gün sayısında eşitlik getirilmiştir: 25 yıl ve 9 bin gün. Bu durumda, kamuda çalışan işçiler dışındaki işçilerin emekli olabilmeleri imkânsız hale gelmiş olmaktadır.

Sağlık hizmeti alanında eşitlik, nitelikleri itibariyle basamaklara bölünerek sağlanmıştır. Aile Hekimliği ile koruyucu sağlık hizmetleri birinci basamakta çökertilmiş, bundan böyle "paran kadar sağlık hizmeti" alabilme kuralı öne çıkarılmıştır.

Sosyal güvenlik alanında reform adı verilen düzenlemelerin temel ilkeleri IMF tarafından belirlenmiş, mecliste kanunlaştırılmıştır. İşin temelinde harcı olan IMF, gelişmeleri yakından izliyor. Özellikle Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilen sistemin temel direklerinin yeniden dikilmesi için Altıncı Gözden Geçirme Raporu'nda talimat verdi (18 Mayıs 2007). AKP'nin talimatı emir kabul etmesinin ardından (niyet mektubu ile) 1.5 milyar dolarlık kredi dilimi serbest bırakıldı. Sosyal güvenlik alanının özellikle sağlık bölümü, parça parça özelleştirilerek adım adım para babalarının hizmetine açılıyor. Sosyal güvenlik reformunun özü budur.

74. AKP'Lİ BELEDİYELERİN YA DA VALİLERİN EMEKÇİ MAHALLELERİNDE YİYECEK, GİYECEK VE KÖMÜR DAĞITMALARINI SOSYAL YARDIM OLARAK GÖREMEZ MİYİZ?

Aksine, toplumda var olan eşitsizlik ve yoksulluğun üzerini örten bir uygulama olarak görmemiz gerekir. Bu uygulama, toplumdaki sadaka kültürünün yaygınlaşmasına yol açmakta; bu düzende, emekçilerin çalışarak istek ve ihtiyaçlarını karşılamasının mümkün olmadığını görmesine engel olmaktadır.

Sosyalist bir düzende, sadaka olmaz.

Sadaka alan bir emekçi mücadeleci değil, kanaatkârdır. "Ben neden istediklerimi alamıyorum da, hep başkasına muhtacım" diye sorular sormaz. AKP bir yandan emekçi halka sosyal ve ekonomik her türlü baskı ve sömürüyü artırırken, diğer yandan güya yardım etmektedir. Bu, büyük bir aldatmacadır.

AKP, sahip olduğu dinci gerici ideolojiyi bu tür yardımlarla bezeyerek, en geniş kesimlere yaymaktadır. İşsizlik ve yoksulluğu kader olarak gören, AKP eliyle gelen yardımlar için "Allah razı olsun" diyen bir emekçi sınıf, her patronun isteyeceği bir sınıftır.

Bilinen kimi örneklerden hareketle, AKP bu yoksul ama mücadele eden emekçi ailelere bu yardımlardan yapmamakta; bunu emekçi sınıflara karşı mücadelesinin bir parçası olarak görmektedir. Diğerlerinin nezdinde "başkaldırdığı için mahrum olan biri" olarak görülen emekçi, tehlikeli biridir, onunla dost olmamak ve konuşmamak en iyisidir!

Esas bölücülük budur. AKP, bu uygulamayla bölücülük de yapmaktadır.

Sonuç olarak, bu uygulama, kapitalist bir düzende yoksulluğun ve eşitsizliğin asla düzelemeyeceğinin bir kanıtıdır.

75. Hastanelerde sıra bekleme kalktı, insanlar daha hızlı hizmet almaya başladılar. TKP, sağlıkta reformu nasıl değerlendiriyor?

AKP'nin sağlık sektöründe "reform" adına yürüttüğü her dönüşüm, bu alanda özel sermayenin çıkarlarına hizmet ediyor. Sosyal güvenlik sistemini sabote eden AKP sağlık politikası, bu alanı özel hastanelere bir rant alanı olarak peşkeş çekmeye cesaret edebildi. AKP'nin sağlık politikası, saldırı altındaki tüm diğer ülkelerde olduğu gibi "paran yoksa öl" politikasıdır.

Sağlık alanında harcanan para ile halka iyi bir sağlık hizmeti götürülmesi arasında birebir ilişki kurulamaz. Örneğin, ABD'de, kişi başına sağlık harcaması çok daha yüksek olduğu halde, sağlık sistemi, nüfusun büyük çoğunluğu için çok yetersizdir. Küba gibi kaynakları sınırlı bir ülkede ise, toplumsal sağlık göstergeleri, en ileri Avrupa ülkeleriyle yarışıyor. Bunun nedeni, harcanan paranın nereye yöneltildiğiyle ilgilidir.

Bugün Türkiye sağlık sistemi, uluslararası tekellerin sosyal devlet uygulamalarını tasfiye etme planları doğrultusunda sermayenin hizmetine sunulmaktadır. Devlet hastaneleri bile döner sermaye sistemi nedeniyle hastalara yolunacak müşteri gözüyle bakmakta, çevrelerindeki eczane ve laboratuarlara rant sağlayıp komisyon alma peşinde koşmaktadır. Küba'nın kaynaklarının çoğunu ayırdığı ön sağlık hizmetleri, semt poliklinikleri, ilaç sanayiinde bağımsızlık gibi konular, Türkiye'de tamamen ihmal edilmektedir.

Hükümetin övündüğü gelişmeler, cebinde yeterli parası olan bir azınlığa sunulan özel sermaye destekli uygulamalarla sınırlıdır. AKP'nin azalmasıyla övündüğü, dünyadaki en önemli sağlık sistemi göstergelerinden biri olan bebek ölüm oranı, dünyanın diğer ülkeleriyle karşılaştırıldığında, sokaklardaki otomobil sayısıyla, gökdelenleriyle, plazalarıyla övünen siyasi iktidarın aslında en büyük utanç kaynaklarından biri olmalı.

Bir başka utanmazca durum da, reform diye diye sağlık alanını AKP'li patronların sahibi olduğu ve tıpkı bir markette olduğu gibi, pazarlama teknikleriyle donattıkları hastaneler... Özelleştirilen ambulans hizmetleri...

İşte övünülecek AKP reformu... İnsanın değil kârın esas olduğu, artık bir "sektör" olan sağlık alanı...

76. EŞİT PARASIZ EĞİTİM DİYORSUNUZ, TKP, BUNU HANGİ KAYNAKLA GERÇEKLEŞTİRECEK?

Bir ülkenin yurttaşlarını yeterli derecede eğitmekten kaçınması, o ülkede siyasi iktidarın sınırlı bir zümrenin elinde olduğunun en önemli göstergesidir. Cahil bir toplumu yönetmek daha kolaydır. Cehaletin yaygın olduğu bir toplum, emperyalizmin sömürüsüne en açık toplumdur. Bu toplumda, ırkçılık, dini duygular ve batıl inançların sömürülmesi, kırda ağalık düzeninin hâkimiyeti, çok daha kolaydır.

Düzen partilerinin hiçbirinin programında eşit parasız eğitim yok. Bunun yerine küçük bir yoksul grubuna burs türü katkılar sağlayan ve sadece görüntüyü kurtarmayı amaçlayan bir sistemle "eğitimde fırsat eşitliği" sloganına sahip çıkılıyor.

Üstüne üstlük, tekellere hizmet eden ve halkın çoğunu cahil bırakan eğitim sistemimiz, zaten epeyce pahalı. Seçkinlerin çocuklarının devam ettiği özel okullar bile devlet tarafından büyük bir bütçeyle destekleniyor.

Eşit ve parasız eğitim, bir bütçe sorunu değildir; her şeyden önce, sermayenin çıkarlarından bağımsız olmayı gerektiren bir tercih ve kararlılık sorunudur. Nitekim sermaye sınıfı, yıllardır devlet bütçesinden eğitime ayrılan payın düşürülmesine ciddi bir itiraz yöneltmemekte; eğitimin özel çıkarlar doğrultusunda örgütlendirilmesini planlayıp kolaylaştırmaktadır. Emekçilerin yönetimindeki bir Türkiye'de, eşit ve parasız eğitim hizmetinin herhangi bir bütçe sorunu olmayacaktır. Bütçede emekçilerden çalınanların küçük bir bölümünün, eğitimden çalınanların tümünün bu hizmete ayrılması yeterli olacaktır.

77. Enflasyon artık gerileDİ; sizler yüksek diye şikayet ediyordunuz, şimdi ne diyeceksiniz?

Enflasyon, fiyatların artması demektir. Hedef, emekçilerin ücretlerine aldıkları zamların bu zamlardan fazla yükselen fiyatlar sayesinde geri alınmasını sağlamaktır. Hükümetler bunu bir dönem toplanan vergilerden ve aldıkları borçlardan daha fazla para harcayarak, yani karşılıksız para basarak yaparlardı. Ancak bilinçli bir tercih olan yüksek enflasyon politikasının ekonomik büyümede ciddi aksaklıklara yol açması, bu politikanın sermaye sınıfı tarafından terk edilmesine yol açtı. Türkiye, bu politikayı en son terk eden ülkelerden biri oldu.

Enflasyonun düşmesi ile pahalılık arasında doğrudan bir ilişki yoktur. Pahalılık, emekçilerin gelirlerinin, geçinmek için yapmak zorunda oldukları harcamalara göre düşük kalmasıdır. Bugün ülkemizde enflasyonun düşmesi sırasında işçi ücretleri aşınmaya devam etmiştir. Ülkemizin üretim yapısı, yurt dışından ithal edilen girdilere daha fazla bağımlı hale gelmiştir. Bugün, enflasyonun düşük olmasının en önemli nedenlerden birisi, ülkeye sıcak paranın girmesi amacına da hizmet eden döviz kurlarının aşırı düşük seviyelerde tutulmasıdır. Ülkemiz ekonomisi, herhangi bir global, bölgesel ya da iç siyasetten kaynaklanan çalkantıda döviz kurlarının hızla yükselmesine yol açabilecek bir gerginlik içinde bulunmaktadır.

Döviz kuru sıçraması, ithalata bağımlı ekonomide ücretler artmadığı halde fiyatların dövizin peşinden hızla yükselmesine yol açacaktır. AKP iktidarı, "biz istikrar sağladık" derken rakiplerine, "biz sermayeye en iyi hizmeti verdik, sizden ürkerler" tehdidini yöneltmektedir. Ama bu ürküntünün kendi iktidarlarının devamı için de söz konusu olduğu açığa çıkmıştır. Ayrıca, enflasyon şu an daha düşük rakamlarda seyrediyor olabilir, ama gelecekte tekrar artmayacağının bir garantisi yoktur.

78. AKP SAYESİNDE MADENCİLİK ÖZEL SEKTÖR ELİYLE ÜRETİM PATLAMASI YAPMADI MI?

Tıpkı yerüstü kaynaklarımızın olduğu gibi, yeraltı kaynaklarımız da tümüyle halka aittir, halkın malıdır. Bu kaynakların halkın çıkarları doğrultusunda değerlendirilmesinin tek yolu, madenlerimizin devlet kuruluşları tarafından çıkarılması ve işlenmesidir. En uygun teknolojilerin seçimi ve üretim süreçlerinin denetlenmesi de ancak bu koşullar altında mümkündür. Aksi durumda başımıza gelecek olanlar bellidir: Dünyanın diğer ülkelerinde olduğu gibi Türkiye'de de, madenleri işleten yerli ve yabancı sermaye sahipleri, yeraltı kaynaklarımızı her türlü planlamadan uzak, tamamen kâr hırsıyla hoyratça tükettiklerinde, şirketlerini iflas ettirerek kaçıp gidecektir. Geride bırakacakları pislikleri temizleme işi devletin, yani halkın sırtına kalacaktır. Bugün işçilere ödedikleri paradan çok daha fazlasını gelecekte tüm halk ödeyecektir.

Madencilikte üretimi patlatabilirsiniz ama hangi bedel karşılığında? Bugün ülkemizin batısından doğusuna, işletilen tüm madenler ekolojik dengeleri bozmakta, tarımı tehdit etmektedir. Daha fazla altın için kullanılan siyanürler, tarımsal alanlara akıtılan zararlı sular vb.. Peki ya insanlarımız? Daha fazla üretim diye, insanlık dışı çalışma koşullarında çalıştırılan ve kazalar sonucu ölen nice emekçiler...

Şu andaki madencilik sektöründe yaşananlar, ülkemizin yüzkarasıdır. Çokuluslu şirketler, AKP eliyle ülkemizin maden havzalarını talan etmekte birbirleriyle yarışmaktadır.

79. Enerji özelleştirmesi, artan talebin karşılanması ve ucuzluk için şart değil mi? TKP enerji konusunda ne yapacak?

Türkiye'nin enerji alanındaki dışa bağımlılığı, bilinçli bir şekilde yapılmış yanlış tercihlerin bir sonucudur. 1950'li yıllarda petrole bağımlı hale getirilmiştik. 1990'lı yıllarda da doğalgaz bağımlısı bir ülke haline getirildik. Bağımlılığımız yüzünden, 2010 yılının ilk 11 ayında, enerji ithalatına 34 milyar dolar ödedik.

Oysa enerji kullanımına ilişkin bazı önlemlerin de alınması koşuluyla, başta linyit olmak üzere yerli enerji kaynaklarımızla Türkiye'nin enerji ihtiyacının büyük kısmının karşılanması mümkün. Linyit rezervlerimiz açısından dünya ülkeleri arasında 7. sıradayız. Bazı üniversitelerimizde, tüm engellemelere rağmen, linyit rezervlerimizin çevreye en az zarar verecek şekilde kullanılmasını sağlayacak teknolojiler üzerinde çalışılıyor.

Buna karşın işbirlikçi yöneticilerimiz ve sermaye sahipleri, yerli kaynaklarımızın değerlendirilmesi için yatırım yapmak istemiyor. Bunun yerine, sınırlı petrol rezervlerimizi bile yabancı şirketlere teslim etmek için, petrol yasasından "milli çıkarlar"la ilgili her tür ibareyi silmeye çalışıyorlar!

Türkiye'de, yerli enerji kaynaklarının kullanılması için teknoloji geliştirebilecek eğitimli insanlar da var, bu kaynakların çıkarılmasında ve değerlendirilmesinde çalışabilecek insanlar da... Ama bağımlılığımızı artıran politikalar yüzünden, teknik elemanlarımız birikimlerini değerlendiremezken, çalışabilir durumdaki insanlarımızın çoğu işsiz.

Türkiye'nin en öncelikli ihtiyaçlarından biri, enerji alanındaki dışa bağımlılığın ortadan kaldırılmasıdır. Yenilenebilir enerji kaynakları, kısa ve orta vadede, Türkiye'nin enerji alanındaki dışa bağımlılığını ortadan kaldırmaya yetmeyecektir. Petrol ve doğalgaz bağımlılığını ortadan kaldırmanın çaresi, başta linyit olmak üzere kendi enerji kaynaklarımızın kullanıma sokulmasıdır. Bunun da tek yolu, kamu kesiminin gerekli yatırımları yapması, kaynaklarımızın kamu kuruluşları eliyle değerlendirilmesidir.

Petrol ve doğalgaz tüketimini azaltmak için, hem kent içi ulaşımda hem de şehirlerarası yük ve yolcu taşımacılığında raylı sistemlere ve toplu taşımacılığa ağırlık verilmesi, elektrik enerjisi üretiminde doğalgaz kullanımına son verilmesi, özellikle kentlerde merkezi ısıtma sistemlerinin kurulması, enerji tasarrufu sağlayan elektrikli cihazların kullanımının yaygınlaştırılması, uygun yörelerde jeotermal enerji, güneş enerjisi ya da rüzgâr enerjisi gibi kaynaklardan daha fazla yararlanılması gibi ek önlemlerin de alınması durumunda, Türkiye'nin enerji alanındaki dışa bağımlılığı büyük ölçüde ortadan kaldırılabilecektir.

8o. TKP, NÜKLEER SANTRALLERE VE HES'LERE NEDEN KARŞI?

Türkiye, nükleer santral kurmak için gerekli teknolojilere sahip değil. Bu nedenle, nükleer santraller için ihale şartnamesi hazırlama işi bile yabancı şirketlere yaptırılıyor. Dolayısıyla, kurulması, daha doğrusu kurdurulması planlanan nükleer santraller, ülkenin enerji alanındaki bağımlılığını azaltmak bir yana, daha da artıracaktır.

Ülkemizde, nükleer santrallerin kurulması ve işletilmesi için gerekli teknolojiler bir yana, nükleer yakıt teknolojileri bile geliştirilmemiş durumda. Ayrıca, Türkiye'de yalnızca tek bir nükleer santrali ekonomik ömrü boyunca besleyebilecek miktarda uranyum rezervi bulunuyor. Uranyumun nükleer yakıt hale getirilmesi için işlenmesi gerekiyor ve mevcut rezervle bunun yurtiçinde yapılması ekonomik değil. Diğer yandan, çok sözü edilen ve Türkiye'de bol miktarda bulunan toryumun nükleer santrallerde kullanılması için gerekli teknolojiler henüz geliştirilmemiş durumda. Zaten, kurdurulması planlanan santrallerde yakıt olarak toryumun kullanılması düşünülmüyor bile.

Nükleer enerji teknolojisindeki dışa bağımlılık, nükleer santrallerin güvenliğinin de yabancı şirketlere emanet edilmesi anlamına gelecek.

AKP hükümetinin çıkarttığı nükleer santral yasası, nükleer enerji üretiminin en pahalı ve riskli boyutunu oluşturan nükleer atıkların kontrol altına alınması konusunda yabancı şirketlerin sorumluluğunu azaltıyor.

Tüm bunlara ek olarak, nükleer santrallerde üretilecek elektrik enerjisinin maliyeti de yüksek olacak.

Kısacası, Türkiye'nin gündemine nükleer santral tartışmasının sokulmasının tek bir hedefi var: Nükleer santral kuran ve işleten yabancı şirketlere yeni bir pazar sağlamak.

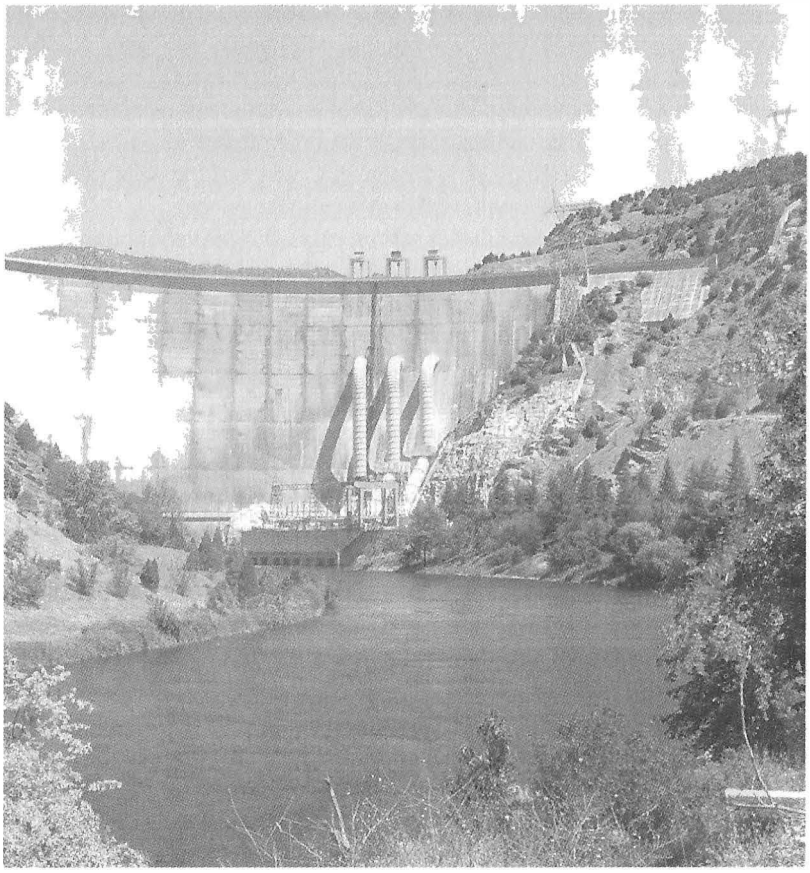
Nükleer enerji alanında ne dışa bağımlılık ne de özel sermaye egemenliği kabul edilebilir. Toplumsal çıkarın yerine kâr hırsını koyan sermaye düzeninde nükleer santrallere hiçbir şekilde güvenilemez.

Buna karşılık, düzen politikacıları, yabancı şirketler ile el ele, sanki nükleer santral Türkiye'ye çağ atlatacakmış havasını yaymaya çabalıyorlar. Oysa nükleer santraller, ülkemizin enerji sorununa ilişkin doğru ve akılcı çözüm olmadığı gibi dışa bağımlılığı da artıracak ve ciddi güvenlik tehlikeleri yaratacaktır.

Bugün için yapılması gereken, bu alandaki teknolojik gelişmeleri izlemek ve gerçekten güvenli teknolojilerin geliştirilmesi için çaba harcamaktır.

TKP, bugün için, bu koşullarda Türkiye'de nükleer santral kurulmasına karşıdır. Ülkemizin kaynaklarını en verimli şekilde değerlendiren ve enerjide dışa bağımlılığı azaltan bir enerji politikasının oluşturulması hayati önem taşımaktadır. Hatta sınırlarımız içerisinde yer alan akarsu potansiyeli hesaba katıldığında hidro elekt-

rik santralleri de enerji politikamızda yeri olan enerji kaynaklarındandır. Ancak bugün hemen hemen her akarsu üzerinde bir hidro elektrik santrali planlanmaktadır. Bu projelerde doğaya, tarihi eserlere ve tarıma verilecek zarar hiç hesaba katılmadan sadece projeyi üstlenen şirketlerin çıkarları kollanmaktadır. Bu projelerle, o bölgedeki akarsular sayesinde yaşayan birçok endemik tür yok edilmekte; Hasankeyf ve Munzur'da tarihi ve kültürel varlıklar hiçe sayılmakta; hatta üstlerinin baraj suyu ile örtülmesine izin verilmekte; Yuvarlakçay gibi tarım alanları yok edilmektedir. Şu anda yürürlükte olan projelerle Anadolu'nun akarsuları hesapsızca yağmaya terk edilmiştir. Sermaye sınıfı hidro elektrik santraller gibi doğal bir enerji kaynağını bile çıkarları uğruna doğaya ve insana zararlı hale getirmeyi başarmıştır. TKP, HES'lere değil, AKP'nin HES politikasına karşı çıkmaktadır.

81. Komünistler yıllardır demiryolları ve metro yapılmasını savundular. AKP hükümeti bu konuda ciddi adımlar atmadı mı?

Komünistler, toplu taşımacılığı, bunun en uygun yolu olan demiryolu ve metro taşımacılığını savunurlar. Çünkü raylı sistem güvenlidir, kaynak israfını önler. Ama ne demiryolları ne de metro, komünist icadıdır. Nitekim günümüzde emperyalist metropol ülkelerin tamamında demiryolları, taşımacılık alanında yaygın biçimde kullanılmaktadır. Sözgelimi, İngiltere, Almanya, İtalya, İspanya ve Fransa'daki demiryolu hat uzunlukları, ülkemizdeki hat uzunluklarından epey fazladır. Oysa bu ülkelerin her birinin yüzölçümü, bizimkinden küçüktür.

AKP hükümetinin bu alanda yaptıklarına gelince, en başta söylenmesi gereken, bu partinin "günümüz piyasa şartlarına göre" yol aldığıdır. Ne demek bu? Günümüz piyasa şartlarının başında emek düşmanlığı vardır. AKP, kamunun her alanında olduğu gibi emek düşmanlığı tavrını demiryolculardan da esirgememiştir. AKP, bir yandan 10 bini geçkin emekçiye iş alanını kapatırken, aynı zamanda mevcut işleri daha az emekçiye yaptırarak üretim sürecindeki sömürüyü çoğaltmaktır.

Bu alanda AKP başka ne yapmıştır? Demiryollarının ülkemizin dört bir yöresindeki taşınmazlarını satışa çıkarmıştır. Satış ilanları, günlük gazetelerde tam sayfa yer aldığı halde, sonuçları aynı yolla ilan edilmemiştir.

AKP başka ne yapmıştır? Yaptıklarının en çarpıcı sonucu, kaza ile noktalanan, hızlı tren felaketidir. Cahilce ve hatta güzergâhı üstünde belirli noktalara köylülerin nöbetçi dikilmesi gibi, bazı trajikomik yanları da bulunan uygulamanın bedelini yurttaşımız canlarıyla ödemiş ve hesabı sorulmamıştır. Ardından, "hızlı değildi; hızlandırılmıştı" diyerek hızlı trende ısrarını sürdürmüş, İspanya'dan aldığı 1 milyar 500 milyon avro borçla Ankara-İstanbul arasında çift yol yapımına başlamış, daha Eskişehir'e ulaşmadan paraları tüketmiştir. Olabileceğinden daha fazla bir bedelle yatırım yapılması, çokuluslu şirketlerin iştahını kabartmıştır. Şimdilik bilebildiğimiz, yedi güzergâhta "hızlı tren" yatırımlarının çokuluslu şirketlere pazarlanması söz konusudur.

1946'dan bu yana, her hükümet mevcut güzergâhlarda eşinip durmuş, hiçbir yeni hat yapmamış; AKP ise, demiryollarını özelleştirebilmek için güzelleştirmeyi dahi becerememiştir.

Ankara'daki metro inşaatı bunca yıllık AKP'li belediye iktidarında bitirilememiştir. AKP, demiryolları konusunda vitrinde adım atıyor görünmektedir, ama gerçekte demiryolu konusunda somut bir ilerleme sağlanamamıştır. Türkiye hala demiryolları ve toplu ulaşım konusunda çağın çok gerisindedir.

82. TKP, ÜÇÜNCÜ KÖPRÜYE NEDEN KARŞI?

Üçüncü köprü, fiziksel, çevresel, toplumsal, hukuksal ve ekonomik gerekçeleriyle birlikte ele alındığında gereksiz bir yatırımdır. İstanbul'un ulaşım probleminin çözümü, köprü eksikliği değil; ulaşım politikamızda yapılacak köklü bir değişikliktir.

Aslında sadece ilk iki köprünün İstanbul'a nasıl zarar verdiğini göstermek bile yeterli olacaktır. Oluşturulan rant nedeniyle, Kent ile köprü(ler) ve bağlantı yolları arasında önemli bir ilişkinin olması, "köprü yararlı mı, değil mi" tartışmasının anlamını ortadan kaldırmıştır. İki köprü de kendi trafiğini yaratmış; rantsal mekanlarını ve çevreye zararlarını oluşturmuştur.

Yapılacak yeni köprü, bağlantı yolları ve kavşaklarıyla orman alanlarının istimlâkını ve su havzalarının yok olmasını doğuracaktır. Bu köprünün, İstanbul'un kuzeyinde yer alması nedeniyle, başta Belgrad Ormanı olmak üzere kente nefes aldıran ormanlık alanlara ve Bizans'tan bu yana İstanbul'un su ihtiyacını karşılayan havzalara zararı büyük olacaktır. Bir ve ikinci köprülerin yapımından önceki ve sonraki çevresel durumları göz önüne alındığında, her köprü kentsel yaşamı daha da zorlu kılmakta, büyük rantlar oluşturmaktadır. Üçüncü köprünün etkileri de buna benzer olacaktır.

İkinci köprüyle başlayan bir tartışma da, "transit trafiğin rahatlayacak olması"dır. Kent içindeki toplam trafiğinin yüzde üçü aşmayan bir kısmı transit trafiktir. Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'nün bu iddiayla yapıldığını ve bugün hangi ulaşıma yaradığı göz önüne alınırsa, bunun gerçekliği olmayan bir tez olduğu görülecektir.

Bunun yanı sıra, ilk iki köprüde, geçen araçların yüzde 80'i özel araç olduğu düşünülürse; bu durum, köprülerin aslında "insan merkezli" değil, "özel araç merkezli" olduğunun bir göstergesidir.

Başta da belirttiğimiz gibi, Türkiye'nin ulaşım politikası karayolu esasına dayalıdır. Bu politikada köklü bir değişiklik olmadıkça, rant oluşumu, çevre felaketleri, kent estetiğinde azalma vb. olumsuz faktörler hep gündemimizde olacaktır.

83. İŞÇİLERİN BÜYÜK BİR BÖLÜMÜ NEDEN HALA DÜZEN PARTİLERİNE OY VERİYOR?

Bazen, "iğne atsan yere düşmeyecek" bir dolmuşta insanların birbirleriyle kavga ettiklerine tanık oluruz. Birbirlerinin ayaklarına bastıkları için, birisi arkadan ittiği için, dolmuş şoförü hızlı kullandığı için vs. Birkaç kişi kavgaya tutuşur ve diğerleri de taraftar haline gelir. Genelde kimsenin aklına biz neden bu dolmuşa doldurulduk, böyle ulaşım mı olur gibi sorular gelmez. Dolmuştakiler o an için iki (belki de üç-dört) kişilik taraflardan birini haklı bulur, onu savunur. Böyle olunca da kimse, evinden işine gittiği güzergâhtaki ulaşım sisteminin çarpıklığına karşı bir mücadele içine girmez. Dolmuştaki o günkü kavgada belki bir taraf kazanmıştır ama sonuçta kazanan hep bu saçma düzen olur. Kavgada o gün kazanan kişi ise, bir gün mutlaka dayağı yiyecektir.

Mesele ülke siyaseti olunca işçiler genellikle örneğimizdeki dolmuştakiler gibidir. İşçiler, emekçiler olarak bizim çıkarlarımız aslında sömürünün olmadığı bir düzenden yanadır, bu düzenin devamı bizim işimize gelmemektedir. Ancak bu sömürü düzenin kanıksanması, sömürünün din-millet gibi kavramlarla örtülmesi, bazen de "bu sömürü düzenini tamamen yıkamayız ama biraz düzeltebiliriz" gibi vaatler seçim sandığı ortaya konduğunda oldukça etkili olmaktadır. Bu kandırmacayı sadece seçim dönemlerinde değil, çocukluktan itibaren evde, mahallede, okulda, işyerinde duymaya başlarız. Sömürü düzeni bizi dört bir yandan kendisine bağlamaktadır. Bugün ihtiyaç olan "dolmuştakilere" gerçek çıkarlarını yüksek bir sesle haykıracak cesur ve öncü insanlardır.

84. TKP POPÜLER KÜLTÜRE NASIL YAKLAŞIYOR?

Herhangi bir kültürel ürünün içeriğinden kopuk olarak ele alınması ve çeşitli şekillerde yaftalanması doğru değildir. Bir kültürel üretim, popüler olup olmadığından çok neyi anlattığı, neyi irdelediği, topluma daha ileride olanı gösterip göstermediğiyle ölçülmelidir. Pek çok ilerletici ve aydınlatıcı, çağına tanıklık eden kültürel ürün, bu topraklarda popüler olabilmiştir.

Şiir denince akla gelen ismin Nâzım Hikmet olması, mizah denince Aziz Nesin'in anılması boşuna değildir.

Fakat popüler kültür kavramının ifade ettiği şey, günümüzde biraz farklılaşmıştır. Kolay üretilip tüketilebilen, özel bir emek sarf edilmesi gerekmeyen daha iyiyi, ileriyi gösterme kaygısı olmaksızın, kişilerin anlık ve geçici haz almalarına odaklanılarak üretilmiş kültür(süzlük) örneklerine popüler kültür denmektedir. Müzikte "pop", edebiyatta klişe temalar etrafında seri üretim şeklinde üretilen ve reklam harcamaları neredeyse küçük bir ülkenin milli gelirine eşit romanlar, sinemada izleyeni yoğun bir görsel bombardımana tutan Hollywood tarzı filmler, televizyon dizileri, kadın programları, bağımlılık haline gelmeye başlayan internet kullanımı, popüler kültür denince akla gelen örneklerden bazıları.

Kültür toplumsal bir olgudur. Kültürel düzeyin yükseltilmesi için toplumsal kaynakların seferber edilmesi, tüm toplumsal kesimlerin ileri kültürel ürünlerden yararlanabilmesinin yollarının yaratılması ve toplumun bütün kesimlerinin kültürel üretimin bir parçası olması gerekir. Bu da ancak devletin etkin kültür politikası sayesinde gerçekleştirilebilir. Paranın girdiği her yeri kirletmesine en bariz örnek, kültürel üretimdir. Kültürel üretim, maddi bir alışveriş konusu olmaktan çıkarılıp, özgür bir yaratımın eseri haline getirilebildiğinde popüler kültürün yozlaştırıcı etkisi de dizginlenebilir.

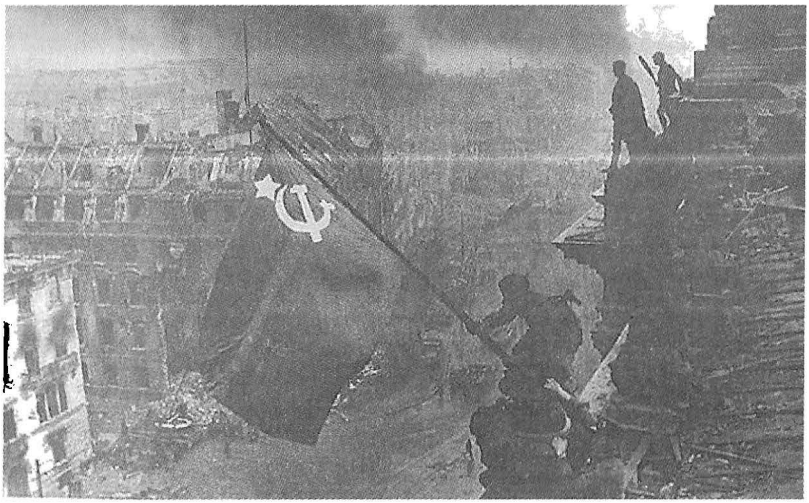
85. Sağ ve sol kavramları artık eskimedi mi? Bu kavramlarla ilgili yeni tanımların yapılması gerekmiyor mu?

Siyasette sağ ve sol gibi kavramların öldüğünü iddia edenlere dikkat edin! Bu kişiler aynı zamanda solun tanımını değiştirmek için de ellerinden geleni yapanlardır. Sovyetler Birliği çözüldükten sonra "ideolojilerin sonu" diye bir yaygara kopardılar. Sosyalizm geçici bir yenilgi yaşamış, kapitalizm iktidara yerleşmişken, "ideolojiler öldü" demek, "iktidardaki ideolojiye artık kimse dokunmasın, bir daha kapitalizm sorgulanmasın" demek değil midir?

Solculuk eşitlikten ve özgürlükten yana olmak, emekçilerin çıkarlarını savunmaktır. Bu tanımın yerine solculuk diye herkesin istediğini yapmasını, etnikçilik, kimlikçilik gibi kavramları yerleştirmeye çalışanlar büyük bir yalan söylüyorlar. Eşitliğin olmadığı yerde özgürlük nasıl savunulabilir? Güçlü ve güçsüzün olduğu bir ortamda, "istediğinizi yapmakta özgürsünüz" dendiğinde; ortaya güçlünün her istediğini yaparak güçsüzü ezdiği, kendi iktidarını sağlamlaştırdığı bir düzen çıkar. Para babalarının düzeninde emekçi halkın başına gelen işte budur.

Öte yandan, bugün "insanlar dinlerine, etnik kimliklerine göre tanımlansın" diyenler her şey olabilir ancak solcu olamaz. Yıllardır din ve millet uğruna milyonlarca kişinin kanını dökenler aynı şeyleri söylemediler mi? Solun mücadelesi aydınlanma, emeğin özgürleşmesi, insanlığın her türlü prangadan koparılması, insanın dini ve milleti için değil, insan olduğu için değer kazanması mücadelesidir.

Emek sömürüsü, eşitsizlik, inanç sömürüsü ve gericilik var oldukça, onlara karşı mücadele eden sol da var olacaktır. Ta ki, eşit ve özgür bir toplum kuruluncaya kadar...

86. Sosyalizm Ölmedi mi?

Sosyalizm, 1989 yılında ciddi bir yenilgiye uğradı. Aradan geçen süre içinde, bu yenilginin yalnızca eski sosyalist ülke halkları için değil, dünya üzerindeki tüm emekçiler için bir yıkım anlamına geldiği belirginlik kazandı. Geçmişte iş, eğitim, sağlık, konut ve ulaşım sorunu nedir bilmeyen eski sosyalist ülke yurttaşları, bugün, kapitalizmin yalnızca ışıltılı vitrin camları anlamına gelmediğini acı bir şekilde tecrübe etti. Artık kapitalizmin işsizlik, yoksulluk, emekçi çocuklarının okuyamaması, parası olmayanların sağlık hizmetlerinden yararlanamaması ve ellerine geçen az miktardaki paranın da konut ve ulaşım harcamalarına gitmesi anlamına geldiğini onlar da biliyor. Diğer yandan, sosyalizmin yenilgisinden bu yana, emperyalistler ve sermaye sahipleri, emekçilere çok daha pervasızca saldırıyor. "Sosyalizm tehdidi"nin zayıf düşmesinden bu yana, emperyalist ülkelerdeki emekçiler de, özelleştirmelerle, sosyal devletin tasfiye edilmesiyle, eğitimin paralı hale getirilmesiyle ve taşeronlaştırmayla karşı karşıya.

Evet, kapitalizm henüz "ölmedi". Ölmediği için de, öldürmeye devam ediyor! Sosyalizmin bir kutup olmaktan çıkmasının ardından, savaşlar ve katliamlar başımızdan eksik olmadı. Kapitalizm ölmediği gibi bir dizi musibeti yaşatıyor da... Gericilik, yobazlık, kültürsüzlük, yozlaşma ve savaşlar kapitalizm sayesinde, kapitalizm onları istedi diye yaşıyor. Eğer ölen bir şey varsa, o da, ekonomik ve toplumsal gelişmenin ancak "serbest piyasa" koşulları altında, yani kapitalizm koşulları altında sağlanabileceği iddiasıdır.

87. TKP'LİLER BÜTÜN SORUNLARIN ÇÖZÜMÜNÜ SOSYALİZME HAVALE EDİP İŞİN KOLAYINA MI KAÇIYORLAR? BU DÜZENDE ÇÖZÜLEBİLECEK HİÇBİR SORUN YOK MU?

TKP'nin kuruluş amacı, sömürüye dayalı kapitalist düzenin yıkılıp yerine halka eşitlik ve özgürlük getirecek bir düzenin, yani sosyalizmin, kurulmasıdır. Her parti belli bir amaçla kurulur, bütün politikalarını o amaç çerçevesinde şekillendirir. Bu nedenle, TKP'nin sosyalizme olan inanç ve isteğini sorgulamak doğru olmaz.

Öte yandan, TKP'liler sosyalizme ulaşabilmek için bugünkü düzende yaşanan haksızlıklarla mücadele etmek gerektiğini düşünürler. Haksızlıklarla mücadele etmeden, tek başına isteyerek ve inanarak bir dileğimizin yerine gelebileceğini düşünmek, bizim dünya görüşümüzle taban tabana zıttır. Örneğin, TKP eğitim sisteminin ve öğretmenlerin hayat şartlarının kökten değişmesi için sosyalizme inanır ve bunun için mücadele eder. Ancak yine TKP'liler, bu düzende okula kışın kar kıyamette yürüyerek gitmek zorunda olduğu için donarak ölen öğretmenlerin acısını hisseder ve bu koşulların en hızlı şekilde değiştirilmesi için, yani haksızlıkların yarından tezi yok giderilmesi için de mücadele ederler.

Bildiğimiz tek bir şey var; bu sömürü düzeninde insanlığın hiçbir temel sorunu köklü bir şekilde değiştirilemez. Örnek mi arıyoruz? Bu ülkede haklı olarak ayrımcılığa uğradığını düşünenler var ve bir kısmı Avrupa'yı örnek alırsak bu sorunun çözülebileceğini söylüyor. Onlara tavsiyemiz, Avrupa'nın büyük ülkelerinde yaşayan göçmenlerden biriyle on dakika sohbet etmeleridir. Sermayenin egemen olduğu tüm ülkelerde, Avrupa da dâhil, ayrımcılığın, ezilmenin ve dışlanmanın biri biter, biri başlar. Dün Afrikalıların yaşadığı eziyeti bugün Moldovalıların veya Rumenlerin yaşamayacağının hiçbir garantisi yoktur. Çünkü sömürü düzeni insanları ezmek, bölmek ve birbirlerine düşürmek üzere kurulmuş bir düzendir. İşte bu yüzden bugün karşılaştığımız her türlü haksızlığın ve eşitsizliğin ortadan kaldırılması için var gücümüzle mücadele edeceğiz, ancak bu sorunlarının köklüce çözümünün sosyalizmde olduğunu bilerek...

88. Sol çok mu dağınık?
Solda çok fazla parti yok mu?

Solcu olduğunu iddia eden herkesi solcu kabul edecek olursak, bölünmüşlük ve dağınıklık fazlasıyla var. Örneğin, Anayasa referandumu için hazırladığı pankartları AKP'lilere astırıp solcu olduğunu söyleyenler bile mevcut. Öyleyse bugün, kimlerin gerçekten solcu olduğunu anlamak için biraz sorgulamak ve bazı bölünmeleri hayra yormak gerekiyor.

Örneğin özelleştirmeyi savunan, ABD'den bağımsızlaşmayı, NATO, IMF ve Dünya Bankası gibi örgütlerden çıkmayı ve "AB'ye hayır" demeyi akıllarına bile getirmeyen, Türkiye'de laikliğin tehdit altında olmadığını söyleyen CHP'yi hâlâ soldan sayabilir miyiz?

Ya da liberaller? Eskiden liberal solcu denirdi, şimdi oradaki "solcu" kelimesini bile hak etmiyorlar. AKP'ciliği öylesine benimsediler ki, başbakanın oyuncağı YÖK'ü dahi eleştirmiyorlar. Özelleştirmecidirler, cemaat severler, emperyalizme karşı olmayı barbarlık olarak görürler, ama sorsanız solcu geçinirler...

Bir de MHP ile ittifak kurma hesapları dahi yapan ulusal solcular var, "ulusal patronlar" ile işbirliğinin yollarını arıyorlar. Bunlardan bazıları "Kürtler de çok oldu, hem besliyoruz, hem tepemize çıkıyorlar, ayrılsınlar da ne halleri varsa görsünler" diye düşünüyor. Asıl bölücü bunlar olsa gerek...

Biz bu kesimleri soldan saymıyoruz. Ancak öte yandan ülkemizdeki sol birikim sadece yukarıda saydığımız türden garabetlerle sınırlı değil. İyi ki de değil...

Bugün Türkiye'de sömürüye, gericiliğe, emperyalizme ve faşizme karşı samimi bir şekilde mücadele eden, AKP iktidarının ülkemizde yarattığı tahribata karşı olan sol parti ve örgütler bulunuyor. Ayrıca bu parti ve örgütler dışında farklı parti veya derneklere şu veya bu nedenle dağılmış yüz binlerce insan var. Bugün önemli olan, geçmişte yaşanan çeşitli ayrımlara kafayı takmak yerine, birlikte geleceğe nasıl bakacağımızı düşünmektir.

89. TKP'nin sol partilerle ittifak yapması gerekmez mi? Bir sol-sosyalist cepheye neden ihtiyaç var?

TKP sömürüye, gericiliğe, emperyalizme ve faşizme karşı samimi bir şekilde mücadele eden, AKP iktidarının ülkemizde yarattığı tahribata karşı olan sol parti ve örgütlerle, böyle düşünen tüm kişi ve kurumlarla ortak bir cephe kurmak istiyor. TKP bugün ülkede yaşananların halkımız için tam bir felaket olduğunu ve bu felakete karşı ortak ilke ve hedeflere sahip kişilerin ve kurumların bir cephe bünyesinde bir araya gelmesi gerektiğini düşünüyor.

Bugün Türkiye'de solcu olduğunu iddia edenler içerisinde sağlıklı bir ayrışmaya ihtiyaç olduğunu görüyoruz. Solculukla ilgisi olmayan gericiliği, milliyetçiliği, emperyalizm sevdalılığını ve liberalliği zararlı bir tümör gibi vücudumuzdan söküp atmazsak sağlığımız tehlikeye girecek. Bu tümör öyle bir noktaya geldi ki, kimi "solcular" hakkını arayan, emekçilere "ayaklar baş olmaz" diyerek hakaret eden Tayyip Erdoğan'ı özgürlüklerin savunucusu ilan ediyor. Türkiye'nin, Türkiye'deki ilerici, sosyalist ve devrimci birikimin pervasızlığa daha fazla izin vermeyeceğine inanıyor, bu inançla benzer düşünen solcu, ilerici ve devrimci kesimlerin bir araya gelmesini sağlamaya çalışıyoruz.

Öte yandan, bu cepheleşme ihtiyacımız yalnızca seçimlerle veya birkaç miting düzenlemekle sınırlı kalamaz. Bugün mahalle mahalle, köy köy, fabrika fabrika, okul okul örgütlenilmeli ve harekete geçilmeli. Sosyalistlerin, ilericilerin ve devrimcilerin kuracağı cephe, işte bu topyekûn kalkışmanın adresi olmalıdır.

90. TKP SEÇİMLERE NASIL BAKIYOR?

TKP, dört yılda bir insanların sandığa gitmeleriyle hiçbir köklü değişimin gerçekleşmeyeceğini bilen bir partidir. İnsanların haksızlıklarla, eşitsizliklerle mücadele etmediği ve bütün işi sandığa havale ettikleri bir toplumda iktidardaki güçlerin işi rahatlaşır. Çünkü tepkisiz ve mücadele etmeyen bir toplumu seçimlerde ikna etmek oldukça kolaydır. Bu düzenin öyle ya da böyle devamından yana partiler her türlü maddi imkânı, yolsuzluğu, hileyi ve inanç sömürüsünü kullanarak halkın önemli bir kısmını ikna edebilirler. Bu nedenle TKP'ye göre gerçek bir dönüşüm için halkımızın mücadeleye başlaması şarttır.

Diğer yandan, seçim dönemleri insanların siyasetle ve ülke gerçekleriyle en fazla ilgilendikleri dönemlerdir. Ayrıca, yine seçimlerde alınan sonuçlar ve bu sonuçlarla oluşan TBMM'nin bileşimi de ülkenin gündemini belirlemek açısından oldukça değerlidir. Bu yüzden TKP seçim dönemlerinde kendi politikalarının daha fazla insana duyurulması için, daha fazla insanın sosyalizme destek vermesini sağlamak için var gücüyle uğraşır. Tarihte sosyalistlerin meclise girdiklerinde ne kadar etkili olabildiklerini gösteren örnekler vardır. 1965 yılında, 15 Türkiye İşçi Partisi milletvekilinin meclise girmesi, düzen partilerini ve patronları korkutmuş, halkımız için ise bir umut olmuştu.

TKP, önümüzdeki seçimlerde sosyalizm ve sol alternatifinin yüz binlerce yurttaşımız tarafından desteklenmesini sağlayacaktır. Çok uzun bir süredir seçimlerde ciddi bir toplumsal destek sağlayamayan sosyalistlerin bu seçimlerde böyle bir olanağı yakalaması mümkündür ve yaşamsaldır. 2011 seçimleri, bu nedenle, hem TKP hem de tüm sosyalistler açısından büyük bir sınav olacaktır.

91. "Komünist" ismi insanları ürkütmüyor mu?

Türk Dili Kurumu'nun sözlüğüne göre "takiye"; olduğundan farklı görünme, sakınma, çekinme, gizleme anlamlarına gelmektedir. Maalesef ülkemiz takiyecisi bol bir ülke olduğu için 'komünist' ismi insanları ürkütür, isminizi gizleyin, olduğunuzdan farklı görünün" gibi telkinler gelebilmektedir.

Biz komünistiz. İnsanın insanı sömürmediği, kaynakların verimli bir şekilde kullanıldığı, zengin bir toplumun yaratılabileceğine inandığımız için komünistiz. Komünistler yurtseverdir, toplumcudur, kamucudur, ilericidir, laiktir, adaletten, eşitlikten ve özgürlükten yanadır. Bu niteliklerinden dolayı komünist olmak, bizim için bir onur kaynağıdır. Şeriatçısının, ırkçısının, kapitalistinin kendi kimliğinden utanmadığı bir ortamda, komünistlerin kendilerini gizlemek şöyle dursun daha fazla anlatmaları gerekir.

Meselenin bir boyutu daha vardır. Dün sosyalizmin Türkiye'de iktidara gelmesinden korkan güçler, komünistler için söylenmedik yalan ve iftira bırakmamıştı. Bugün aynı şey, örneğin laik ve ilerici olduğunu söyleyenler için de yapılmaktadır. "Komünist" isminin halkı korkuttuğunu düşünen samimi dostlarımız, yarın insanları korkuttuğu iddia edilirse "laik ve ilerici" olmaktan vazgeçerler mi? O yüzden mesele doğru bildiğin yolda, boynunu eğmeden, korkmadan yürüyebilme, kendi doğrularını milyonların doğrusu yapma meselesidir.

92. TKP DEVLET DÜŞMANI MI?

Bugünkü sömürü düzeninin devamından yana olanların komünistlerle ilgili olarak öne sürdüğü yalanlardan biri de komünistlerin anarşiden yana olduğu, ülkenin yönetilememesini sağlamaya çalıştığıdır. Sabah akşam devletin kendilerini nasıl engellediğini, devletin küçülmesi hatta önemli hiçbir alanla ilgilenmemesi gerektiğini savunanların TKP'yi ve komünistleri devlet düşmanı olarak göstermeye çalışması da başlı başına gülünçtür.

TKP, devletin okulları olmasın, eğitim yapılmasın, ordu olmasın, Devlet Su İşleri olmasın, baraj yapılmasın demiyor. Aslında bunu söyleyen bugün "devleti yönetenler". TKP eğitim ve sağlık hizmetlerinin devlet eliyle, eşit ve parasız olarak sağlanması gerektiğini söylüyor. TKP, kamu kaynaklarının planlı bir şekilde seferber edilmesini, devletin herkesin iş sahibi olmasını ve insanca koşullarda barınabilmesini sağlamasını savunuyor.

Komünistler, devleti, iktidarı elinde tutan sınıfın aracı olarak görürler. O nedenle, biz devlete değil, o devleti kullanan sınıfa ve yaratılan düzene karşıyız. İnsanın insanı sömürdüğü bu düzende sermaye sınıfı iktidardadır. Devlet, bugün onların elinde bu düzenin devamını sağlamak için bir araç konumundadır. Emekçilerin, halkın iktidarında ise devlet, tüm halkın çıkarları için kullanılacaktır.

Sınıfların ortadan kalktığı geleceğin dünyasında, toplumsal işbölümünün nasıl yürütüleceği, bunun için gerekli araç veya araçların nasıl oluşturulacağı, o zaman devlete nasıl rol düşeceği bambaşka bir tartışma olup, bugünün sorunlarıyla pek bir ilgisi bulunmamaktadır.

93. ÖRGÜTLÜ MÜCADELE TEHLİKELİ MİDİR?

Otobüse binmek tehlikeli midir? İstatistiklere göre, evet! Türkiye'nin karayollarında her yıl yüz binlerce kaza yaşanıyor ve bu kazalarda beş binin üzerinde insanımız ölürken yüz binin üzerinde insanımız yaralanıyor. Ya çalışmak? İstatistiklere göre, evet! Yalnızca sigortalı işçilerimiz, her yıl yüz binin üzerinde iş kazası geçiriyor. İş kazaları ya da meslek hastalıkları nedeniyle her yıl binin üzerinde sigortalı işçi ölüyor ve on binlerce işçi sakat kalıyor. Ancak bu ülkenin insanları açısından en büyük tehlike, bu düzenin sürüp gitmesidir! Bu düzenin devamından çıkar sağlayanlar, doğal olarak, bu ülkenin insanlarında örgütlü mücadeleye dönük bir korku yaratmaya çalışıyor.

Çünkü biliyorlar ki, bu düzende, örgütlü olmayan insan, ensesine vurduklarında lokmasını alabilecekleri insandır. Örgütlü mücadele, "ben kendimi kurtarmaya bakarım arkadaş" diyenlerin harcı değildir.

Ama bu dünyada "insanca ve onurlu" bir yaşam sürmenin olmazsa olmazları arasında, haksızlıklara karşı mücadele etmek de var. Haksızlıklara karşı mücadele etme cesareti, ancak örgütlü mücadeleyle kazanılabiliyor!

Yanlış yapma veya başarıya ulaşamama riski elbette var. Ama yanlış yapma ihtimalinin bulunması nedeniyle, bugünkü yanlış düzeni değiştirmek için hiçbir şey yapmamak, en büyük yanlış olacaktır. Asıl önemlisi, Türkiye'deki ve dünyadaki yüz elli yıllık bir mücadele birikimine yaslanan ve bu birikimden pek çok ders çıkarmış olan parti, yanlış yapma ihtimalini de en aza indirir. Parti, ortak aklımızdır.

94. TKP ÖRGÜTÜ NE KADAR YAYGIN, TKP İLE NASIL İLİŞKİYE GEÇİLEBİLİR?

TKP ülkenin onlarca kentinde örgütü, üyeleri ve binaları olan bir partidir. Parti binalarının illerde nerelerde olduğunu ve ilgili irtibat bilgilerinin neler olduğunu gösteren bir liste kitapçığın arkasında bulunmaktadır.

Türkiye'nin bütün illerinde TKP üyeleri vardır. Üyelerimiz, o ilde, TKP'nin sözünü daha fazla kişiye duyurmak, bulundukları yerlerde Parti'yi temsil etmek ve düzenin yarattığı eşitsizliklerle mücadeleye öncülük etmekle görevlidir. Bugün eşitsizliklere ve haksızlıklara karşı, Türkiye genelinde ortaya konan tüm mücadelelerde, işçilerin ve emekçilerin haklarını arama çabalarında mutlaka TKP'lileri de görürsünüz. TKP'liler bulundukları yerlerde toplantılar düzenlerler. Bu toplantılar o mahalle, il, ilçe, okula özgü şekilde isimlendirilir. Bu toplantılara partili olan olmayan herkes katılabilir. Toplantılarda ülkenin içinde bulunduğu durum, o bölgede yaşanan sıkıntılar, bu sıkıntılara karşı neler yapılabileceği, yeni insanlarla nasıl tanışılabileceği, halkın yararına ne gibi adımlar atılabileceği konuşulur. Toplantılarda konuşmakla kalınmaz harekete geçilir.

TKP'nin sık bir şekilde güncellenen bir internet sitesi mevcuttur.

www.tkp.org.tr adresine sahip bu siteden Parti'nin yaptıkları takip edilebilir. Ayrıca **iletisim@tkp.org.tr** adresine gönderilecek elektronik postalara hızlı bir şekilde cevap verilir, ilişkinin devamlılığı sağlanır.

95. TKP'NİN YAYINLARI NELERDİR?

TKP için dostlarına ve tüm halka seslenebilmek açısından yayınlar oldukça önemlidir. TKP'nin merkezi yayın organı haftalık "SOL" gazetesidir. "SOL" gazetesi TKP'nin o hafta ülke ve dünya gündemlerini nasıl değerlendirdiğini anlatan, TKP üye ve dostlarına mücadele için hedefler gösteren, Parti'den haberler veren bir gazetedir. SOL'a abone olarak, hem TKP hakkında doğru bir bilgi sahibi olabilir, hem de partimize destek olabilirsiniz.

TKP'nin merkezi olarak çıkarmadığı ancak üyelerimizin ve dostlarımızın emek verdikleri "SOL Haber Portalı" bizim için bir başka önemli yayın organıdır. Ülkemizde ve dünyada gerçekleşen olayları anlık olarak takip edebilmek, farklı köşe yazarlarının yorumlarını ve güncel röportajları okuyabilmek açısından portal oldukça doyurucu bir yayındır. Portala, haber.sol.org.tr adresinden erişilebilir. Portal aracılığıyla "SOL KÜLTÜR", "BİZİM AMERİKA", "SOL POSTAL", "LİSELİLERİN KÖŞESİ", "KADIN" gibi sayfalara ulaşılabilir.

TKP'ye sempati duyan liselilerin ve gençlerin hazırladıkları "SOLCU" gazetesi ise aylık olarak yayımlanmaktadır. Hem eğitici hem de mücadeleye çağıran bir yayın olan SOLCU, liseliler ve gençlerin arasında oldukça yaygın bir şekilde dağıtılmaktadır.

TKP için oldukça önemli bir teorik yayın organı olan "GELENEK" ise şu anda internet üzerinden yayınını sürdürmektedir. TKP'nin teorik birikimini ve tezlerini takip etmek için gerekli bir yayın olan GELENEK'e Parti'nin internet sitesinden ulaşılabilir.

Ayrıca internet üzerinden, sosyal paylaşım sitelerinde TKP'nin eylem ve etkinliklerini takip edebilirsiniz.

96. TKP KADIN SORUNUNA NASIL YAKLAŞIYOR? TKP'NİN AYRI BİR KADIN ÇALIŞMASI VAR MI?

Kadın sorunu, sınıflı toplumların tarihi kadar eskidir ve cinsiyete dayalı işbölümü ortadan kalkmadığı sürece çözülmeyecektir. Üretim sürecinin bir parçası olan kadınlar aynı zamanda ev işleri olarak tarif edilen işlerin de sürdürücüsü konumundadırlar. Bu işbölümünün yeniden üretilmesinde kadına yönelik her tür ayrımcılık önemli rol üstlenmektedir. TKP, insanlığın eşit ve özgür geleceğinin olmazsa olmaz bir parçası olan kadınların eşitliği ve özgürlüğü için mücadele eder. Öte yandan kadınların sosyalizm mücadelesinin önemli bir gücü olduğunu vurgular. TKP, kadınların kapitalist toplumdaki eşitsiz konumlarına karşı siyasal ve ideolojik çalışma yürütür. Bu çalışma kadınların tarihsel eşitsizliğine yönelik yanlar barındırdığı gibi, sınıf karakteri de mutlak olarak taşır. Çünkü TKP, kadın sorununu yeniden üreten mekanizmaların sınıfsal temelleri konusunda tartışmasız bir fikre sahiptir.

TKP'nin ayrı bir kadın çalışması vardır. Fakat bu çalışma, Parti çalışmalarının dışında ve yalıtılmış olarak düşünülmemelidir. Tam aksine siyasal ve örgütsel çalışma yürütülen her yerde, TKP aynı zamanda kadın çalışması da yürütür. Var olan eşitsiz konum nedeniyle, kadınların toplumsal hayatın ve özellikle işçi sınıfının siyasal mücadelesinin dışında durmaması için, TKP ek mekanizmalar yaratır. Bu mekanizmalar, başta kadın çalışması olmak üzere partinin bütünü tarafından hayata geçirilir. TKP, kadınların eşitliğinin ve özgürlüğünün, bugün ve yarın, biricik garantisidir.

97. TKP'nin ayrı bir gençlik örgütlenmesi var mı?

TKP, gençliğiyle övünen, gençlerin büyük bir ilgi gösterdiği bir partidir. TKP'nin ayırt edici özelliği, gençliğin paritisi olmasıdır. Binlerce işçi ve öğrenci gence sahip olmak, TKP için övünç kaynağıdır.

Türkiye, genç nüfusa sahip bir ülkedir. Toplumun önemli bölümü genç yaşlarda çalışma yaşamına atılmakta, işçi sınıfının parçası haline gelmektedir. İstikrarsız, hızla yoksullaştırılmakta olan, işsiz sayısının sürekli arttığı bir ülkede, gençlerin toplumun en dinamik yaş kuşağını oluşturması kaçınılmazdır.

Gelecek kaygısı, yaşamının kaderini eline geçirme arayışı, yeni bilgi ve becerilere ulaşma arzusu, gençlerin siyasal duyarlılığını da artırmaktadır. Zaten bu nedenle, yıllardır siyasi iktidarlar gençleri siyasetten uzak tutmanın yollarını aramışlardır. 12 Eylül 1980 darbesinden sonra faşist generallerin hemen devreye soktukları planlardan birisi üniversitelerle ilgili olmuştur. YÖK basit bir bürokratik düzenlemenin değil, gençliği teslim alma operasyonunun önemli bir halkası olarak kurulmuştur. Aynı operasyon liseler ve özellikle meslek liselerinde yürütülmüştür. Gençlerin alkol ve uyuşturucu bağımlısı haline gelmesi için sistematik bir çaba gösterilmiştir. Bu tabloda TKP'nin gençliğe özellikle önem vermesi çok değerlidir.

98. Liseliler TKP'ye üye olabilir mi?

Liselilerin bir partiye resmi olarak üye olması şu anki Siyasi Partiler Kanunu'na göre mümkün değildir. Siyasi Partiler Kanunu'ndaki bu madde ülkemizde kurulmuş sömürü düzeninin gençliği nasıl dışladığına bir örnek teşkil etmektedir. O nedenle meşru sayılamaz. Oy verme hakkına sahip olan bir gencin bir siyasi partiye üye olamaması, hukuk ve özgürlükler açısından tam bir felakettir.

TKP, bu yasaklayıcı maddeyi meşru görmemekte ve liselilerin sosyalizm mücadelesine dâhil olmasının çeşitli yollarını yaratmaktadır. Hayatlarının henüz başlarındaki liselilerin binlerce yıllık insanlık tarihini öğrenmesi, sömürü ilişkilerini anlaması, bu kirli düzenin onlara pompaladığı kültürsüzlüğü reddetmesi TKP için önemli bir sorumluluktur. Bu nedenle, TKP liselilerin aydın, haksızlıklara boyun eğmeyen, ilerici, sorgulayıcı, hem dersleri hem de çevreleriyle ilişkileri açısından örnek birer insan olmaları için elinden gelen çabayı gösterir. TKP, gençlere ailelerini ve çevrelerini sosyalizm mücadelesiyle tanıştırmalarını öğütler.

Yüzünü TKP'ye dönmüş binlerce liseli SOLCU dergisini çıkarmak, okumak ve dağıtmak için görev almaktadır. Okullarındaki ve mahallerindeki arkadaşlarına solun, ilericiliğin ve sosyalizmin değerlerini anlatmaktadır. Okullarında kol faaliyetlerinde görev alır, tartışmalar, toplantılar, etkinlikler düzenler. Sanatsal ve kültürel faaliyetlere ilgi gösterir. "Solcu liseliler" aynı zamanda bulundukları okullarda kendi birliklerini kurar, temsilcilerini belirler, okullarındaki ve ülkedeki gelişmelere karşı eylem ve etkinlikleriyle tepki verirler.

99. TKP'YE NASIL ÜYE OLUNUR? ÜYELİK ŞARTLARI NELERDİR?

TKP eşitlik ve özgürlükten yana, insanın insanı sömürmediği bir toplum hedefleyen, dürüst, samimi ve çalışkan herkesin gelip üye olabileceği bir partidir. TKP emekçi halkın çıkarlarını savunanların partisidir. TKP yurtseverlerin partisidir. TKP ilericilerin, laik bir düzene inananların partisidir.

TKP üyelerinden öncelikle insanlıktan ve ülkelerinden umudu kesmemelerini, TKP'nin programını benimsemelerini, sonra TKP'nin ilkelerini savunmalarını, yeni insanların bu fikirler etrafında örgütlenmesi için çaba harcamalarını, Parti'nin bir örgütüne bağlı olmalarını ve üyelik görevlerini yerine getirmelerini bekler. Üyeleri ise Parti'den sosyalizmin önünü açacak politikalar üretmesini, yayınlarını düzenli bir şekilde çıkarmasını, ilkelerin halka hitap edebilecek şekilde dile getirmesini bekler. Parti ve üye arasındaki ilişki iki tarafın da emek harcamasını gerektiren bir ilişkidir.

"Ben bu ülkenin gidişatından endişeliyim" diyen ve TKP'nin programını ve tüzüğünü kabul eden herkes TKP'ye üye olabilir. TKP yeni üyeleri sayesinde enerjisini, birikimini, gücünü ve zenginliğini artırır. Yoldaşlarımız ise parti sayesinde bir örgüt disiplini etrafında kendi birikimlerini doğru ve verimli bir şekilde kullanabilirler. "Bu Parti benim de partim" diyen herkes büyük bir gönül rahatlığıyla, çekinmeden, korkmadan ilişkide olduğu TKP örgütüne gidip üyelik formunu doldurabilir.

Doldurulan üyelik formundan sonra 3 aylık aday üyelik süreci vardır. Bu üç aylık aday üyelik sürecinde partinin siyasal ve programatik hattı konusunda seminerler yapılır. Hem partiyi hem de partinin yeni üyeyi tanıması için ilk adımdır. Aday üyelik sürecinde parti daha yakından ve içeriden tanınır, bilgi sahibi olunulur. Aday üyelik sürecinden sonra parti kimlik kartı düzenlenir ve TKP üyeliği başlamış olur.

100. Sade bir vatandaş TKP için ne yapabilir, nasıl katkıda bulunabilir?

"Ben kişisel nedenlerimden ötürü partili olmam/olamam" diyen dostlarımız da bulunuyor. Kimileri ise TKP'yle henüz yeni ilişkiye geçmiş, Parti'yi ve üyelerini daha yakından tanımak istiyor. Partimiz bu dostlarına da kapılarını sonuna kadar açmaktadır.

Gelecek güzel günlere inanan herkes, partili olsun olmasın mücadelemize katkıda bulunabilir. TKP'yi ve sosyalizm mücadelesini ilerletmek yalnızca Parti üyelerinin değil, sömürü düzeninin çarklarının nasıl döndüğünü bilen herkesin sorumluluğudur.

Bu mücadeleye katkı koymanın pek çok yolu vardır. Bunların belki de en önemlisi, çevredeki insanlara Parti'nin fikirlerini, yayınlarını taşımak, onları da bu mücadelenin bir parçası haline getirmektir. Ayrıca, Parti örgütünün düzenlediği toplantılara katılmak, bu toplantılarda kendi görüşlerini yapıcı bir şekilde dile getirmek, daha fazla insanın bu toplantılara katkı koymasını sağlamak da oldukça değerlidir.

Bunların dışında Parti ile ilişkisi olan Nâzım Hikmet Kültür Merkezi, Nâzım Kültürevleri, Barış Derneği, Jose Marti Küba Dostluk Derneği, Üniversite Konseyleri Derneği gibi kurumlara katkıda bulunmak, Parti'nin yayınlarına bilgi, görüş ve öneri aktarmak da mümkündür.

Parti'ye katkıda bulunmanın bir başka yolu, Parti'ye bağışta bulunmaktır. TKP, hazine yardımı alan bir parti değildir. Parti'ye üye ve dostlarının maddi katkıları büyük bir önem taşır. TKP, gücünü üye ve dostlarından alır. Partimizin dostları ilişkide oldukları örgütümüze düzenli veya isteklerine göre bağışta bulunabilirler.

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ İL VE İLÇE ÖRGÜTLERİ ADRES VE TELEFON NUMARALARI

Adana	Reşatbey Mah. 62008 Sok. No:12 Kat:1	0322 458 49 67
Ankara-Altındağ	Beşikkaya Mahallesi, 8. Cadde No 32/A Altındağ	-
Ankara-Çankaya	Karanfil Sok. No:58 Kat:3 Kızılay	-
Ankara-Keçiören	Yunus Emre Cad. No: 67/3 İncirli - Keçiören	0312 323 55 98
Ankara-Merkez	Karanfil Sok. No:58 Kat:3 Kızılay	0312 417 56 59
Ankara-Sincan	Ankara Cad. No: 34/3 Sincan	-
Ankara - Yenimahalle	İlkyerleşim Mahallesi 9. Cadde 358. Sokak No:2 Batıkent - Yenimahalle	0312 385 83 41
Antalya	Kışla Mah. Güllük Cad. Dallar Peker Apt. No: 26 Kat:1 D: 4	0242 247 52 09
Aydın	Reispaşa Mah. Hükümet Bulvarı No:35/3	0256 215 64 97
Balıkesir	Eski Kuyumcular Mah. Atalar Cad. Eti İşhanı Kat 4 D 8	0266 241 56 09
Balıkesir-Burhaniye	Hürriyet Cad. No:28 Kat:5	0266 412 79 07
Balıkesir-Merkez	Eski Kuyumcular Mah. Atalar Cad. Eti İşhanı Kat 4 D 8	0266 241 56 09
Bolu	Tabaklar Mah. İzzet Baysal Cad. No 42/5 Ünsal İşhanı	0374 213 33 13
Bursa	Kayhan Mah. Atatürk Cad. Özer Apt. No: 2/8 Osmangazi	0224 223 41 51
Çanakkale	İsmetpaşa Mah. Asafpaşa Cad. No:62 Kat:3/6	0286 212 41 12
Denizli	Altıntop Mah. Çaybaşı Cad. No:25 Polat Apt. Kat:2	-
Diyarbakır	Ekinciler Cad. Nurlan Apt. Kat:5 No:13 Ofis	-
Edirne	Çilingirler Çarşısı Ali Tuncer İş Hanı Bağımsız Giriş Kat: 1 D: 1	-
Eskişehir	Hoşnudiye Mah. İsmet İnönü Cad. Oytaç Apt. Kat: 4	-
Gaziantep	Alaybey Mah. Gaziler Cad No:61 Kat: 4 Şahinbey	0342 230 58 17
Hatay	Nazım Kitap Kafe Kışlasarayahallesi Fevzi Çakmak Caddesi Milenyum Apartmanı Zemin Kat	0326 216 13 49

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ İL VE İLÇE ÖRGÜTLERİ ADRES VE TELEFON NUMARALARI

İskenderun	Şehit Pamir Cad. Meydan İş Hanı Kat: 3 D: 5 İskenderun	0326 614 09 35
İst-Ataşehir	M. Kemal Mah. 3001. Cad. No:47	0216 470 78 26
İst.-Avcılar	Marmara Cad. Çakıcı Apt. Kat: 2 D: 5 Avcılar	0212 695 30 24
İst. - Bağcılar	Yavuz Selim Mah. No: 99 Kat: 2 / 2	0212 433 11 94
İst.-Bakırköy	Zuhuratbaba Mah. İncirli Cad. Onaran Apt. No:5 D:3	0212 543 87 03
İst.-Beşiktaş	Sinan Paşa Mah. Çelebioğlu Sk. No: 5/3	0212 327 93 80
İst.-Beykoz	Çubuklu Cad. Hacı Muhtar İş Hanı No:10 Paşabahçe	0216 331 09 61
İst.-Beyoğlu	İstiklal Cad. Rumeli Han No: 88 Kat: 4 D: 21	0212 292 82 79
İst-Esenyurt	Fatih Mah. Bahçeyolu Cad. Mezarlık Sk. Arzu Demir İş Merkezi Kat:1 No:3	-
İst-Fatih	Şehremini Mah. Millet Cad. No: 141 Orkide Apt. Kat:3 Daire: 9	-
İst.-GOP	Merkez Mah. Güneş Sk. No: 1 Kat: 3	0212 418 51 25
İst.-Kadıköy	Serasker Cad. Dilber Apt. No: 104 D: 7	0216 345 50 27
İst.-Kartal	Hürriyet Cad. Derya Sk. Derya Apt. Kat: 3 D: 6	0216 473 64 45
İst.-Sarıgazi	Merkez Mah. Atatürk Cad. No: 96 Kat: 2	0216 622 29 30
İst-Sarıyer	Büyükdere Mah. Çayırbaşı Cad. No:255/2	0212 218 34 02
İst.-Sefaköy	Kemal Paşa Mah. Halkalı Cad. Emekli Sk. No: 1 D: 3	0212 598 98 52
İst.-Şişli	19 Mayıs Mah. Op. Dr. Raif Bey Sk. Kale Apt. No: 45 D: 5	0 212 231 90 10
İst.-Tuzla	Aydıntepe Mah. Dr. Sadık Ahmet Cad. İstasyon Sk. No: 18 Bod. Kat	0216 494 45 08
İst.-Üsküdar	Nuhkuyusu Cad. Ülkem Apt. No: 345/7 Bağlarbaşı	0216 342 29 81
İstanbul-merkez	Osmanağa Mah. Nihal Sk. No:4 Kadıköy	0216 414 65 04
İzmir-Aliağa	Kazım Dirik Mah. İzmir Cad. 283. Sk. Canıtez İş Hano No: 5 / 16	0232 616 95 17

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ İL VE İLÇE ÖRGÜTLERİ ADRES VE TELEFON NUMARALARI

İzmir-Menemen	Esatpaşa Mah. Lise Cad. Atatürk Geçidi Sk. No:16/B	-
İzmir-Merkez	Cumhuriyet Bulvarı No:240 Alsancak	0232 421 45 09
İzmir-Torbalı	Tepeköy Mah. Arkatlı Çarşısı Coşkun İş Hanı No: 2 Kat: 1 D: 6	-
Kocaeli-Gebze	Hacı Halil Mah. Hükümet Cad. No: 58 D:5 Gebze	-
Kocaeli-Merkez	Karabaş Mh. İstiklal Cd. Köşe Apt. No:117 Kat:5 D:21	0262 323 53 95
Konya	Beyhekim Mah. Zindankale Sk. No:5/402 Meram / Konya	-
Manisa-Alaşehir	Soğuksu Mah Mektep Cad No: 64/1	-
Manisa-Merkez	1. Anafartalar Mahallesi 1608 Sokak Saygın Apartmanı No: 4/9	-
Manisa-Salihli	Turan Cad. Abidin Ağa İş Hanı Kat: 5 No: 403	0236 715 00 33
Mersin	Çankaya Mah. İstiklal Cad. Münire Apt. No: 84 Kat: 3 D:6 Akdeniz	0324 238 70 69
Muğla - Merkez	Marmaris Bulvarı Türer Çarşısı No:22	-
Muğla - Bodrum	Yokuşbaşı Mah. KülcüSok. Ali Aydınoğlu İşhanı Kat:1 / 15	0252 316 02 19
Ordu	Düz Mah. Osmanpaşa Cad. No: 17 Konservatuar Karşısı	0549 430 52 27
Sakarya	Semerciler Mah. A. Necdet Güven Cad. No:75 kat 3 D: 7	-
Samsun	Zafer Mah. Gazi Cad. İtri Durağı üstü No: 95 Kat: 2 D: 4 Samsun	0362 231 32 03
Tekirdağ-Çorlu	Omurtak Cad.Heykel Meydanı Özarar Apt. D: 2	-
Trabzon	Gazipaşa Mah. Zeytinlik Cad. Uzun Sk. Eba Çarşısı Kat: 2 D: 1	-
Van	Şerefiye Mah. Cumhuriyet Cad. Mavi Plaza İş Merkezi Kat:3 No:2	0432 212 10 36
Zonguldak	Mithatpaşa Mah. Gazi Paşa Cad. Turan Apt. Kat:3 D:5	0372 251 11 47

TKP GENEL MERKEZ
Ankara Genel Merkez İrtibat Adresi
Karanfil Sok. No:58 Kat:3 Kızılay / Ankara
Tel:0312 417 29 68 Fax:312 417 29 68

İstanbul Genel Merkez İrtibat Adresi
Caferağa Mah. Mühürdar Caddesi Dumlupınar Sk. Esvin İşhanı No:27 Kat:2
Kadıköy/İstanbul Tel: 0216 414 65 04 Faks: 0216 346 11 37

İLETİŞİM
tkp@tkp.org.tr
iletisim@tkp.org.tr

Türkiye Komünist Partisi
http://www.tkp.org.tr/

TKP'li Öğrenciler
http://www.tkpliogrenciler.org/

Marksist Leninist Araştırmalar Merkezi
http://mlam.tkp.org.tr/

soL Haber Portalı
http://haber.sol.org.tr/

Nâzım Hikmet Kültür Merkezi
http://www.nazimhikmetkulturmerkezi.org/

Facebook, Twitter ve Youtube resmi sayfalarımıza
www.tkp.org.tr adresindeki bağlantılardan ulaşabilirsiniz.

BOYUN EĞME

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ

www.tkp.org.tr